

Giới thiệu Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế

Truyện Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế của tác giả Lục Xu thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại, với những tâm tư của người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ. Cô gặp vào trường hợp bi đát nhất của phụ nữ, chồng cô ngoại tình mà ai cũng biết nhưng mà cô cũng chẳng có chút rối loạn gì. Anh gây cho cô đau khổ, cô sẽ tự tay bắt anh ném trả lại hết những gì thứ đó. Cô sẽ phá hủy từng thứ từng thứ một mà cô đã cất công gây dựng nên! Cùng đọc truyện và theo dõi tiếp câu chuyện nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đêm lạnh như nước, tối đen như mực, tiếng chuông từ chiếc đồng hồ gỗ thô cổ xưa vang lên mười hai tiếng, sau hồi cuối cùng, âm cuối vang lên thật lâu không dứt, thậm chí trong căn phòng bé nhỏ này cũng có thể nghe thấy tiếng vọng lại. Trong bóng đêm, đôi mắt nhìn chăm chăm trần nhà. Một cô gái xinh đẹp nằm yên trên giường.

Cô mơ thấy ác mộng, nhưng tỉnh lại cũng không há miệng thở dốc, cũng không vì phát hiện những chuyện trong mộng đều là giả mà thấy may mắn, càng không đồ mò hôi lạnh. Khuôn mặt cô rất bình tĩnh, hoàn toàn không có cảm xúc gì. Mãi một hồi lâu sau cô mới bật đèn bàn bên đầu giường lên, ánh sáng ấm áp chiếu cả căn phòng, cũng không chói mắt. Chiếc đèn sáng như vậy nhưng dường như hơi thừa thãi, bởi cô hoàn toàn có thể mò đi trong bóng đêm ở căn biệt thự diện tích không lớn mà kiến trúc phức tạp này, có thể đoán được chính xác căn phòng kế tiếp cần đi bao lâu, biết được cầu thang có bao nhiêu bậc, không hề đi nhầm.

Nhưng sự rõ ràng như vậy lại chẳng khiến cô cảm thấy vui vẻ, ngược lại còn thấy âm ỉ đau đớn, bởi chỉ có người phụ nữ cô quanh mới biết chính xác những điều đó đến vậy.

Đầu giường đặt một bình hoa nho nhỏ, bên trong cắm ba cành hồng, giò đây đó hoa đã tàn, cánh cánh rơi xuống từ đầu giường, trên đất cũng có hai ba cánh.

Mộc Lương Tây nhìn chăm chăm những đoá hoa ấy. Trước kia nó tươi đẹp lộng lẫy, đỏ rực như máu, giò đây lại đã lụi tàn, lụi tàn ngay trong khoảnh khắc nở rộ đẹp đẽ nhất. Cũng giống như cô, trước kia còn có khuôn mặt trẻ đẹp, làn da nhẵn mịn, nụ cười tỏa sáng rung động lòng người, nhưng vừa mới hợp ý, người đã già đi, ở một nơi chẳng ai quan tâm.

Cô vẫn nằm đó, cũng không đổi tư thế, nhìn chăm chiếc đồng hồ, cười nhạt. Đã quá nửa đêm, chồng cô vẫn không về. Mà đâu chỉ có hôm nay như vậy, đã rất lâu rất lâu rồi anh ta không về, cho dù có về, cũng sẽ không bước vào căn phòng này.

Anh ta không muốn nhìn thấy cô, không muốn nói chuyện với cô, không muốn chạm vào cô.

Cô cầm chiếc điện thoại di động, mở danh bạ chẳng có bao nhiêu người, dừng lại trên dãy số của chồng mình, sau đó ấn gửi đi một tin nhắn.

"Đã khuya lắm rồi, đêm nay anh về không?"

Trong hộp thư đi cũng lưu không ít tin nhắn tương tự vậy.

"Tối nay anh muốn ăn gì? Em sẽ xuống bếp nấu cho anh."

"Hôm nay anh về không? Em sợ ngủ một mình lắm."

"Gần đây anh bận quá, phải chú ý nghỉ ngơi, chăm sóc cho mình thật tốt nhé."

"Thời tiết chuyển lạnh rồi, anh mặc nhiều quần áo vào, đừng để bị cảm."

"..."

Hết tin này đến tin khác, tất cả đều là tin nhắn cô gửi cho chồng mình, chỉ có điều, trong hộp thư đến chưa bao giờ có tin nhắn trả lời lại, một tin cũng không.

Giống như tình cảm của cô, chỉ có bản thân gửi đi, còn người nhận kia vĩnh viễn không đáp lại.

Cô đột nhiên bật cười, nụ cười xán lạn mê người như ngôi sao trên bầu trời, lại gửi đi một tin nhắn nữa.

"Em rất khỏe, anh đừng lo."

Truyện siêu ngược nhé :hixhix:

Lạc Minh Khải xuống khỏi máy bay, xách vali hành lý nhẹ nhàng, trực tiếp đến bãi đỗ xe sân bay. Anh đi công tác mấy ngày, mỗi ngày xử lý đủ việc lớn nhỏ, chất lượng giấc ngủ lại không cao, lúc này ngồi trên máy bay cũng chỉ ngủ được một lát, đến giờ đầu vẫn choáng váng, khuôn mặt u ám, dường như đang nhắc nhở người khác tâm tình người này không tốt, xin đừng tới gần.

Mở di động đã tắt máy, không ngờ lại có rất nhiều thông báo cuộc gọi nhỡ, trong đó cái tên "Mộc Chính Nguyên" xuất hiện nhiều nhất. Nhìn đến cái tên này, sắc mặt anh đã tối càng tối hơn, đuôi mày nhếch lên, cho thấy lúc này anh đang rất không kiên nhẫn, biểu hiện rõ ràng của người đang buồn phiền vì không được nghỉ ngơi tốt.

Quảng hành lý vào cốp xe, anh ngồi vào ghế lái rồi phóng đi. Vừa nhìn chăm chú con đường phía trước, vừa đeo tai nghe, gọi cho Mộc Chính Nguyên.

Đôi môi anh mím thành một đường mỏng, khoảnh khắc người bên kia nhận điện thoại, từ "bố" thế nào cũng không thể bật ra khỏi miệng. Anh biết mình là kẻ vui giận không bao giờ để lộ ra mặt. Giống như yêu cầu của bố nuôi trước kia, khi mọi chuyện còn chưa kết thúc, anh vẫn phải làm một thằng rể tốt của Mộc gia, nhưng anh lại không thể nào làm được.

Quả nhiên, Mộc Chính Nguyên vừa nghe điện thoại của anh đã nói ngay: "Lạc Minh Khải, có phải mày hơi quá đáng rồi không?". Điện thoại còn truyền đến tiếng vỗ mạnh vào thứ gì đó đặt trên bàn, cho thấy tâm trạng Mộc Chính Nguyên lúc này vô cùng vô cùng không tốt.

Lạc Minh Khải chăm chú nhìn đèn giao thông phía trước, đôi môi vốn mím chặt giãn dần ra, khóe môi hơi cong lên, cảm giác không thoải mái trong lòng như bị người ta cầm chổi quét ra, "Bố, lại có chuyện gì nữa vậy?".

Ngữ khí chẳng chút kính nể nào, biểu tình trên mặt lại không như thế. Anh vẫn luôn biết Mộc Chính Nguyên vô cùng yêu thương Mộc Lương Tây, chỉ không ngờ lại nghiêm trọng đến vậy, nhất cử nhất động của anh dường như đều bị giám thị. Chỉ có điều, có lẽ Mộc Chính Nguyên đã nhầm rồi, anh cũng không phải thằng ngốc để mặc người ta biết hết nhất cử nhất động của mình. Cái họ nhìn được, chẳng qua là do anh cố tình để họ thấy mà thôi.

"Mày đừng có giả vờ." Mộc Chính Nguyên không tin bất kì lời nào của Lạc Minh Khải, "Nếu mày dám khiến Lương Tây đau lòng, đừng trách tao không khách khí. Mặc kệ mày là cậu Ba của "Hoàng Thành" hay cái gì, tao có liều cái mạng già này cũng sẽ không tha cho mày, để xem Cố Trường Dạ có thể làm gì tao."

"Bố, bố đừng nóng. Con chắc chắn bố hiểu lầm gì đó. Ít nhất bố cũng phải nói cho con biết đã xảy ra chuyện gì chứ?"

Anh cố đè thấp giọng điệu, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi khinh thường. Mộc Chính Nguyên dám nói năng như vậy chẳng qua là do ông ta từng giúp một vị quan chức thuận buồm xuôi gió, vậy nên Mộc gia mới được nhờ cậy thôi.

Mộc Chính Nguyên hừ lạnh, "Tốt nhất là tao hiểu lầm. Nếu để tao biết mày làm trò sau lưng tao, lúc đó đừng trách tao không khách khí."

"Dường như bố hiểu lầm con quá nhiều rồi."

Mộc Chính Nguyên trực tiếp hầm hừ ngắt cuộc gọi. Lạc Minh Khải tháo tai nghe xuống, ném điện thoại sang ghế bên cạnh, gương mặt cười như không cười. Bên cạnh anh chắc chắn có người của Mộc Chính Nguyên, nếu không Mộc Chính Nguyên sẽ không biết rõ mối quan hệ của anh và Mộc Lương Tây như thế. Lần này nói anh nguyên nhân đương nhiên là do tức giận vì anh đối xử với Mộc Lương Tây không tốt. Thậm chí có lần người ta còn đồn anh và Mộc Lương Tây là vợ chồng hữu danh vô thực, Mộc Chính Nguyên đã tự mình vào biệt thự bọn họ ở giáo huấn Mộc Lương Tây ngay trước mặt Lạc Minh Khải. Nhưng tất nhiên, những lời đó rõ ràng là nói Lạc Minh Khải, con gái của Mộc Chính Nguyên đâu phải để bị bắt nạt thế.

Khuôn mặt Lạc Minh Khải xuất hiện sự khinh thường. Mộc Chính Nguyên chắc chắn không biết, tên quan chức Hằng Thông vẫn giúp đỡ ông ta kia tháng sau sẽ xuống đài ngay thôi.

Mộc Chính Nguyên tức giận như vậy cũng vì tin tức đầu báo hôm nay là Lạc Minh Khải chụp ảnh chung với một cô đào mới trong giới giải trí. Bản tin nói mối quan hệ của hai người vô cùng ái muội. Cô đào kia lại như sợ không giành được trang nhất, ánh mắt đong đưa nhìn Lạc Minh Khải, còn cố tình biểu diễn một tiết mục bị ngã để được Lạc Minh Khải đỡ lên, cho người ta chụp được.

Mấy ngày nay Lạc Minh Khải đi công tác, còn có người tung tin là đi du lịch cùng mỹ nhân kia, bởi vì nơi đến vừa hay lại trùng hợp là nơi cô đào kia đi chụp ảnh quảng cáo. Đã thế khi có người hỏi cô đào kia, cô ta lại chỉ thẹn thùng tránh né, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Vì cú điện thoại vừa rồi với Mộc Chính Nguyên, Lạc Minh Khải đổi đường, đi hướng khác.

Vị trí của căn biệt thự rất vắng vẻ, diện tích xanh hóa khiến người ta lưu luyến. Dường như bất cứ ai đến nhìn nơi này đều phải lắc đầu thờ dài, mảnh đất lớn như vậy mà hơn phân nửa là cỏ cây trúc rừng. Nếu khai phá mấy thứ này có khi cũng được cả đồng tiền, vậy mà cả khu lại chỉ có duy nhất một căn biệt thự nho nhỏ. Từ xa nhìn vào, phòng thì đứng lặng giữa rừng trúc, phòng thì leo đầy dây bìm bìm và thường xuân, nếu đến mùa hoa nở, chắc sẽ đẹp y như một ngôi nhà trong truyện cổ tích.

Nơi đây là tắc đất tắc vàng ở thành phố An Xuyên này, lại còn xây nên một tòa nhà trong truyện cổ tích, quả quá mức xa xỉ. Mà người thích loại cuộc sống xa xỉ này không phải ai khác, chính là vợ của anh.

Ngôi nhà cô tích, cô gái cổ tích, Lạc Minh Khải không nhịn được cười cười, ý tứ châm chọc chẳng thêm che dấu lấy nửa phần.

Anh đỗ xe xong chán mới đi vào. Vừa bước vào phòng khách đã có một người hấp tấp chạy từ phòng bếp ra, nhìn thấy anh, vẩy vẩy nước trên tay, "Em

đang xào rau, chín cái là có thể ăn cơm ngay, anh chờ một chút nhé." Mộc Lương Tây vẫy vẫy tay với anh vài cái rồi hạ xuống, lại chạy nhanh vào phòng bếp.

Tầm mắt Lạc Minh Khải đuổi theo bóng dáng Mộc Lương Tây, mãi đến khi không thấy bóng cô nữa mới cup mắt lại. Có đôi khi anh thực sự không biết nên hình dung cô gái này thế nào, chẳng lẽ cô không biết nhìn sắc mặt người khác sao? Về mặt anh như vậy mà cô còn có thể cười lấy lòng thế. Cho dù anh không đáp lại bất cứ điều gì, cô cũng vẫn có thể tự mình độc diễn.

Tuy nhiên, ngay khi xoay chiếc di động trong tay anh mới nhận ra có điều kỳ lạ. Anh chưa từng nói với cô hôm nay anh sẽ về, sao cô biết? Xem ra Mộc Chính Nguyên sắp xếp không ít người bên cạnh anh, thế nên mới nắm rõ hành tung của anh đến vậy. Nói cách khác, nếu hôm nay anh không về chỗ này, Mộc Chính Nguyên sẽ lại biết chuyện này qua Mộc Lương Tây, nhất định rồi lại ồn ào vài ngày.

Lạc Minh Khải buông điện thoại, bất giác phiền chán đứng dậy.

Mộc Lương Tây bung đồ ăn ra, lau tay vào tạp dề, vô cùng cẩn thận nhìn về phía anh, "Em nấu xong hết rồi, đã có thể ăn cơm."

Giọng nói của cô rất nhẹ, dường như có cả sự sợ hãi. Ánh mắt của cô lại rất sáng, tựa như một dòng suối trong, khúc xạ ra thứ ánh sáng của sao đêm, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Lạc Minh Khải dời tầm mắt, không trả lời cô, bước về phía bàn ăn.

Mộc Lương Tây đứng như một cô vợ nhỏ bước theo sau anh, bởi vì vui vẻ, bước đi còn hơi nhảy nhót, "Em học kém quá, chắc sẽ không ngon bằng tay nghề của chị Hoàng, nhưng chị ấy nói em nấu cơm đã tiến bộ rất nhiều rồi đấy."

Lạc Minh Khải ngồi xuống xong tự nhiên lại thấy càng buồn bực. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ đã thế nào rồi mà sao cô vẫn như vậy, y như một con nhóc chưa lớn, vĩnh viễn vô lo vô nghĩ. Cho dù sắc mặt anh không tốt, cô cũng chỉ mở to mắt nhìn anh, đôi mắt ngập tràn sự vô tội, lúc nào cũng khiến lời tiếp theo anh định nói ra lại phải nuốt vào.

"Ăn được không?" Thấy anh động đũa, cô nhìn anh không chút che đậy, dường như rất mong có thể nghe thấy lời tán thưởng của anh.

Lạc Minh Khải ăn một miếng, hương vị khá ngon, không ngấy không nhạt không mặn không cay, cho lửa cũng rất vừa. Nhìn đến đôi mắt chờ mong của cô, bàn tay cầm đũa khẽ nổi gân xanh. Sau cùng, anh dứt khoát bỏ đũa xuống, đứng dậy. Rất rõ ràng, anh không cho phép mình tiếp tục ăn nữa.

Mộc Lương Tây ngơ ngác nhìn anh, hoàn toàn không hiểu chuyện đang xảy ra, chỉ biết nhìn anh, "Rất khó ăn à?". Nói xong cô cũng ăn thử một miếng, sau nhìn lại về phía anh, đôi mắt ngập nước, hốc mắt đỏ bừng.

Lạc Minh Khải thầm nhắc nhở mình, đây là con gái của kẻ thù, mà không được mềm lòng với cô ta.

Mộc Lương Tây buồn bã, "Anh không thích ăn đúng không?". Nói xong lại cố nuốt nước mắt sắp chảy ra vào trong, "Không sao, em sẽ bảo đầu bếp dạy lại, lần sau nhất định sẽ nấu ngon hơn." Cô nghĩ chắc là do anh hay ăn đồ ăn của khách sạn năm sao, tay nghề của cô tất nhiên không thể sánh bằng.

Lạc Minh Khải siết chặt nắm tay. Thực ra anh muốn nói với cô, cho dù cô làm gì anh cũng sẽ không hài lòng, làm gì cũng sẽ không phù hợp với yêu cầu của anh.

Tuy nhiên, khi nhìn về phía cô, anh lại nói một câu khác, "Ăn ở ngoài rồi nên không ăn được nữa."

"Thật sự không phải do em nấu không ngon chứ?"

"Ừ." Dứt lời, anh bước lên tầng trên.

Chỉ có điều, vừa nói xong anh đã hối hận. Anh vì sao phải mềm lòng với cô? Anh không nên mềm lòng với cô. Ngày cưới cô vào cửa cũng chính là ngày anh bắt đầu báo thù, cô chính là con gái của Mộc Chính Nguyên, anh phải khiến cô đau đớn mới đúng.

Anh chán nản vì sự mềm lòng của mình, thậm chí bởi vậy mà bắt đầu khó chịu với chính bản thân mình.

Mộc Lương Tây chấp nhận lý do thoái thác của Lạc Minh Khải. Sau khi anh rời đi, Mộc Lương Tây gọi chị Hoàng đến ăn cơm cùng mình. Nếu Lạc Minh Khải không về, trong biệt thự này sẽ chỉ có Mộc Lương Tây và chị Hoàng, Mộc Lương Tây sẽ bảo chị Hoàng ăn cơm cùng với mình.

Chị Hoàng ngẩng đầu nhìn tầng trên, sau lại liếc nhìn Mộc Lương Tây, cười cười mở miệng, "Phu nhân, tôi thấy thiếu gia hình như rất mệt, để tôi đi rót cho cậu ấy cốc nước."

Mộc Lương Tây gật đầu.

Chị Hoàng bung một cốc nước lên tầng, thấy Lạc Minh Khải, đặt xuống.

"Hôm nay sau khi lão gia gọi điện tới, phu nhân lập tức đích thân đi mua đồ ăn, nói muốn tự mình xuống bếp nấu cho cậu." Chị Hoàng thấy anh không nói lời nào, lại tiếp tục nói, "Trong khoảng thời gian này phu nhân suốt ngày nghiên cứu đủ kiểu món ăn, ngay cả Mộc lão gia gọi điện bảo cô ấy trở về cô ấy cũng không chịu."

Lạc Minh Khải nghe đến đó mới gật gật đầu, ý bảo chị Hoàng có thể đi.

Anh nhìn qua đã biết Mộc Lương Tây chính là một cô gái được chiều chuộng, không cần hao phí quá nhiều tâm tư về cô. Chỉ không ngờ một Mộc Chính Nguyên giả dối như vậy lại có thể sinh ra một cô con gái thế này, không biết có phải đột biến gen hay không nữa.

Cô ngay cả gọi điện cho anh cũng sợ quấy rầy đến công việc của anh, sợ anh thấy cô phiền phức. Cô như vậy, sao có thể chủ động thăm dò hành tung của anh?

Lạc Minh Khải lắc đầu, cũng không biết nên than vãn Mộc Chính Nguyên có một cô con gái đơn thuần hay ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Đêm ngủ, Lạc Minh Khải tuy vẫn nằm bên cạnh Mộc Lương Tây, nhưng khoảng cách giữa hai người lại xa vô cùng. Khoảng thời gian mới kết hôn, Lạc Minh Khải còn ngủ ở phòng khách, căn bản không muốn cùng phòng với cô. Mỗi lần thấy anh như vậy, cô đều chỉ biết ngơ ngác nhìn anh, gì cũng không hỏi, trong mắt xẹt qua tia bi thương. Nhưng mỗi khi Mộc Chính Nguyên hỏi anh có đối xử tốt với cô không, cô lại luôn luôn gật đầu.

Chẳng qua, loại hình thức sống chung yên ổn vô vị này đã phải thay đổi vì Mộc Chính Nguyên. Cũng không biết Mộc Chính Nguyên nắm được tin tức ở đâu, đích thân đến nơi này lấy thân phận bề trên trách mắng Lạc Minh Khải, hỏi anh sao dám làm nhục con gái mình như thế. Lúc ấy Mộc Lương Tây vô cùng xấu hổ, nhưng vẫn nói đỡ giúp anh. Cô nói, bọn họ mới kết hôn, trước kia cũng không chung đụng nhiều, là anh sợ cô chưa quen được.

Tuy nhiên, dù Mộc Lương Tây có nói vậy, Mộc Chính Nguyên cũng đâu chịu nghe, ngược lại càng xét nét nghiêm khắc hành vi của Lạc Minh Khải, sợ anh làm ra chuyện có lỗi với Mộc Lương Tây.

Lạc Minh Khải nhắm mắt, mọi chuyện ngày đó lại hiện hiện trong đầu anh, khiến anh nhúu chặt mày. Thế này không ổn, anh dường như bắt đầu mềm lòng với cô rồi. Cho dù cô ta có nói giúp mình bao nhiêu cũng không thể thay đổi chuyện cô ta là con gái của Mộc Chính Nguyên, không thể thay đổi chuyện Mộc Chính Nguyên chính là hung thủ gián tiếp giết chết cha mẹ anh.

Trận hỏa hoạn kia, thiếu rui cả nhà anh, cũng thiếu đốt trái tim anh, dù thế nào cũng không dập tắt được. Tất cả chuyện này đều do Mộc gia bọn họ gây ra, anh nhất định khiến tất cả những người mang họ Mộc đó phải trả giá đắt.

Mộc Lương Tây cũng chưa ngủ, môi lộ ra ý cười. Ít nhất, hiện tại đã tốt hơn quá khứ, anh ít ra cũng không ngủ ở phòng khách. Cô cẩn thận nhích dần về phía Lạc Minh Khải, vươn tay, chậm rãi ôm lấy anh, tựa như sự đụng chạm vô tình... Chỉ có điều, cô vừa làm xong động tác này, cả người bỗng cứng đờ, ngay cả nụ cười trên mặt cũng như bị băng tuyết đông cứng, không động đậy được. Lạc Minh Khải không phát hiện ra sự cứng nhắc của cô, lấy tay đẩy cô ra, "Tôi sợ nóng", anh nói vậy.

Cô bị anh đẩy ra, thân thể cứng nhắc bỗng khôi phục lại, một lát sau mới nhẹ nhàng "vâng" một tiếng.

Cô không có động tĩnh gì nữa. Lạc Minh Khải lật người, trong lòng thầm suy xét nội dung hội nghị ngày mai, đối với người nằm bên cạnh, có thể không chú ý sẽ tận lực không chú ý.

Khi Lạc Minh Khải tỉnh lại, Mộc Lương Tây đã chuẩn bị sẵn quần áo đặt trên giường cho anh, thậm chí còn nhìn anh cười, "Em nấu cháo đấy, anh mặc quần áo xong có thể xuống ăn."

Dáng vẻ chu đáo lấy lòng của cô khiến anh bỗng thấy phiền muộn, thậm chí còn thăm trào phúng: Tôi đang trả thù nhà cô, cô lại đi lấy lòng kẻ thù... Quả là nực cười.

Sau khi anh xuống giường mặc quần áo chỉnh tề, Mộc Lương Tây liền dọn dẹp lại giường. Kết cấu trong phòng đều do cô thiết kế, ngay cả vật dụng trong nhà cũng do cô chọn lựa. Lạc Minh Khải vừa liếc qua đã tỏ ra bất mãn. Anh thích sắc lạnh, nhưng tất cả những thứ trong phòng này lại đều là sắc ấm. Thì ra để xem một người có hợp với một người hay không, chỉ cần nhìn thói quen đã thấy được. Khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

Lúc ăn sáng, cô không hỏi anh ăn ngon miệng hay không nữa. Có lẽ cô biết anh không thích nói chuyện lúc ăn cơm, ít nhất khi ăn, anh chưa từng cho cô về mặt tốt một chút.

Nhìn thấy anh buồn ngủ, cô mới mở miệng: "Dù mới về có bận nhiều việc thì anh cũng nên nghỉ ngơi cho tốt, đừng liều mình quá."

Lạc Minh Khải hơi nhếch môi, không có ý định tiếp tục nghe cô lái nhai mãi. Đi được vài bước, anh bỗng phát hiện trên bàn trà phòng khách có một tờ báo bị quăn tập chí đề lách. Cô đã xem nhưng lại cố ý che đi, có vẻ có mùi bí mật ở đây.

Anh bước đến rút tờ báo ra, trên mặt báo có một tấm ảnh rất thu hút, không ngờ lại chính là anh. Anh bật cười, thì ra vừa rồi về mặt cô nghi nghi ngờ ngờ là vì cái này.

Mộc Lương Tây cũng đã bước tới, thấy anh cầm tờ báo, một tay ôm ngực một tay buông rũ, dường như rất bất an. Cô quan sát sắc mặt anh, sau mới

nuốt nuốt nước miếng nhỏ giọng lí nhí: "Em không hề tin mẩu tin này. Em biết anh không phải người như vậy."

Lạc Minh Khải buông tay, ném tờ báo lại bàn trà.

Cô dường như sợ anh không tin mình, cuống quýt đến mức mặt đỏ bừng, "Em nói thật đó. Em tin anh. Cái này nhất định là do mấy người phóng viên viết linh tinh, nhất định mọi chuyện không phải như họ viết... Em thật sự tin anh mà."

Lạc Minh Khải thật rất muốn biết trong não cô trang trí cái gì. Phụ nữ bình thường gặp loại chuyện này sẽ phản ứng giống cô à? Đúng là ngu không ai bằng.

Anh nhìn cô, "Vậy em nói xem, tôi là người thế nào?"

Cô ngẫm nghĩ, đột nhiên cười tươi, "Nhảy bém, nhìn xa trông rộng, dám gánh vác, có tinh thần trách nhiệm, là một người đàn ông tốt."

Nếu không phải cô cười vô cùng hồn nhiên, anh có lẽ đã nghĩ cô đang châm biếm mình. Thật buồn cười, cô lại đánh giá anh như vậy.

Lạc Minh Khải lái xe ra khỏi gara, thấy Mộc Lương Tây đứng đằng xa đang cười tươi nhìn qua bên này. Anh không hạ cửa xe xuống, cô căn bản không thể nhìn thấy anh, vậy mà vẫn nhìn chằm chằm như thế. Đến khi anh chạy xe được cả một đoạn xa, vẫn có thể thấy cô qua gương chiếu hậu, cô vẫn đang cười, vẫn đứng đó không đi.

Anh thu hồi tầm mắt, sắc mặt sâu lắng, không rõ cảm giác của mình lúc này là gì. Đó là vợ của anh, kính anh, yêu anh. Kết hôn lâu như vậy, cô lại luôn cố lấy lòng anh. Chỉ có điều, cô càng làm thế, anh càng thấy phiền chán. Anh thì cô giống như chị dâu anh, luôn chọc anh trai anh tức điên lên. Bởi như vậy anh mới có thể thân nhiên khinh bỉ cô, giay vò cô. Cô đối tốt với anh như vậy, khiến nổi hận trong lòng anh chẳng thể xả ra ngoài.

Trở lại công ty có cả đồng chuyện chờ anh xử lý. Anh đi công tác mấy ngày, mấy vấn đề quan trọng đều phải chờ anh ký tên. Anh vừa mới bước vào công ty, Hạ Niệm Ý đã bước tới, không ngừng báo cáo một loạt những sự kiện gần đây. Tuy những việc này đã được báo cáo cho anh qua video điện thoại, nhưng cô ta vẫn nói lại một lần, bổ sung thêm rất nhiều chi tiết, xem ra cô ta đã làm thêm rất nhiều.

Mọi người trong Thịnh Á ít nhiều đều có chút hiểu biết về Hạ Niệm Ý. Trước kia Lạc Minh Khải cũng có vài trợ lý, nhưng đều khiến anh ta không hài lòng, cũng không phải do anh ta xét nét quá, mà do cương vị này quả thực rất đặc biệt. Đi theo Lạc Minh Khải xử lý đủ loại sự kiện, thời gian công tác lại tương đối không ổn định. Tuy nhiên, Hạ Niệm Ý sau khi nhậm chức lại hoàn toàn không giống những vị trước, không oán giận, xử lý công việc rất thành thạo, rất được Lạc Minh Khải tín nhiệm, hơn nữa hai người còn phối hợp rất ăn ý. Không ít người đã đồn đãi bọn họ có quan hệ mờ ám. Nhưng tất nhiên, những lời này chỉ có thể đi nói lên lút, đâu ai dám công khai bàn tán ở ngay trong công ty chứ.

Sau khi vào văn phòng, Hạ Niệm Ý không nói nữa, đứng nhìn người đàn ông trước mặt. Tài liệu trong tay bị cô xiết mạnh, cô không kiềm chế được cảm xúc của mình, tiến lên ôm lấy thắt lưng Lạc Minh Khải, áp mặt vào tấm lưng rộng lớn của anh. Đó là hương vị cô quen thuộc, giúp trái tim rối loạn của cô trấn tĩnh lại.

"Đừng đẩy em ra, cho em ôm anh một lát thôi." Anh không thích chuyện tình cảm chốn văn phòng, càng không thích làm trò mập mờ ở công ty. Cô biết điều đó, nhưng cô không nhận được. Tuy anh chỉ đi có vài ngày, nhưng đối với cô mà nói, vài ngày đã là rất lâu rồi. Cô nhớ anh, rất nhớ rất nhớ anh.

Lạc Minh Khải nhấc tay lên lại buông xuống, khẽ thở dài, không đẩy cô ra.

Cô chọn tới nơi này làm công việc vừa rắc rối lại vừa mệt mỏi, anh biết rõ là vì ai. Cô có cơ hội lựa chọn công việc dễ chịu hơn, giống những cô gái trẻ khác lựa chọn cuộc sống thoải mái. Nhưng cô lại chọn đi theo anh, gánh vác một phần khổ cực vốn không cần gánh vác, thậm chí còn có cả những chuyện khác.

Một hồi lâu sau Hạ Niệm Ý mới buông anh ra, hơi ngại ngùng cười cười, "Em vượt quy định, em nhận sai."

Lạc Minh Khải bước đến ngồi vào chỗ của mình, nhìn cô, "Tiếp tục đi!"

Hạ Niệm Ý lại cầm tài liệu, giải thích với anh...

Hạ Niệm Ý, mối tình đầu của Lạc Minh Khải... Theo một mức độ nào đó, có thể nói là vẫn còn tình cảm. Đi lại từ năm lớp mười một, mãi cho đến nay, lần xảy ra chuyện lớn nhất chính là khi Lạc Minh Khải muốn cưới người khác. Khi đó Hạ Niệm Ý cũng giống hệt mấy cô gái bị bạn trai đá, khóc lóc nào loạn mắng Lạc Minh Khải vô tình. Tuy nhiên, tình cảm và áy náy của Lạc Minh Khải đối với cô so ra vẫn kém yêu cầu lúc lâm chung của cha anh ta, anh ta phải cưới thiên kim tiểu thư Mộc Lương Tây của Mộc thị.

Hạ Niệm Ý không phải không có ý định buông tay, nhưng cô lại không bỏ được. Náo cũng đã náo, đau cũng đã đau, cô lại vẫn không cam lòng. Tình cảm nhiều năm như vậy, dựa vào cái gì lại thua bởi một người khác? Bởi vì gia cảnh nhà cô không đủ giàu có? Bởi vì cô không có gia thế tốt?

Cô không phục. Hơn nữa, cô biết rõ, cho dù người đàn ông này đã cưới người khác, nhưng anh vẫn yêu cô. Vì vậy, cô vẫn bám theo Lạc Minh Khải, quả là không biết xấu hổ, anh giờ đã kết hôn, cô chính là loại phụ nữ bị người đời khinh bỉ, nhưng như thế thì đã sao? Chẳng lẽ yên lặng làm người là có thể có được hạnh phúc? Chỉ cần có thể đạt được thứ hạnh phúc mình muốn, bị người khác chỉ trích thì đã làm sao. Huống chi, nếu tương lai cô trở thành vợ của Lạc Minh Khải, xem ai dám nói linh tinh trước mặt cô.

Hạ Niệm Ý cũng chẳng vì ý nghĩ của mình mà cảm thấy xấu hổ. Cô với Lạc Minh Khải đã ở bên nhau nhiều năm như vậy, có tình cảm sâu đậm. Hơn nữa, lúc Lạc Minh Khải ra nước ngoài du học, cô cũng chờ anh trở về; lúc anh âu sầu, cô âu sầu cùng anh; lúc anh đau đớn, cô đau đớn cùng anh. Cô

làm nhiều như vậy, dựa vào cái gì mà anh lại không thuộc về cô?

Cô biết, Lạc Minh Khải không hề có tình cảm với vợ anh. Chỉ cần Lạc Minh Khải thành công khiến Mộc thị sụp đổ, Lạc Minh Khải sẽ ly hôn với Mộc Lương Tây. Cô sẽ chờ ngày đó đến, hơn nữa cũng tin tưởng Lạc Minh Khải có năng lực làm được chuyện đó.2

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vợ, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Edit: Ichikazumi

Hạ Niệm Ý ở lại cùng Lạc Minh Khải tăng ca đến tận khuya, mỗi khi xử lý xong xuôi hết mọi chuyện cô mới ngẩng đầu nhìn Lạc Minh Khải. Quen biết lâu như vậy, Lạc Minh Khải đương nhiên hiểu hàm nghĩa của cô. Cô không nói lời nào, chỉ hơi cúi đầu nhìn anh, nhưng sẽ không tỏ vẻ quá, chỉ thể hiện ra vừa đủ, vậy mới có thể khiến anh để tâm. Đột nhiên, anh bỗng nghĩ tới một người phụ nữ khác, cũng rất hay cúi đầu oan ức nhìn mình. Nhưng rất nhanh, anh lập tức để cho ý nghĩ này biến mất trong đầu.

"Cùng đi ăn cơm đi!" Thở dài. Cô đi theo anh như vậy, phải chịu rất nhiều lời ra tiếng vào. Người ngoài sẽ không để ý đến tình cảm sâu đậm cùng những vất vả của cô, họ chỉ biết rằng cô là loại đàn bà bám theo tên đàn ông đã có vợ mà thôi.

Hạ Niệm Ý nhanh nhẹn gật đầu. Lúc này cô hoàn toàn giống một cô gái nhỏ, khác hẳn dáng vẻ kiên nghị lúc làm việc. Khi làm việc thì tỏ vẻ giỏi giang, giờ khắc này lại dịu dàng nhìn Lạc Minh Khải cười. Trái tim Lạc Minh Khải cũng hơi mềm đi, từ sau khi qua lại với cô, anh vốn chưa từng nghĩ đến việc ở với người phụ nữ khác. Anh không thích quan hệ nam nữ phiến toái, tuy chẳng phải người trung trinh đến mức một đời duy một đời mình, nhưng ít nhất cũng không phải loại đàn ông có lòng dạ tham lam. Nhìn nụ cười của cô, anh không khỏi nhớ đến khoảng thời gian ngọt ngào của hai người. Anh biết, cô luôn mong đợi được ở riêng bên anh.

Sự mong đợi này của cô đã sớm vượt qua ranh giới tình cảm thông thường. Mới đầu khi cô muốn vào công ty, anh đã phản đối kịch liệt. Nhưng cô nói, cô có năng lực, cô sẽ không dựa vào bất kỳ mối quan hệ nào, nhân lúc anh không biết đã nộp đơn xin vào công ty.

Anh còn nhớ rõ, cô đã bước bình đứng trong phòng làm việc của anh, đôi mắt mở to, kiên định nói, "Em muốn ở cạnh anh, sau này anh sẽ không đơn độc nữa."

Không cảm động ư? Anh chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi. Nhiều năm như vậy, anh sống khổ sống sở, thậm chí còn phải cẩn thận từng li từng tí. Bố nuôi đối với anh có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, dốc toàn lực bồi dưỡng anh thành kẻ thần hồn nát thần tính trên thương trường. Khoảng thời gian khó khăn nhất khi anh đi tìm việc, cô chính là chút ấm áp của anh. Có cô làm bạn, dường như gian khổ giảm đi rất nhiều.

Những thứ đó đều là minh chứng cho quá khứ tươi đẹp của họ, mỗi một thứ đều được lưu giữ trong đầu anh.

Hai người cùng đi ra bãi đỗ xe, Hạ Niệm Ý ngồi vào trong xe anh, bận rộn cả ngày, giờ mới được nghỉ ngơi. Cô nhìn anh cười: "Vẫn đến quán đó?"

Lạc Minh Khải gật đầu, đuôi mày nhếch lên. Chỉ những lúc thế này cô mới có thể cảm nhận được người đàn ông này là của cô, ai cũng không thể cướp đi.

Anh vẫn giống trước kia, để cô gọi món ăn. Cô chọn gì, anh ăn nấy, không hề kén chọn. Cô ăn rất chậm, đây là thói quen thuộc về hai người họ, cô muốn kéo dài nó.

Ăn cơm xong, Lạc Minh Khải đưa Hạ Niệm Ý về. Lúc lên xe, vẻ mặt của cô hơi buồn bực không vui. Lát nữa, anh sẽ trở về nơi có một người phụ nữ khác, thậm chí sẽ nằm bên cạnh người đó, chuyện này khiến cô vô cùng khó chịu. Nó như đang nhắc nhở cô, cô mới là kẻ chen chân vào tình cảm của người khác, thân phận của cô vừa xấu hổ vừa đáng ghét. Không phải như lúc này, họ như một đôi yêu thương thân thiết, còn người phụ nữ đang ở nhà chờ anh về kia mới là kẻ chen chân vào tình cảm của bọn họ.

Không khí trong xe khiến người ta buồn bực. Hạ Niệm Ý mở cửa, mím môi, về mặt tủi thân.

Xe đã dừng lại nhưng cô không mở cửa bước xuống mà nắm chặt góc áo mình, sau đó bỏ nhào vào lòng Lạc Minh Khải, "Đi lên với em, được không?"

Nam nữ trưởng thành, yêu cầu này ám chỉ gì ai cũng hiểu.

Lạc Minh Khải định đẩy cô ra, nhưng cánh tay đưa lên lại thành cái vỗ nhẹ lên lưng cô. Cô là phụ nữ, dù bình thường biểu hiện kiên cường, nhưng thật ra vẫn có phần yếu ớt. Anh không thể lên đó, nếu như vậy, họ sẽ thật sự trở thành những kẻ trơ trẽn trong miệng người khác. Đối với chỉ trích của người khác, anh không thể không thấy thẹn với lương tâm, cho dù quan hệ của bọn họ bây giờ không thanh bạch, anh vẫn muốn giữ phần kiên trì cuối cùng này.

Hơn nữa, anh không hy vọng quan hệ của bọn họ là như thế này. Dù cho có một ngày bọn họ chân chính ở bên nhau, cũng phải là sau khi anh đã ly hôn. Anh sẽ cho cô danh phận đường đường chính chính, không phải thân phận hiện tại khiến người ta cảm thấy trơ trẽn này.

Hạ Niệm Ý thấy mình thật bi thương. Khi còn đi học, cô kiên trì không kết hôn không sống chung. Giờ đây, cô tự thỏa hiệp với chính mình, anh lại không muốn bước qua Lôi Trì. Nhưng cô không làm khó anh, cô biết, đây là vì anh tôn trọng cô, không cho rằng cô là loại đàn bà rẻ mạt.

Cô nghe tiếng tim đập mãnh liệt trong lồng ngực anh, hốc mắt hơi đỏ lên. Cô muốn nói với anh, cô không sợ người khác nói về cô thế nào, mắng anh thế nào. Cô tình nguyện làm người phụ nữ nấp sau anh, cùng anh cười, cùng anh khổ, vượt qua mỗi một ngày trong đời. Ánh nhìn của người đời không liên quan gì đến cô, cô chỉ muốn ở bên cạnh anh mà thôi.

"Không thể cùng em?" Cô yêu cầu đến thế này, quả đúng là không biết liêm sỉ gì nữa rồi!

Lạc Minh Khải nhắm mắt, đẩy cô ra khỏi lòng mình, "Đừng như vậy." Hơi thương tiếc, lại tràn ngập bất đắc dĩ.

Hạ Niệm Ý sứt sứt, hồi lâu sau mới không chế được cảm xúc, "Em biết. Em biết. Em hiểu..." Giọng cô hơi nức nở, "Tin tức trên mấy tờ báo đều do anh cố ý đúng không? Em biết, anh muốn chuyển hướng lực chú ý của Mộc gia, vì bảo vệ em. Em biết hết..."

Biết là một chuyện, đau đớn lại là một chuyện khác.

Cô nắm chặt tay mình, hít sâu một hơi, mở cửa nhanh chóng xuống khỏi xe, không hề nhìn Lạc Minh Khải đến một lần. Lạc Minh Khải kiềm chế xúc động muốn quay đầu, nhanh chóng nổ xe phóng đi.

Bố nuôi đã mất không thích Hạ Niệm Ý, anh không hiểu tại sao. Ông nói, một người đàn ông đắm chìm một người phụ nữ, có thể làm một ông chồng tốt, nhưng vĩnh viễn không thể làm một lãnh đạo tốt. Anh phải trở thành một lãnh đạo giỏi, chiếu theo tâm nguyện của bố nuôi.

Giờ khắc này, Lạc Minh Khải dường như mới hiểu được cảm giác đau đớn ập tới là từ vị gì.

Hạ Niệm Ý đứng đó, một lúc sau quay đầu lại, nhìn chiếc xe đã đi xa, ngồi sụp xuống đất, bất lực khóc lên. Đó là người đàn ông cô ta yêu, cô ta lại phải nhìn anh trở lại bên cạnh một người phụ nữ khác.

Lạc Minh Khải lái xe trở lại trang viên Hoa Hồng. Tên biệt thự là do Mộc Lương Tây đặt. Cái tên rất quái dị, bởi nơi này đến hoa hồng còn chẳng có chứ đừng nói là cả trang viên hoa hồng. Nhưng cô muốn đặt tên như vậy, Lạc Minh Khải đương nhiên sẽ chẳng thêm để ý đến hàm nghĩa của cái tên đó.

Anh thắng xe rất mạnh, bởi vì quán tính quá lớn, chính anh cũng bị ngã về phía trước. Hiện tại tất cả suy nghĩ trong đầu anh đều là Hạ Niệm Ý. Anh khẳng định chắc chắn, lúc này cô đã khóc, thậm chí vì sợ anh nhìn thấy đáng về khóc lóc thê thảm của mình mà nhanh chóng xuống xe... Tưởng tượng đến hình ảnh kia khiến anh cảm thấy mình cực kỳ vô dụng. Anh không thể lấy người phụ nữ mình muốn lấy nhất, lại đi lấy người khác.

Sự thật buồn cười cỡ nào.

Ngồi trong xe hút hết điếu này đến điếu khác. Mãi sau anh mới xuống xe, bình ổn cảm xúc bản thân. Anh không phải thằng nhóc con mới mọc tóc, chỉ vì cảm xúc kích động hôm nay mà khiến mình bất thường.

Đến gần ngôi biệt thự như trong cổ tích kia, anh mới phát hiện đèn trong nhà vẫn sáng. Anh lấy chìa khóa mở cửa, đập vào mắt chính là một cô gái đang cuộn người trên sofa, đáng thương co tròn lại, ánh mắt mờ hồ không có tiêu điểm. Nghe thấy tiếng động, cô quay đầu nhìn về phía bên này. Nhìn thấy anh, mắt cô mở to, dường như cảm thấy không thể tin nổi.

Cô nghĩ hôm nay anh sẽ không về, anh chắc vậy.

Mộc Lương Tây nhanh chóng tìm dép đi vào, chạy tới trước mặt anh. Gương mặt cô lộ vẻ tủi thân, thâm lặng lên án anh đối với cô có bao nhiêu không tốt, là một ông chồng không xứng cỡ nào. Vợ anh vẫn ngồi trên sofa chờ anh về, anh lại cùng bạn gái cũ ăn cơm bên ngoài, thậm chí mập mờ không dứt... Anh biến mình trở thành tên đàn ông xấu xa đáng nguyên rủa. Còn người đứng bên cạnh anh đây lại là một cô gái lương thiện tốt đẹp. Cho nên, bọn họ đương nhiên là người của hai thế giới.

Lương Tây đứng cách anh một đoạn, như muốn tiến lên ôm chặt anh, khao khát sự an ủi mình muốn, lại như sợ khi mình làm như vậy anh sẽ lập tức đẩy ra. Vì thế cô chỉ dám đứng im, cẩn thận hỏi, "Anh tăng ca trễ vậy có phải mệt lắm không? Anh ăn cơm không?"

Anh biết, nếu anh gạt đầu, cô sẽ lập tức chạy vào phòng bếp làm đồ ăn anh thích, chẳng sợ phiền phức cô vẫn sẽ làm.

Cô hoàn toàn không biết anh thích ăn món nào, vì vậy làm một bàn đầy các món ăn, chú ý sở thích của anh, xem anh gắp món nào. Nếu anh gắp nhiều, món ăn đó về sau nhất định sẽ xuất hiện trên bàn ăn; mà món anh không động đũa đến, sau này trên bàn ăn sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Hành động của cô khiến anh buồn cười nghĩ-cô vô tội. Nên định nghĩa cô như thế nào đây? Cũng bởi vì cô vô tội, nên anh đối với cô mềm lòng, đúng không? Bố mẹ cô cưng chiều yêu thương cô, vậy nên cô chính là mấu xương sườn để đối phó với bố mẹ cô. Mọi người đều hiểu, bọn bất cóc tổng tiền nhà có của đều bắt đưa bé gia đình đó yêu thương nhất, vậy mới có thể lấy nhiều tiền chuộc, bởi đứa bé đó là tâm can bảo bối của họ.

Lạc Minh Khải ngưng mày, đánh giá bộ áo ngủ thật dày của cô. Cô sợ lạnh, trong phòng luôn luôn ấm áp. Cho dù cô ở nơi này, cô vẫn là cô công chúa sống sung sướng hạnh phúc. Nếu anh đối xử với cô không tốt một chút, bố cô sẽ ngay lập tức gọi điện trách mắng anh.

Lương Tây yên lặng chờ anh đáp lời, mãi đến khi anh bước qua cô.

Nghe tiếng bước chân không vững vàng của anh, cô cắn môi, xoay người nhìn bóng lưng anh cười, "Hút thuốc không tốt cho cơ thể, anh gắng hút ít thôi."

Lạc Minh Khải dừng chân nơi cầu thang, ngoảnh đầu nhìn cô, "Em dựa vào đâu mà quần tôi?"

Cô há miệng, hơi giật mình, cúi đầu, "Em không định quần anh. Em sợ anh tăng ca mỗi một quá, đôi khi lại phải xã giao uống rượu, hút ít thuốc thì tốt hơn."

Cô nói chuyện sợ hãi như vậy, cô vô tội đáng thương như vậy.

Lạc Minh Khải cười cười, hoàn toàn chẳng thêm đề ý tới cô. Dù cô vô tội, anh cũng sẽ không đồng tình. Anh sẽ không quên, cô là con gái của kẻ thù, cũng sẽ không quên, còn có một cô gái cũng không oán không hối si tình chờ anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Edit: Ichikazumi

Lạc Minh Khải lại ở phòng khách, có phần giống với lúc họ mới kết hôn. Anh chọn ngủ ở phòng khách, cũng không định không trở lại phòng ngủ, anh chỉ định dùng hành động nói cho cô biết, anh không hài lòng với cô.

Sau lần Mộc Chính Nguyên đến đây, mọi chuyện mới khác đi. Khi đó Mộc Chính Nguyên vô cùng giận dữ, nói, nếu anh không đối xử tốt với con gái ông, có thể ly hôn. Lúc nghe được lời đó, Lạc Minh Khải nhanh chóng suy tính trong lòng. Anh rất muốn gật đầu, nhưng vì cuộc hôn nhân này, anh đã mất đi quá nhiều, tâm nguyện của bố nuôi, Hạ Niệm Ý, những người đó đều đã từng vì chuyện này mà chịu tổn thương. Nếu anh dễ dàng buông tha như vậy, anh sẽ hận ngay cả bản thân mình.

Một căn phòng có hơi thở của người khác hay không rất dễ dàng phát hiện ra. Cũng bởi vậy mà cho dù Mộc Lương Tây có nói như thế nào Mộc Chính Nguyên cũng không tin.

Bây giờ mọi chuyện lại quay về như cũ, đêm nay, Lạc Minh Khải ngủ rất sâu. Anh thậm chí còn nằm mơ.

Trong giấc mơ, anh được trở về năm cấp ba ấy, anh với Hạ Niệm Ý cùng nhau ôn tập thi vào đại học, họ đã hứa với nhau, họ sẽ thi cùng trường. Khi đó Hạ Niệm Ý không biết, cũng trong năm đó, bố nuôi Hoàng Bản Nguyên đã đưa ra ý định cho anh đi du học nhưng anh cự tuyệt, lấy lý do muốn thử xem nền giáo dục đại học trong nước thế nào. Thực ra, anh không muốn cô thất vọng, họ đã nói sẽ cùng nhau thi một trường đại học.

Anh không làm Hạ Niệm Ý thất vọng, bọn họ đã thi đỗ cùng một trường đại học. Đáng tiếc, đến năm thứ hai, anh vẫn bị Hoàng Bản Nguyên bắt ra nước ngoài. Lúc ở sân bay, Hạ Niệm Ý ôm anh khóc rất to. Đó là lần đầu tiên anh cảm thấy trái tim mình đau đến vậy, thậm chí anh còn không muốn rời đi, muốn ở lại cùng cô. Tuy nhiên, cuối cùng anh vẫn lên máy bay, vì anh có sứ mệnh của mình.

Giấc mơ này khiến anh hiểu rõ, đời này người anh muốn kết hôn là Hạ Niệm Ý, Mộc Lương Tây chẳng qua chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời anh. Hơn nữa còn là một người khách qua đường anh không thêm nhìn đến. Một khi đã vậy, anh hẳn nên vạch rõ vướng mắc tình cảm với Mộc Lương Tây, thứ tình cảm này bao gồm đồng cảm, thương hại, tội nghiệp,...

Buổi sáng, Mộc Lương Tây nấu cháo xong, đợi khi anh xuống, cô bỗng phát hiện ánh mắt anh rất lạnh. Trước kia mắt anh cũng không chút độ ấm, nhưng cũng không lạnh thế này, khiến cô vừa mới nhìn vào mắt anh đã bị dọa đứng đờ một chỗ, lời muốn nói không thể nào thốt ra.

Cháo trên bàn vẫn còn hơi nóng, có thể thấy cô mới vừa bùng ra được một lát. Bùng ra quá sớm thì sợ cháo nhanh nguội, bùng ra quá muộn lại sợ cháo vẫn nóng. Cô luôn cẩn thận chú ý đến từng chi tiết thật nhỏ, chỉ hy vọng nhận được một khuôn mặt tươi cười hoặc một lời khen của anh.

Lạc Minh Khải liếc nhanh qua cô, định đi.

"Anh không ăn sáng à?" Cô đuổi theo hai bước, như nhớ tới gì đó, dừng lại.

Lạc Minh Khải nhíu chặt mày, sao cô phiền vậy. Chẳng lẽ cô không nhìn thấy sắc mặt anh, còn không mau tránh xa xa ra? Chẳng lẽ cô thật sự coi mình là một cô gái nhỏ cái gì cũng không hiểu?

Lương Tây vẫn đuổi theo, "Có phải em đã làm sai gì không?". Cô muốn túm lấy góc áo anh, nhưng lại sợ, "Em có thể sửa. Anh không hài lòng em chỗ nào em đều có thể sửa..."

Cô bối rối muốn biết đáp án, không ngừng hỏi mình đã làm sai cái gì khiến anh không hài lòng, cô có thể vì anh sửa tất cả... Mấy ngày hôm trước vẫn tốt vậy, anh còn chịu ăn cơm cô nấu, cô đã vì thế mà vui vẻ rất rất nhiều, sao hôm nay lại biến về lúc đầu thế này.

Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó mà cô không biết.

Anh quay người, trông thấy gương mặt mếu máo chực khóc. Cô dường như chẳng biết gì khác, ngay cả về mặt lúc khóc cũng chỉ có một kiểu, vĩnh viễn là đáng về muốn khóc lại không khóc. Tựa như bất cứ ai cũng có thể làm tổn thương cô, ai cũng có thể xúc phạm cô.

“Tự cô làm gì, cô không biết?” Anh dùng giọng điệu chỉ trích nói với cô, cười châm biếm.

Lương Tây tròn tròn hai mắt, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thậm chí mắt cô còn mang theo sự nghi hoặc và thỉnh cầu, hy vọng anh nói cho cô, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô luôn đợi ở trong biệt thự, cô có năng lực làm ra chuyện gì, anh hẳn là biết rõ mới đúng.

Lạc Minh Khải hít sâu một hơi, ý cười nơi khóe miệng không giảm, “Thật sự không biết?” Nụ cười trở nên nghiền ngẫm, “Giả vờ rất giỏi. Tôi biết Mộc gia nhà cô tiền của như nước, gia thế hùng hậu, nhưng cũng đâu cần vì thế mà ép người ta vào chỗ chết? Các người sống trên đỉnh kim tự tháp, đương nhiên đâu biết người nơi đáy tháp sống khó khăn thế nào. Một câu nói của các người cũng có thể ép chết người ta, bức người ta vào chỗ đường cùng.”

Lương Tây há hốc miệng, vẫn mù mờ nhìn anh, rốt cuộc anh đang nói gì vậy? Mộc gia nhà cô ép ai, chặt đứt đường sống của ai?

“Có phải có hiểu lầm gì đó không anh?” Mãi lâu sau cô mới thốt ra được mấy lời này, “Em không biết đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì...”

“Trần Mỹ Dao.” Lạc Minh Khải gần từng chữ.

Lương Tây hơi nhú mày. Cô biết Trần Mỹ Dao, cô ta chính là ngôi sao có scandal với Lạc Minh Khải lần trước, nhưng cô ta thì liên quan gì đến cô?

“Cô ấy thế nào?” Mắt cô vẫn đầy nghi hoặc.

“Cô không biết! À, cũng phải thôi, bỏ cô làm mấy chuyện này từ trước đến nay có bao giờ nương tay! Một ngôi sao bị người ta chối bỏ, bị hủy tất cả các hợp đồng đại diện phát ngôn, không phải là bị bức đến đường cùng thì là gì?”

“Em không biết.” Cô bối rối nhìn anh, “Có lẽ có hiểu lầm gì đó chẳng. Có thể là vị Trần tiểu thư kia đã đắc tội với ai đó. Bỏ em với cô ấy không thù không oán, sao bỏ lại làm vậy. Nhất định là hiểu lầm...”

Cô quát cường nhìn anh, tựa hồ anh đã thực sự đổ oan cho Mộc gia nhà cô.

Lạc Minh Khải lại thấy nghi ngờ, người phụ nữ này thật sự là con gái của lão cáo già ti bỉ Mộc Chính Nguyên à! Đúng là rất buồn cười, cũng không hiểu đã di truyền kiểu gì nữa...

“Ngay cả điện thoại người ta cũng đã gọi đến, nhờ tôi đến Mộc gia cầu xin giúp họ, tha cho một ngôi sao nhỏ tên tuổi còn chưa nổi danh gì...”

Mộc Lương Tây cắn môi, “Em xin lỗi, em thật sự không biết...”

Lạc Minh Khải hừ lạnh, ra gara lấy xe. Sau khi nói xong mấy câu kia, thứ chen ở lồng ngực anh dường như đã biến mất. Anh tự nói với mình, anh đã làm đúng, anh nên như vậy. Thực ra việc này sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến anh, nhưng nó vừa hay lại có thể lấy làm công cụ để trách cứ cô. Dù không liên quan đến cô, nhưng ai bảo cô là con gái của Mộc Chính Nguyên! Ai bảo trong cơ thể cô đang chảy dòng huyết thống của Mộc Chính Nguyên!

Lạc Minh Khải vừa mới chạy xe ra thì bị Mộc Lương Tây ngăn lại, ấp úng nửa ngày mới nói rõ được một câu, “Nếu bố em thật sự làm chuyện đó, em thay bố xin lỗi... Nhưng anh không thể vì một người ngoài mà nghĩ về bố em như vậy, dù sao, bố cũng là bố... của anh.”

Lạc Minh Khải đối diện cô, ấn nút kéo cửa xe lên, ngăn chặn hoàn toàn tầm mắt của cô.

Lời của cô, anh không muốn nghe, cũng tuyệt không muốn nghĩ tới.

Lương Tây đứng đờ một chỗ nhìn chiếc xe dần biến mất trong tầm mắt, cô đơn một mình. Mãi khi tiểu Mỹ Nữ nhảy loạn bên chân cô, lúc thì cắn cắn dép lông xù của cô, lúc lại ngoạm ngoạm gấu quần cô, cô mới ngồi xuống ôm lấy nó, áp sát mặt vào bộ lông của nó.

Tiểu Mỹ Nữ chiếm được sự chú ý của cô, không ảm ỉ nữa. Lương Tây nhìn bộ dáng đáng yêu ngoan ngoãn của tiểu Mỹ Nữ, không khỏi cười thầm. Tiểu Mỹ Nữ đã thành công thu hút sự chú ý của cô, vậy mà cô làm nhiều điều như vậy lại chẳng thể có được chút chú ý của người đàn ông kia.

“Tiểu Mỹ Nữ, có phải em cũng đang mong đợi một tiểu Soái Ca của mình không?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Mỹ Nữ ngẩng đầu nhìn cô, không hiểu gì, lại tiếp tục rúc vào lòng cô, đôi mắt đảo tròn, tựa như cũng đang suy tư.

Tiểu Mỹ Nữ là một con mèo cô nuôi dưỡng, lúc cô đau lòng buồn bã, tiểu Mỹ Nữ luôn ở bên cô. Hai ngày trước cô mới ôm tiểu Mỹ Nữ từ nhà sang đây, cô nhớ kĩ, khi cô đau lòng buồn bã nhất, tiểu Mỹ Nữ đã kề sát mặt cô, giúp cô liếm đi giọt lệ trượt khỏi khóe mắt.

Cô ôm chặt tiểu Mỹ Nữ hơn nữa.

Buổi chiều, Lương Tây bỗng nhận được điện thoại của Nhâm Niệm, một người bạn thân đã lâu. Lương Tây vô cùng kinh ngạc, cô và cô bạn thân này có rất nhiều duyên phận. Hai người ngay cả lý do thích một người cũng giống nhau, đương nhiên, đối tượng không phải cùng một người.

Lúc còn đi học, quan hệ cả hai vô cùng thân thiết, hơn nữa những chuyện sau này của cả hai người cũng rất giống nhau.

Cả hai cô đều cùng vì người mình thích mà quyết định nghỉ học. Chỉ có điều, Nhâm Niệm nghỉ học xong thì bỗng biến mất. Lương Tây từng cố gắng liên lạc với cô ấy nhưng không có kết quả. Bây giờ cô ấy lại chủ động gọi cho mình trước, thật sự khiến cô rất vui mừng.

Nhâm Niệm nói trong điện thoại là phải thông qua các bạn lớp cũ cô ấy mới biết được số điện thoại của cô, vậy nên gọi điện đến. Lương Tây hỏi thăm Nhâm Niệm, hỏi cô ấy hoàn cảnh, cuộc sống thế nào, Nhâm Niệm đều đáp rất tốt. Đến khi Lương Tây thật sự cho rằng Nhâm Niệm gọi tới chẳng qua chỉ để ôn loại chuyện cũ, Nhâm Niệm lại nói với cô nguyên nhân thật sự.

“Lương Tây, cậu có nhận được thiệp mời đính hôn của Chu Gia Trạch không?” Nhâm Niệm cẩn thận nói trong điện thoại.

Trái tim Lương Tây bỗng căng thẳng, nơi yếu ớt nhất dường như bị cái gì đấy đâm mạnh, câu nói nằm nọ như còn văng vẳng bên tai.

Người Nhâm Niệm yêu là Chu Gia Trạch, người Mộc Lương Tây yêu là Lạc Minh Khải. Nhâm Niệm yêu Chu Gia Trạch bao nhiêu, Mộc Lương Tây yêu Lạc Minh Khải bấy nhiêu. Cả hai cô đều bị trời cao cho uống tình độc, chỉ có thể chờ người mình yêu cho thuốc giải.

Nhâm Niệm yêu Chu Gia Trạch bao nhiêu? Đã rất nhiều rất nhiều năm như vậy, chẳng sợ bên cạnh Chu Gia Trạch đã có người phụ nữ khác, cô ấy vẫn toàn tâm toàn ý yêu thương chờ đợi.

“Tiểu Niệm, cậu cần gì phải khổ thế?” Lương Tây thở dài, “Anh ta đính hôn, cậu trở về làm gì. . .”

“Lương Tây, tớ chỉ muốn trở về để khiến mình hoàn toàn hết hy vọng, cậu có thể giúp tớ không?”

Bên này điện thoại Lương Tây cũng có thể nghe ra sự bất đắc dĩ cùng không cam lòng của Nhâm Niệm, chỉ đành thở dài, “Để tớ thử xem!”

Nhâm Niệm xiết chặt điện thoại, “Lương Tây, tớ đã tự nói với chính mình, tớ nhất định phải quay về tận mắt nhìn anh ta ở bên người phụ nữ khác. Chỉ có như vậy tớ mới có thể thật sự hết hy vọng.”

Thật sự hết hy vọng! Lương Tây đặt những lời này lên đầu trái tim, nghĩ một lần là đau một lần, chẳng sợ máu chảy đầm đìa, vẫn mù quáng coi nhưng không hay.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vậy, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Ichikazumi]

Từ sau lần cãi nhau cũng không tính là cãi nhau đó, Lạc Minh Khải bắt đầu không về nhà nữa. Anh không nói cho cô những hoạt động của mình, vì vậy Mộc Lương Tây không hề biết anh là vì công việc bận rộn mà tăng ca không về hay là đã đi nước ngoài công tác. Điều duy nhất cô biết là, mỗi ngày mình đều có người trên sofa phòng khách, nghe tiếng quảng cáo hoặc đối thoại trong phim trên ti vi vang bên tai, bên cạnh chỉ có tiểu Mỹ Nữ.

Tiểu Mỹ Nữ cuộn tròn trong lòng cô, nhìn cô thao láo. Tầm mắt Lương Tây chạm vào đôi mắt tiểu Mỹ Nữ, nó tựa như thật sự hiểu cô, ánh mắt hơi lo lắng.

"Em cũng thấy chị rất đáng thương phải không?" Cô khẽ thì thầm với tiểu Mỹ Nữ trong lòng. "Đừng thương hai chị, chị không cần. Chị tốt lắm, vẫn tốt lắm." Cô mạnh mẽ lặp lại, tí cảm lên đầu tiểu Mỹ Nữ, bộ lông của nó rất mềm mại ấm áp.

Hôm trước Mộc Lương Tây đã gọi điện về nhà, xác định việc Lạc Minh Khải nói. Bố cô đã thừa nhận, Trần Mỹ Dao thực sự bị ông dồn ép. Mộc Chính Nguyên nói với cô, nếu cô cảm thấy có chút uất ức, hãy trực tiếp về nhà, không phải ở đó chịu khổ. Những lời này ông đã nói vô số lần, nhưng lần nào Lương Tây cũng bảo Lạc Minh Khải đối xử với mình rất tốt, bố mẹ không cần lo lắng. Mộc Chính Nguyên đại khái cũng biết khuyên bảo vô dụng, vậy nên mới thật lòng muốn bồi dưỡng Lạc Minh Khải thành người nối nghiệp, đáng tiếc Lạc Minh Khải lại không biết điều.

Lương Tây không hề nói một câu oán hận hay chỉ trích với bố mình. Bởi vì cô biết, tất cả những việc bố làm đều là vì cô. Ông đang cảnh cáo những người phụ nữ có vọng tưởng quyến rũ Lạc Minh Khải, đây là vết xe đổ, ai dám sấn gần đến Lạc Minh Khải, Mộc Chính Nguyên ông sẽ không tha cho kẻ đó.

Lương Tây ôm tiểu Mỹ Nữ đứng dậy khỏi sofa, bước đến bên cửa sổ. Ngoài trời tối đen một màu. Cô biết, tối nay anh cũng sẽ không về, nhưng cô vẫn nuôi chút hy vọng, hy vọng anh sẽ trở về. Cô mong khi anh về, người đầu tiên anh nhìn thấy là cô, là cô luôn đứng gần anh nhất.

Có phải đây chính là hương vị của sự chờ đợi? Biết rõ sẽ không đợi được, lại vẫn cố chấp nuôi tia hy vọng hết lần này đến lần khác, cho đến khi vô số khoảnh khắc trôi qua, cho đến khi đêm đen biến thành ngày sáng.

Khi học cấp ba, có một lần Lương Tây cùng với mấy người bạn cùng lớp đi chơi ở một vườn quốc gia nổi tiếng. Bọn cô có sáu người chia làm ba nhóm, chọn đi ba hướng khác nhau, hẹn nhau sau gặp lại ở cổng chính. Tuy đã mười bảy mười tám tuổi, nhưng đối với mấy cô bé rất ít khi được ra ngoài chơi như bọn cô thì đó vẫn là chuyện rất phấn khích.

Lương Tây thường ngày ít vận động, mới đi được một đoạn đã thở hồng hộc, bạn đi cùng cô đợi lâu quá bắt đầu không kiên nhẫn, cuối cùng quyết định đi một mình, để Lương Tây quay lại, còn mình đi tìm mấy bạn kia. Lương Tây vốn định nói mình rất sợ ở một mình, nhưng thấy bạn đó tỏ vẻ không vui, cô lại không nói ra.

Sức khỏe cô không tốt lắm, người lại gầy, sợ nhất là đến tiết thể dục. Các bạn nam lớp cô luôn cười cô nhu nhược yếu đuối, biệt hiệu Lâm Đại Ngọc.

Một lần Lương Tây đi thêm một đoạn thì gặp lối rẽ, cô không biết nên đi hướng nào, do dự hồi lâu đành chọn bừa một cái. Cô càng đi tiếp thì càng im lặng, khiến cô sợ mình đi nhầm đường, đành vội vã quay lại, ai ngờ đi ầu quá, bị ngã.

Chân rất rất đau! Cô ngồi dưới đất, đột nhiên khóc rống lên. Thật sự là rất rất đau, bạn cô lại không cần cô. Lúc này cô chỉ muốn nhìn thấy bố mẹ mình, nếu mẹ cô thấy cô thế này, nhất định sẽ lo lắng rơi nước mắt. Thực ra mẹ vốn không đồng ý cho cô đi, nhưng cô khẳng khái làm theo ý mình, lén lút lừa mẹ trốn khỏi nhà.

Cô nói dối mẹ, cô rất xin lỗi mẹ.

Càng nghĩ lại càng đau lòng... Cô đang đắm chìm trong cảm xúc của mình, hoàn toàn không biết có vài chàng trai đang đi từ lối kia đến. Một đám mấy người đang nói nói cười cười bỗng dừng lại.

"Ồ, phía trước hình như có một cô bé đang khóc kìa..."

"Ở cái chỗ này, không phải yêu quái đó chứ?"

Một giọng nói thanh nhã vang lên, "Vớ vẩn".

"Mày bảo tao nói vậy, vậy mày lên hỏi đi. Tao sợ ma..."

Lạc Minh Khải buồn cười lắc đầu, bước đến trước mặt cô bé ngồi dưới đất. Anh vốn định dạy dỗ cô vài câu, bảo cô muốn khóc thì cũng đừng khóc giữa đường, cản trở người đi đường khác. Tuy nhiên, cô khóc quá kinh khủng, cả gương mặt toàn là nước mắt, khiến Lạc Minh Khải chuẩn bị mở miệng lại phải ngậm vào.

Khuôn mặt bé nhỏ nhăn nhó, toàn nước là nước, nhưng có vậy trông cô cũng không nhếch nhác lắm, thậm chí vẫn có thể nhìn ra là một cô bé xinh xắn. Lạc Minh Khải thở dài, một cô bé thế này mà ngồi ở đây rất dễ gặp chuyện xấu, cứ nói mấy thằng bạn phía sau anh luôn, bọn nó mà biết cô bé trông thế này, không xoắn xuýt tranh nhau chạy lên mới là lạ.

"Chân bị thương à?" Anh ân cần nhìn cô, vươn tay, chỉ vào cánh tay vẫn đang ôm mắt cá chân của cô.

Lương Tây vẫn đang khóc thút thít, trông thấy nụ cười trong suốt của anh, bỗng quên khóc, gật đầu.

Lạc Minh Khải ấn tay lên mắt cá chân cô, "Đau lắm hả?".

Cô gật gật đầu.

Trên lòng ni cô còn vương nước mắt, khiến anh phải trực tiếp nuốt câu "Có thể tự đi không?" vào, đổi thành ngồi xuống trước mặt cô, "Lại đây, anh công em ra."

Lương Tây mở to mắt nhìn lưng anh, một lúc lâu sau mới trào lên. Lưng anh, thật ấm áp, rất ấm áp, chớp mũi còn thoang thoang hơi thở tươi mát, khiến cô yên lòng.

Cô được cõng trên lưng anh, chân không còn đau nữa. Cô rất muốn hỏi anh tên là gì, hỏi anh bao nhiêu tuổi, hỏi anh học trường nào... Nhưng cô xấu hổ, không dám nói ra. Cô ghét cái tính nhát gan của mình, nhưng khuyết điểm này lại sửa mãi không được, vừa khinh bỉ, vừa tiếp tục chịu đựng.

Ra đến cổng, các bạn của cô đều đã chờ ở đó.

Lạc Minh Khải thấy họ, biết cô đi cùng mấy cô bé ấy, liền giúp cô qua đó.

"Còn chờ mỗi cậu thôi đấy, lâu quá." Một bạn không vui.

Mặt Lương Tây càng đỏ hơn. Lạc Minh Khải lại nhìn mấy cô bé kia cười cười, cười lung linh, khiến mặt mấy cô bé đều dần hồng lên, "Đều do lỗi của anh, hại bạn các em bị thương chân. Ngại quá, làm trễ hành trình của các em rồi."

"Không... không sao đâu ạ." Mấy cô bé đồng thanh trả lời.

Lạc Minh Khải xoay người nhìn một Lương Tây, ý cười nơi khóe mắt anh như hòa cùng ánh chiều tà, dệt thành đường cong đẹp đẽ nhất trong đáy lòng cô, khiến tim cô đập rộn lên.

Dường như cô đã dùng tất cả dũng khí của cả đời này, "Khoan đã..."

Tiếng cô rất nhỏ, nhưng anh nghe thấy.

"Anh học đại học nào vậy?"

"Nam đại." Anh nói vậy.

Lương Tây nhìn bóng dáng khôi ngô dần mất khỏi tầm mắt. Chàng trai xoay người không quay đầu lại kia không biết, từ đó, Nam đại trở thành mục tiêu phấn đấu của cô. Nam đại không phải là đại học tốt nhất, nhưng khuôn viên nổi tiếng đẹp đẽ, anh chính là sinh viên trường đó.

Trái tim đập điên cuồng, khiến cô cảm nhận rõ rệt mình có bao nhiêu kích động.

Cô nghĩ đến người mình thích, đến chàng trai khiến trái tim cô đập rộn ràng.

Chỉ có điều, cô chưa từng nghĩ tới, cô chẳng qua chỉ là một vị khách qua đường không đáng để ý trong cuộc đời chàng trai kia. Anh căn bản chẳng nhớ cô là ai, một chút cũng không nhớ.

Lương Tây lại đợi qua một ngày, Lạc Minh Khải vẫn không về. Mộc Lương Tây sốt ruột, hiếm lắm mới trang điểm, sau đó ra khỏi nhà. Lúc cô ra đến cửa, tiểu Mỹ Nữ lom lom nhìn cô, thấy cô không ngoác mình, im lặng ngồi bên cửa, trông vẻ vô cùng tủi thân.

Thấy tiểu Mỹ Nữ như vậy, Mộc Lương Tây bỗng thấy buồn cười.

Lương Tây rất ít khi đến cao ốc công ty Lạc Minh Khải. Trong trí nhớ chỉ có một hai lần, mà mấy lần ấy cũng là do cô cố ý muốn. Đó là khi anh để quên văn kiện hoặc tài liệu ở nhà, cô sẽ hăng hái mang tới, chỉ vì mong có thể được nhìn thấy anh nhiều thêm một hai lần. Tâm tư thiếu nữ hèn mọn như vậy, ngay cả cô cũng thấy xấu hổ.

Chuyện của Lạc Minh Khải Lương Tây cũng chỉ biết sơ sơ, bố mẹ anh đều đã mất, anh được bố nuôi Hoàng Bản Nguyên nuôi nấng. Trước kia Hoàng Bản Nguyên rất khó khăn, do một lần xả thân cứu Cố Trường Dạ, thậm chí vì thế mà bị bệnh nặng, nên được Cố Trường Dạ, ông chủ của Hoàng Thành, đối xử vô cùng trọng hậu. Đương nhiên, Lạc Minh Khải là con nuôi của Hoàng Bản Nguyên nên cũng không kém. Năm xưa, Lạc Minh Khải cũng dốc sức làm cho Cố Trường Dạ, mãi sau mới từng bước tách khỏi Hoàng Thành thành lập Thịnh Á, tuy nhiên, tiếng nói của Lạc Minh Khải ở Hoàng Thành đến nay vẫn rất có trọng lực.

Nghe nói cuộc sống năm xưa của Lạc Minh Khải rất khổ cực, nếu không có Hoàng Bản Nguyên, anh đã sớm chết đói. Vì vậy, Lạc Minh Khải vô cùng kính trọng Hoàng Bản Nguyên.

Lương Tây suy nghĩ từ góc độ của Lạc Minh Khải, anh từng trải qua cuộc sống nghèo khó, hiểu rõ kiếm sống không dễ dàng, vậy nên mới vì chuyện bỏ cô làm với Trần Mỹ Dao mà tức giận như vậy.

Chuyện đó là lẽ thường tình, cô nghĩ thế.

Lương Tây lên đến tầng cao nhất, nói rõ mục đích mình đến với thư ký, vậy mà vẫn bị ngăn lại. Ý vị thư ký đó là, Lạc Minh Khải đang họp, cô không nên vào quấy rầy, dù cô là phu nhân tổng giám đốc cũng đành xin thứ lỗi. Lương Tây không thể làm gì khác, đành ngồi chờ.

Trong khoảng thời gian đó, thư ký bung tới cho cô một tách cà phê, ngồi nói chuyện với cô một lát, còn lại đa phần là cô ngồi một mình ngẩn người.

Nửa tiếng sau, cuối cùng cửa phòng họp cũng mở, Lương Tây theo phản xạ nhìn sang. Rất nhiều người đi ra khỏi phòng họp, nhưng ánh mắt cô lại bị người đi ra đầu tiên hấp dẫn, đó chính là chồng cô, là người đàn ông duy nhất khiến cô rung động trong kiếp này. Cô đứng dậy bước tới chỗ anh, khi đến gần, thấy bên cạnh anh có nhiều người như vậy lại ngượng ngùng cúi đầu.

Lạc Minh Khải đối với chuyện cô đến đây thế này đương nhiên không thoải mái, chẳng qua là ở trước mặt mọi người nên cũng không tiện khó chịu, "Vào văn phòng anh rồi nói."

Lương Tây gật đầu. Cô cảm thấy, khi Lạc Minh Khải nói câu này, cô gái đứng sau Lạc Minh Khải dường như đang quan sát mình. Lương Tây nhìn sang theo bản năng, vừa hay chạm phải tầm mắt đối phương, cô đáp lại bằng một nụ cười thiện ý.

Cô gái đó mặc bộ đồ màu trắng, đi đôi giày cao khoảng mười phân, cả người tràn đầy khí chất giới giang. Tuy nhiên, ngay sau khi Lương Tây nở nụ cười, cô gái kia bỗng nhanh chóng thu hồi ánh mắt của mình. Lương Tây không thể làm gì khác, cũng đành thu ánh mắt về. Cô rất muốn nói cho đối phương biết, cô rất hâm mộ người đi giày cao mười phân mà vẫn có thể đi như bay như cô ấy, cô đây ngay cả đi dép bệt cũng không làm được như thế.

Lương Tây đi theo Lạc Minh Khải vào văn phòng. Không biết có phải do kết quả hội nghị khiến anh không hài lòng hay thế nào, sắc mặt anh lúc này như mây đen giăng đầy. Lương Tây thấy vậy cũng vô ý nhíu mày, ánh mắt dõi theo anh không buông.

"Có chuyện gì?" Lạc Minh Khải đảo qua nội dung hội nghị ban nãy một lượt mới chuyển ánh mắt sang phía cô, trông bộ dạng như học sinh tiểu học mắc

lỗi còn nghiêm túc thành kính hơn cả đám nhân viên cấp dưới của anh mắc lỗi của cô, anh lại thấy buồn bực.

Lương Tây cẩn thận thở ra, nhìn anh cười, "Mấy hôm nữa là đến lễ đính hôn của Tam thiếu Chu gia..."

Lạc Minh Khải ném cây bút trong tay lên bàn, "Sao, muốn tôi cùng em đến đó diễn cảnh vợ chồng tình cảm?"

Không biết cô có hiểu được ý châm chọc bên trong câu nói không, dáng vẻ vâng lời của cô khiến ngực anh vô cùng bức bối, toàn thân đều không thoải mái.

Lương Tây nghĩ anh vẫn còn giận từ chuyện lần trước, giải thích, "Em biết anh bận rộn nên có lẽ không có thời gian đi được... Nhưng thiệp mời của Chu gia... chắc là đã đưa tới đây rồi chứ?"

Cô thử thăm dò, cẩn thận đánh giá sắc mặt anh, sợ anh cự tuyệt.

Cơ thể Lạc Minh Khải hơi cứng nhắc. Chỉ là một chuyện nhỏ như vậy, cô hoàn toàn có thể đường hoàng yêu cầu lấy tấm thiệp kia, nhưng cô lại cẩn thận thận, dường như sợ anh sẽ không cho cô. Anh tự vấn mình, từ lúc kết hôn đến nay, tuy rằng anh đối xử với cô không tốt, nhưng cũng chưa từng động tay động chân với cô, thậm chí số lần khắc khẩu cũng rất hiếm, sao cô lại luôn sợ hãi như một con thỏ trắng vậy, dường như luôn sợ anh sẽ bóp chết cô bất cứ lúc nào.

"Chắc là có." Hoàn toàn không để ý đến ám thị của cô.

Lương Tây còn định nói gì đó, cửa phòng bỗng bị đẩy ra, một cô gái bước vào, chính là người vừa quan sát cô ban nãy.

Lương Tây hơi kinh ngạc, bởi vì Hạ Niệm Ý vào mà không gõ cửa. Lương Tây cắn môi.

Dường như lúc này Hạ Niệm Ý mới nhận ra mình vô ý, "Xin lỗi Lạc tổng, tôi quên phòng anh có khách. Chỉ có điều, văn kiện này vô cùng quan trọng..."

Lương Tây liếc nhìn cô gái đứng bên cạnh mình, cúi đầu, "Hai người bàn chuyện công việc đi, em về nhà trước."

Lạc Minh Khải nhìn theo Lương Tây mãi đến khi cô đóng cửa lại.

"Lần sau đừng như vậy." Lạc Minh Khải liếc nhìn Hạ Niệm Ý. Cô chắc chắn không bao giờ phạm phải sai lầm nhỏ nhặt này, chẳng qua chỉ vì muốn cố ý thể hiện thân phận đặc biệt của mình, có thể tự do ra vào văn phòng anh, cố tình để Mộc Lương Tây thấy.

Hạ Niệm Ý muốn nói gì đó, nhưng chỉ cúi đầu, mặt hơi ửng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vậy, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

"Anh không trách em." Lạc Minh Khải thấy vẻ tủi thân của cô, lòng mềm nhũn, đứng dậy bước tới bên cạnh cô, "Chỉ có điều, em làm thế, nếu để bố cô ta biết được... Đối với em sẽ không có lợi."

Nghe anh nói là vì lo lắng cho cô mà không phải vì sợ vợ anh ghen tuông ám ức, Hạ Niệm Ý thấy thật ngọt ngào. Vừa rồi cô thật sự không nhận được, bởi vì cô xót xa phát hiện ra, khi Mộc Lương Tây xuất hiện, người khác sẽ chẳng thèm xem xem Lạc Minh Khải yêu người phụ nữ đó không. Họ chỉ cần biết, đó chính là vợ của Lạc Minh Khải-đại tiểu thư Mộc gia, là người vợ danh chính ngôn thuận của Lạc Minh Khải. Đây mới là điều khiến Hạ Niệm Ý không thể chịu đựng nổi.

Cũng bởi vậy mà Hạ Niệm Ý mới xúc động cố tình thể hiện sự đặc biệt của mình như thế.

Hạ Niệm Ý ngẩng đầu nhìn anh, sắc mặt hơi lo lắng, "Anh sẽ không yêu cô ấy, đúng không?". Cô rất sợ. Hôm nay thấy anh gần gũi với vợ anh, cô mới phát hiện ra, thì ra vợ anh xinh đẹp như vậy. Thậm chí trên người cô ta còn có loại khí chất mà cô ghét nhất, dáng vẻ dịu dàng yếu đuối, tựa như loại phụ nữ sinh ra là để được bảo vệ, khiến đàn ông chỉ muốn ăn sạch.

Thật là bất công! Mọi người đều phải phấn đấu hết sức vì thứ mình muốn. Còn loại phụ nữ yếu đuối như cô ta lại chẳng phải làm gì, chỉ cần hơi hơi làm nũng cũng đã có vô số đàn ông đến lấy lòng.

"Em nghĩ gì thế?" Lạc Minh Khải thở dài, chạm tay lên má cô, "Sao lại đột nhiên trở nên tự ti vậy?"

"Anh ở cùng với một người phụ nữ xinh đẹp lâu như vậy, bảo em làm sao có thể yên tâm? Cô ta tốt thế, khó đảm bảo anh sẽ không động lòng. Đến lúc đó, anh sẽ hoàn toàn quên mất em."

“Nói bấy bạ gì đấy, anh là kẻ nông cạn thế à?” Lạc Minh Khải nhướn mày, “Đừng nghĩ linh tinh nữa, được rồi, làm việc đi.”

Hạ Niệm Ý thấy anh thực sự không có cảm giác gì đối với Mộc Lương Tây, lúc này mới yên tâm. Cũng đúng, đây chính là người đàn ông mà cô lựa chọn, cô phải tin tưởng anh. Cô cần cần môi, thực ra cũng có thể coi đây như một sự khảo nghiệm. Đàn ông bây giờ bốn năm mươi tuổi còn thích mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp, Lạc Minh Khải lúc này chưa có loại ý nghĩ đó, chẳng qua là chưa đến tầm tuổi ấy thôi. Hiện tại nếu anh có thể chung sống dưới một mái nhà với Mộc Lương Tây xinh đẹp kia một thời gian dài mà vẫn chẳng có gì, thật đáng giá là người đàn ông cô dùng cả đời để chờ đợi.

Tuy nhiên, ý tưởng này cũng chỉ nên đặt trong đầu thoáng qua thôi, cô không muốn dùng nó đặt cược. So với cái gọi là thử, cô càng hy vọng Lạc Minh Khải vĩnh viễn không trở về bên Mộc Lương Tây hơn.

Xế chiều hôm đó, Lạc Minh Khải vẫn quyết định trở về trang viên Hoa Hồng. Lúc ra khỏi công ty, anh có nhìn thấy vẻ mặt ngập ngừng muốn nói lại thôi của Hạ Niệm Ý, nhưng anh vẫn lựa chọn rời đi. Nhớ đến vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa bị thương của Mộc Lương Tây khi đột nhiên thấy Hạ Niệm Ý tùy tiện bước vào lúc đứng trong phòng anh, tim anh bỗng thấy hoảng loạn. Đến khi ngồi trong xe, Lạc Minh Khải cười tự giễu mình, thấy vẻ bị thương của Mộc Lương Tây, anh chẳng phải nên cảm thấy vui sướng sao? Anh chẳng phải nên cảm thấy thoải mái trong lòng sao?

Anh từng hỏi Cố Trường Dạ, giày vò chị dâu như vậy, anh có cảm giác gì? Cố Trường Dạ im lặng rất lâu mới nói với anh, anh ta không biết. Thấy Giản Ngưng bị tổn thương, anh ta cũng không cảm thấy vui vẻ, thậm chí còn có chút ăn năn, nhưng anh ta vẫn không làm gì cả, vì như vậy thì lại thấy thật có lỗi với những người bị chết do cô.

Cùng là đạo lý ấy, phải chăng anh cũng nên áp dụng cho chính mình. Những người bị Mộc gia hại chết, phải chăng cũng phải nhìn thấy kẻ đầu sỏ bị nhận báo ứng mới có thể yên tâm nhắm mắt. Những người ấy, không phải ai xa lạ, họ chính là người nhà của anh, là người thân của anh.

Lạc Minh Khải khôi phục ánh mắt lạnh lùng.

Mấy ngày rồi công việc trong công ty không đến mức nhiều, xử lý khá nhanh, những văn kiện chồng chất từ trước đã được giải quyết ổn thỏa, bên Hoàng Thành cũng đã đi vào hoạt động bình thường. Anh không về hoàn toàn là vì dùng chuyện Trần Mỹ Dao làm cái cớ để tránh xa cô gái đó, nhưng cô lại quá ngốc, chẳng hiểu gì cả.

Chuyện cô thích làm nhất dường như là dùng ánh mắt hỏi anh, tại sao? Có phải do em làm chưa đủ tốt?

Cô vĩnh viễn không hiểu, thứ không tốt duy nhất chính là thân phận của cô.

Đang lái vào trang viên Hoa Hồng, Lạc Minh Khải đột nhiên thắng xe lại. Xa xa trước mắt anh chính là người con gái kia, cô đang chạy trên thảm cỏ, vui vẻ đuổi theo một con mèo chậm chạp. Con mèo kia bị mắc trong đám cỏ nên không chạy được, bị cô đuổi kịp. Cô bắt được nó, ngồi xồm trên đất cười rất to, sau đó ôm con mèo vào lòng, cúi đầu thì thầm to nhỏ với nó.

Tim Lạc Minh Khải bỗng lỡ một nhịp. Anh hoàn toàn không thể tưởng tượng sao một cô gái đã trưởng thành lại có thể cười như vậy, không ham muốn, không đòi hỏi, ngây thơ mà hồn nhiên. Nụ cười trên mặt cô như kim cương tỏa ra vàng sáng khiến anh chói mắt. Sao cô có thể cười như vậy? Sao cô có thể vui vẻ đến vậy...

Lạc Minh Khải có một cô em gái tên là Lạc Minh Nguyệt. Anh nhớ, em gái anh thích nhất là chơi trò trốn tìm. Anh vẫn luôn không hiểu, cái trò đó rốt cuộc có gì hay mà khiến em gái anh chơi mãi không chán. Mãi đến một ngày, không còn ai cùng anh chơi trò đó nữa, không còn ai tìm mọi cách xem anh trốn đâu nữa, bởi vì khi anh trở về, thứ anh nhìn thấy chính là ba cổ thi thể, của bố anh, của mẹ anh, và của em gái mới bảy tuổi của anh. Năm đó, anh mười một tuổi, mất đi tất cả người thân, một mình chịu đựng mọi chuyện.

Trúng độc khí ga, tự sát, họ dùng mấy chữ đó để quyết định số mạng của cả gia đình anh.

Mộc Chính Nguyên đứng đầu xí nghiệp Tam gia, có ý sắp đặt khiến bố anh rơi vào bẫy, bị mất một khoản tiền lớn, giá cổ phiếu sụt giảm nghiêm trọng. Mà đến thế rồi ông ta vẫn không chịu ngừng tay, cố dồn bằng được bố mẹ anh vào chỗ chết, công ty không thể trả nợ, ngân hàng ngày ngày thúc giục, công nhân viên ồn ào làm loạn... Một loạt chuyện diễn ra khiến bố mẹ anh không chống đỡ nổi, cuối cùng mở khí ga, để cả con gái mình cùng chết trong căn biệt thự từng một thời biết bao huy hoàng của gia đình họ. Nếu không phải ngày đó Lạc Minh Khải đi chơi cùng bạn học, có lẽ ngay cả anh cũng đã trở thành một thi thể nằm trên nền đất ấy.

Hoàng Bản Nguyên là bố một người bạn học của anh, bố anh từng cứu Hoàng Bản Nguyên một lần, vì thế nên Hoàng Bản Nguyên rất chăm sóc Lạc Minh Khải, dồn mọi tâm huyết vào anh, từng giờ từng khắc nhắc nhở anh, nhất định phải báo thù, nhất định phải khiến kẻ hại gia đình anh tan nát ném trả sự đau đớn anh từng phải chịu.

Những năm qua, anh sống cẩn thận từng li từng tí, cố gắng tìm mọi cơ hội. Rốt cuộc, anh đã thành công kéo xí nghiệp hai nhà kia xuống ngựa, hiện tại chỉ còn lại Mộc gia. Trước khi bố nuôi qua đời, ông đã nhắc đi nhắc lại, anh nhất định phải báo thù cho bố mẹ, nhất định phải khiến Mộc Chính Nguyên trả giá đắt.

Lạc Minh Khải không hề muốn kết hôn với Mộc Lương Tây, tuyệt đối không muốn, khiến Mộc gia trả giá đắt, không đáng anh phải dùng đến thủ đoạn này. Nhưng Hoàng Bản Nguyên lại nhất định bắt anh phải vậy. Anh biết, nếu cưới Mộc Lương Tây, anh có thể đi đường tắt mà nhanh chóng nắm được tình hình kinh doanh của Mộc thị, tấn công chuẩn xác, ít hao tổn tâm sức hơn, nhanh chóng báo được thù. Hơn nữa, Hoàng Bản Nguyên yêu cầu anh làm vậy còn vì một lý do quan trọng khác, đó là khiến anh phải chia tay với Hạ Niệm Ý. Hoàng Bản Nguyên vẫn luôn không thích anh cưới một người phụ nữ như vậy. Ông cho rằng, bên cạnh một người đàn ông ưu tú không nên có một người phụ nữ lúc nào cũng muốn chiếm hết tình cảm của anh ta.

Nguyện vọng của Hoàng Bản Nguyên, anh không thể chống lại. Nhưng từ trước đến nay, anh hoàn toàn không lợi dụng đến cuộc hôn nhân này để tấn

công Mộc thị, tất cả đều là phương thức của anh. Khoảng thời gian trước, anh vốn đã tính toán kỹ càng để dồn ép Mộc thị, chỉ không ngờ Mộc thị lại có thể nhanh chóng bổ sung vào chỗ sơ hở trong thời gian ngắn như vậy, điều đó khiến Lạc Minh Khải không thể không có vài phần kiêng nể Mộc Chính Nguyên, chiến lược hạ gục Mộc thị đành phải lùi lại một thời gian.

Tuy nhiên, điều đó không hề khiến anh chán nản mà còn thấy càng háng hái hơn, bởi vì anh đang gặp được một đối thủ thực sự. Không giống như hai lần trước, chỉ dùng chút công sức đã hạ gục được kẻ thù. Trờ sinh đàn ông đã có tính hiếu chiến, nếu gặp được một đối thủ thực sự, đó cũng là một loại may mắn.

Lạc Minh Khải ân còì, Lương Tây ôm tiểu Mỹ nữ nghe tiếng liền cùng quay sang, thấy xe anh, cô lập tức chạy tới. Lạc Minh Khải vẫn nhìn chăm chăm vào con mèo trong ngực cô, Lương Tây thấy anh dường như rất có hứng thú đối với nó, mở miệng giải thích, “Nó gọi là tiểu Mỹ Nữ, rất đáng yêu, hai ngày trước em về nhà đón nó sang đây, nó ở bên em lâu lắm rồi!”

“Ừ.” Lạc Minh Khải lấy tấm thiệp mời ra đưa cho cô.

Lương Tây nhận lấy, cầm trong tay nhưng không mở ra ngay, “Anh...”

“Công ty còn có việc.” Nói xong, lập tức bẻ lái rời đi.

Lương Tây còn chưa nói gì đã bị anh bỏ đằng sau xe. Anh trở về, chỉ vì tấm thiệp này thôi sao? Thẻ diện của cô hình như đâu lớn đến mức này.

Lương Tây ngồi xồm xuống, đặt tiểu Mỹ Nữ xuống đất, tầm mắt vẫn dõi theo chiếc xe càng lúc càng khuất xa. Mây cô nhủ chặt, anh đi rồi, không biết bao giờ mới quay lại.

Cô mở tấm thiệp ra, bên trên viết tên của Chu Gia Trạch và một cô gái khác, một cái tên hoàn toàn xa lạ, không phải tên bạn gái thực sự của anh ta.

Thế giới này thật khôì hài, đám đàn ông lại cứ thích giấu tình yêu đích thực của đời mình đi, sau đó cưới người khác.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây*, *Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Hôm sau, Lương Tây mang thiệp mời đến cho Nhâm Niệm, hai người ngồi quán cà phê chuyện trò một lát, sau đó cô mới về. Bạn bè đã lâu, gặp lại lại chỉ biết hỏi đôi phương hiện tại thế nào, chẳng còn đề tài gì khác để nói. Cô có thể cảm nhận được, cô và Nhâm Niệm giờ đều đã khác xưa, vì thế mới nhanh chóng rời khỏi đó, dù rằng vẫn không nhận được cổ khuyển nhủ cô ấy đôi câu.

Nhâm Niệm bây giờ đã hoàn toàn khác Nhâm Niệm đơn thuần tốt bụng của quá khứ. Cũng đúng, khi đó cô ấy còn người thân cung chiều yêu thương, nhưng giờ đây, cô ấy chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ra khỏi quán cà phê, Lương Tây không cảm được cúi đầu bật cười, cô đi khuyên Nhâm Niệm từ bỏ Chu Gia Trạch, thật chẳng khác nào tự điều vào mặt mình. Nhâm Niệm đối với Chu Gia Trạch một lòng một dạ, y như cô ngốc, còn cô ở bên cạnh Lạc Minh Khải, chẳng phải cũng giống một con ngốc sao.

Bí ai không phải mình là con ngốc, mà cho dù mình có là con ngốc, người ta cũng không ưa con ngốc mình.

Hết năm nhất đại học, Lương Tây lập tức xuất ngoại, ở nước ngoài ba năm mới về. Mà ngay khi cô vừa về nước, cô liền gặp lại Lạc Minh Khải. Ngày đó, cô vừa bước ra khỏi sân bay đã gặp kẻ cướp, hơn nữa còn là trắng trợn giật túi của cô ngay trước mặt cô. Lương Tây giật mình sững người, hoàn toàn không tin lại có kẻ dám làm chuyện như vậy giữa ban ngày ban mặt. Không những thế, những người quanh đó còn hoàn toàn coi như không có chuyện gì xảy ra, không thèm để ý.

Tuy nhiên, vẫn có một người giúp cô bắt tên cướp kia, còn vì đó mà bị thương. Khung cảnh phim thần tượng thật sự diễn ra ngay trước mắt, khi cô kịp phản ứng lại, Lạc Minh Khải đã đứng ngay trước mặt cô: “Túi của cô này, xem xem bên trong có thiếu gì không.”

Cô không xem lại túi mình mà nhìn cánh tay đang chảy máu của anh trước, “Anh vào viện xem đã, anh bị thương kia...”

Lương Tây ngẩng đầu, bỗng phát hiện anh đang nhìn mình.

Khuôn mặt anh quen thuộc đến thế. Tim cô bỗng nảy thình thịch, lời muốn nói chẳng thể thốt ra, chỉ biết nhìn anh chăm chăm, vẻ mặt đầy lo lắng.

“Vết thương nhẹ thôi, không sao. Cô xem túi cô thiếu đồ gì không đi đã.” Anh nhìn cô cười nhẹ. Nụ cười ấy bỗng khiến cô thấy yên tâm hẳn, gật gật đầu, bắt đầu kiểm tra đồ đạc của mình.

“Mọi thứ vẫn nguyên. Anh vẫn nên vào viện xem...”

Cứ vậy, Lương Tây lên xe của anh, hơn nữa còn vô cùng áy náy. Cô nhìn chăm chăm vào đôi tay anh, “Có phải rất đau không? Hay anh để em lái xe cho, anh đang bị thương, đừng lái...”

“Thật sự chỉ là vết thương nhỏ thôi mà, cô đừng bận tâm”

Anh nói không ngại, nhưng cô sao có thể không ngại? Cùng nhau vào viện, cô đi đăng ký với anh, đi kiểm tra với anh. Cô kiên quyết trả toàn bộ tiền thuốc, cho dù anh từ chối, cô cũng không chịu. Là vì cô nên anh mới bị thương, sao cô có thể để anh tự chi trả.

Thật sự chỉ là vết thương nhỏ, không nghiêm trọng gì, bác sĩ dặn dò vài câu đã xong.

Ra đến cổng viện, Lương Tây ngập ngừng rất lâu mới dám nhe răng ra một câu, “Sao anh lại giúp em?”. Biết bao người ở đó đều coi như không thấy, dường như đã quá quen với cảnh ấy, vậy mà anh lại giúp cô.

Lạc Minh Khải cười đùa, “Tôi thích được phục vụ mỹ nữ.”

Chỉ vì một câu đó, má cô đỏ bừng lên, khẽ cắn cắn môi, tựa như cắn một trái đào, xinh đẹp vô cùng.

Lạc Minh Khải đưa cô về đến tận nhà, dừng xe xong còn mở cửa cho cô.

Lương Tây xuống xe nhưng không vào nhà ngay mà cô lấy dừng khí mở miệng, “Em có thể xin số điện thoại của anh không?”

Khỏe môi anh dường như vương theo ý cười, “Một cô gái tốt nhất không nên xin số của một người đàn ông.” Anh nhìn về mặt có phần mắt mát của cô, ý cười càng đậm, “Tôi có thể có vinh hạnh được biết số điện thoại của em không?”

Cô sững sốt, vội vàng lấy bút ra, viết lên tay anh số điện thoại của mình.

Một cô gái không nên xin số của một người đàn ông, việc này nên để đàn ông chủ động, anh ám chỉ vậy, cũng làm như vậy.

Lương Tây viết số mình xong mới tạm biệt anh. Nhìn anh rời đi, cô cảm thấy hơi mất mát. Bởi vì, cô còn nhớ rõ anh như vậy, anh lại đã quên cô, sự đối lập ấy không khỏi khiến người ta thấy thật thất bại. Nhưng không sao, cô và anh rồi sẽ gặp lại.

Một năm trước khi nghỉ học đó, Lương Tây thật sự thi đỗ Nam Đại, cũng thật sự gặp được Lạc Minh Khải.

Nói là gặp cũng không đúng lắm, bởi vì chỉ có cô biết anh, còn anh không hề biết đến cô, vậy nên cũng không thể tính là gặp. Ba chữ Lạc Minh Khải ở Nam Đại tuyệt đối là một nhân vật đỉnh đám, lịch trình của anh luôn có vô số nữ sinh nắm rõ. Khi ấy, Lương Tây thường xuyên đi theo các cô gái kia xem anh tham gia thi hùng biện, tham gia đấu bóng rổ, đó là toàn bộ những gì đẹp nhất trong quãng thời gian đại học của cô.

Không những thế, cô còn vụng trộm đứng chờ trên con đường anh hay đi qua, chỉ mong được gặp anh chốc lát, dù anh chưa bao giờ quay đầu lại.

Ngày ấy, cô và Nhâm Niệm thường ngồi trên xà ngang bên bãi tập, đêm tối không thể che đi sự rạn rờ trên khuôn mặt tuổi trẻ, thậm chí còn có không ít nam sinh vụng trộm liếc sang bên này, có người còn gan dạ trực tiếp chạy tới xin số điện thoại. Tuy nhiên, Lương Tây không thêm để ý tới bọn họ, vì tâm trạng của cô những lúc đó chẳng hề tốt, “Cậu nói xem, có khi nào cả đời này Lạc Minh Khải cũng không biết đến sự tồn tại của tớ, không biết vẫn luôn có một cô gái như tớ thầm thương trộm nhớ anh ấy không?”

Nhâm Niệm thở dài, “Vì muốn anh ta biết cậu thích anh ta nên cậu mới thích anh ta ư?”

Lương Tây lắc đầu nguầy nguậy.

“Vậy thì câu hỏi này đâu có ý nghĩa gì.”

Lương Tây nghĩ nghĩ, thâm hiểu, quả đúng là như vậy. Cô thích anh ấy, hoàn toàn vì cô thích, chẳng liên quan gì đến việc anh ấy biết hay không biết cả, chỉ cần cô biết cô thích anh là được rồi.

“Thực ra cậu vẫn còn tốt hơn tớ!” Nhâm Niệm cười buồn, “Anh ấy đã có bạn gái rồi, hơn nữa còn rất yêu thương cô ấy.”

Lương Tây biết chuyện của Nhâm Niệm, vậy nên chỉ có thể nhẹ nhàng an ủi cô.

Phòng cô có một cô bạn tên là Tuệ Tuệ, làm việc trong hội sinh viên, cũng khá thân với Lạc Minh Khải. Lúc Lương Tây vô tình nhắc tới Lạc Minh Khải ở phòng, Tuệ Tuệ đã chủ động nói với cô, hiện tại Lạc Minh Khải chưa có bạn gái, còn kích động Lương Tây nếu thích thì phải nắm thật chặt, đừng để người khác nhanh chân đến trước.

Khi đó Lương Tây tuyệt đối không thể tưởng tượng được, cô bạn cùng phòng mà cô tin tưởng lại là một cô nàng rất hay ghen tị, ghen tị cô có quần áo đẹp dễ, ghen tị cô có gương mặt xinh xắn, lại còn ra cửa gọi điện cái là có lái xe riêng đến ngay đưa đón. Tuệ Tuệ rõ ràng biết Lạc Minh Khải đã có bạn

gái, quan hệ cũng rất gắn bó hòa hợp, lại vẫn lừa gạt cô. Cô ta vừa muốn khiến Lương Tây mất mặt, lại vừa muốn phá hỏng một đôi tình nhân kia.

Thậm chí, Tuệ Tuệ còn có ý khích Lương Tây chủ động đi tỏ tình, chỉ có điều, tính tình Lương Tây khá nhút nhát, không làm nổi cái chuyện chán động như thế. Sau này, Lương Tây nghỉ học, Lạc Minh Khải xuất ngoại, những chuyện này lập tức bị lãng quên trong quá khứ.

Chuyện Lạc Minh Khải hẹn hò với Hạ Niệm Ý chỉ có vài người biết, dùng cách nói của Hạ Niệm Ý thì là, nếu người khác biết bạn trai của cô ta là Lạc Minh Khải, không chừng cô ta sẽ bị nước bọt dìm chết. Tuy rằng nguyên nhân thực sự chính là cô ta thích được hưởng thụ cảm giác yêu đương lén lút, khiến cô ta cảm nhận được người bên cạnh này chính là của cô ta, chàng trai có vô số nữ sinh theo đuổi này chính là bạn trai của cô ta.

Chỉ có điều, những điều đó Lương Tây hoàn toàn không hề hay biết. Dù cô không làm theo ý giật dây của Tuệ Tuệ, nhưng cô cũng không im lặng mà dùng một phương thức uyển chuyển khác, đó là gửi thật nhiều, thật nhiều thư cho Lạc Minh Khải. Cô không ghi tên mình trên đó, chỉ viết lại số điện thoại của mình ở cuối mỗi bức thư. Cô chờ một ngày, chàng trai cô thích là anh sẽ gọi vào đây số ấy.

Đã lâu như vậy, không ngờ cách bọn họ gặp lại nhau lại là thế này. Lúc Lương Tây còn đang cảm thán anh không biết mình, Lạc Minh Khải đang ngồi trong xe trầm ngâm. Anh không chỉ biết cô, còn đã điều tra mọi thông tin về cô, thậm chí cả tính cách của cô nữa. Theo tin anh nhận được, cô là một cô gái rất nhút nhát, được Mộc Chính Nguyên và vợ cưng chiều yêu thương hết mực, may mà không biến thành một người kiêu ngạo ngang bướng. Ngay cả sau này xuất ngoại, thành tích của cô cũng thường thường, không có gì nổi bật.

Tuy nhiên, một cô gái như vậy lại khiến anh phải tự mình ra mặt, dựng lên một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Quả nhiên Lão Ngũ nói đúng, trong tim mỗi cô gái đều có tình cảm với kẻ làm anh hùng, chỉ cần chàng trai cứu giúp “nàng” không quá kém, hơn phân nửa sẽ say mê “chàng ta”. Khuôn mặt ửng hồng của cô ban nãy anh nhìn rất rõ, giống hệt một con nhóc mới gặp phải tình đầu. Mấy năm nay, tuy bên cạnh anh không có quá nhiều phụ nữ, nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ để anh nhìn thấu mọi loại phụ nữ, hiểu rõ phản ứng của bọn họ. Hơn nữa, mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều là tiền hành theo kế hoạch của anh.

Đối với anh mà nói, chuyện theo đuổi Mộc Lương Tây là quá đơn giản, quá dễ dàng, chẳng cần phí mấy may chút công sức nào. Chỉ cần dựng cho cô ta một câu chuyện cổ tích, rồi từ cổ tích biến thành tình yêu, cô ta sẽ trở thành vợ của anh.

Chỉ có điều, rất nhiều năm sau Lạc Minh Khải mới biết, từ đầu đến cuối mình đã sai, sai trầm trọng. Anh nghĩ mọi chuyện đều nắm chắc trong tay mình, lại không biết đến câu “bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng”.

Vấn cuộc này, anh thua hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Về nước không lâu, Lương Tây liên tục được tặng hoa hồng mỗi ngày, ngày nào cũng nhận được một bó lớn, tươi đẹp vô cùng. Nhận suốt nửa tháng, cuối cùng Lương Cần không chịu được phải hỏi con gái, rốt cuộc chàng trai đấy là ai.

Lương Tây kể lại đơn giản chuyện của mình và Lạc Minh Khải với mẹ, chủ yếu là chuyện anh giúp mình lấy lại đồ ở sân bay, cả khoảng thời gian đi lại những ngày qua, ấn tượng của cô đối với anh vô cùng tốt.

Lương Cần lại nói lại chuyện này với chồng, đối với chàng trai mà con gái mình yêu mến, vợ chồng bà đương nhiên để ý. Huống chi Mộc Chính Nguyên cũng đã sớm chú ý tới Lạc Minh Khải, chàng nhân tài mới xuất hiện này. Tin tức về Lạc Minh Khải ông cũng biết không ít. Biết anh làm việc ở Hoàng Thành được Cố Trường Dạ vô cùng tín nhiệm, không những thế lại rất gan dạ từ bỏ nơi tốt như Hoàng Thành tự mình thành lập Thịnh Á, tuổi trẻ như vậy quả là hiếm có. Mộc Chính Nguyên rất thương thức Lạc Minh Khải, sau khi bàn bạc với vợ, hai vợ chồng liền quyết định mắt nhắm mắt mở với chuyện của con gái. Tuy gia nghiệp của họ như vậy nhưng hai người chưa từng có ý định giao nó lên vai con gái, họ không muốn cô phải gánh vác. Nếu đã như vậy, chỉ bằng tìm cho cô một người đàn ông có thể gánh vác gia nghiệp Mộc gia, ở phương diện này, Lạc Minh Khải đương nhiên khiến hai người khá vừa ý.

Được bố mẹ Lương Tây ngầm cho phép, Lạc Minh Khải và Lương Tây bắt đầu chính thức hẹn hò. Nơi hẹn hò toàn là do Lương Tây quyết định, Lạc Minh Khải không hề có ý kiến gì. Kết thúc mỗi buổi hẹn, Lạc Minh Khải luôn đưa cô về tận nhà, mở cửa giúp cô xuống xe. Trước khi về, anh sẽ nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn. Mỗi lần đối diện với ánh mắt của anh, tim cô lại đập như nai con chạy loạn, hạnh phúc nhường nào, chỉ bản thân cô biết rõ.

Hôm nay, sau khi Lạc Minh Khải đưa cô về, Lương Cần liền đứng ở sân gọi cô qua. Lương Tây vui vẻ hoạt bát chạy tới. Lương Cần nhìn nụ cười đầy thỏa mãn của con gái, làm bố mẹ, tự nhiên hy vọng con mình có thân thể khỏe mạnh, gia đình mỹ mãn, tìm được một người đàn ông hết mực yêu thương

cô.

“Nói mẹ nghe nào, con rất thích anh chàng đó phải không?”

Lương Tây nhào vào lòng mẹ, “Mẹ, con cũng không biết thế nào là yêu thích gì đó. Con chỉ biết, nếu kiếp này không được gả cho anh ấy, con sẽ không có được hạnh phúc”.

Lương Cẩn vuốt tóc con gái, cười dịu dàng. Thực ra bà và chồng đã bàn bạc rồi, họ rất vừa lòng với Lạc Minh Khải, chỉ xem con gái mình thấy thế nào nữa thôi. Hiện tại con gái đã như vậy, thế thì không cần nhiều lời thêm nữa.

Mộc Chính Nguyên đích thân gặp Lạc Minh Khải nói chuyện. Với năng lực và thân phận hiện nay của Lạc Minh Khải, anh hoàn toàn không cần dựa vào Mộc gia, đây cũng chính là nguyên nhân trọng yếu khiến Mộc Chính Nguyên đồng ý chấp nhận anh. Đặc biệt, khi Mộc Chính Nguyên nhắc tới việc sau này giao lại sự nghiệp của Mộc gia cho con rể, Lạc Minh Khải lại nói chuyện đề lộ ý cự tuyệt, điều này khiến ông càng thêm hài lòng. Ông chỉ có duy nhất cô con gái này, tất nhiên mong cô tìm được một tấm chồng thật lòng yêu thương mình. Tuy nếu anh chàng đó không có năng lực gánh vác gia nghiệp Mộc gia thì không được lắm, nhưng bọn họ cũng không muốn vì thế mà con gái phải hi sinh hạnh phúc của mình. May thay, giờ lại xuất hiện một chàng trai thỏa mãn cả hai nhu cầu của họ.

Qua cửa ải của Mộc Chính Nguyên, chuyện của hai người chỉ còn là sự tiến triển của đôi bên nữa thôi.

Nơi Lạc Minh Khải cầu hôn Lương Tây là bên bờ biển. Khoảnh khắc đó, trời chiều đã khuất nửa, in bóng trên sóng biển trong vắt, nắng đỏ chiếu trên bờ cát, phảng phất như tầng sương mỏng. Tay cô bám chặt trên tay anh, khuôn mặt tươi cười, nhìn hình trái tim được kết từ tầng tầng lớp lớp hoa hồng đỏ rực, ở giữa có viết tên cô, cô không nhận được run nhẹ nhẹ.

“Em đồng ý gả cho anh nhé?”

Người đàn ông bên cô quay ra trước cô rồi quỳ xuống, ánh mắt chuyên chú nhìn cô, trên tay cầm một chiếc nhẫn rất đẹp. Nước mắt cô bỗng nhiên rơi xuống, cô khẽ nhắm mắt, đồng thời gật đầu một cái.

Lạc Minh Khải đứng dậy, ôm cô vào lòng.

Cô đột nhiên ngừng đầu, “Anh hình như còn thiếu em ba từ?”

Hiếm khi thấy anh đỏ mặt, hoàn toàn không phải do ánh trời chiều khiến cô sinh ra ảo giác, bởi rõ ràng anh đang đứng quay lưng về phía mặt trời.

“Anh yêu em”.

Cô muốn nghe ba từ này, ba từ chính miệng anh nói với cô.

Mãi nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại giây phút ấy, Mộc Lương Tây cũng phải thừa nhận, tình cảm dịu dàng và sự cưng chiều trong mắt anh đã làm tan chảy trái tim cô.

Mọi chuyện xảy ra đều đã được tính sẵn. Hôm diễn ra ra hôn lễ, hai người vất vả lắm mới thoát được vòng vây của mọi người, anh đưa cô về Hoa Hồng Viên. Ngôi biệt thự này là do cô chọn, anh bỏ vốn, chủ sở hữu lại chỉ viết tên cô. Cũng bởi việc này mà Mộc Chính Nguyên với Lương Cẩn thật sự yên tâm về anh, tin rằng anh thật sự yêu thương con gái bọn họ. Sau khi anh đưa cô về, có một cuộc điện thoại gọi đến, cô nhìn thấy anh nhíu chặt mày, khiến cô rất muốn vươn tay xoa dịu giúp anh, cô không thể nhìn anh ưu sầu.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, anh im lặng ngồi một góc, hoàn toàn không giống chú rể mới kết hôn.

“Xảy ra chuyện gì à anh?” Cô lo lắng nhìn anh.

Anh gật đầu, “Xảy ra chút chuyện, anh phải tự đi giải quyết”.

Nói xong, anh lập tức cầm áo ra khỏi nhà.

Đêm tân hôn, trong ngôi nhà này lại chỉ có mình cô. Cô ngồi trên sô pha trong đại sảnh, ngoài lạnh lẽo ra không cảm thấy gì khác. Mà hôm sau, người chồng cô chờ cả đêm về lại nói với cô câu đầu tiên thế này, “Dậy sớm vậy...”

Quần áo trên người cô chưa thay, kiểu tóc cũng không khác, anh lại bảo cô dậy sớm vậy.

Sắc mặt anh mệt mỏi, quần áo cũng nguyên ngày hôm qua, mùi rượu lẫn mùi cơ thể rất khó ngửi. Nhưng cô vẫn đứng lên, bước tới bên cạnh anh, cầm áo khoác trong tay anh, “Chắc anh mệt lắm rồi? Anh đi tắm rồi đi nghỉ đi.”

Trên người anh có mùi nước hoa rất nhạt, nhưng cô vẫn nhận ra. Chồng cô không hề nhìn cô lấy một lần, lập tức lên tầng.

Cô ngồi lại trên sô pha, khoe miệng khẽ cười. Cô nhớ tới hôn lễ hôm qua, tất cả họ hàng khách mời đều nâng ly mừng rượu họ, cho dù có đoàn phù dâu phù rể hùng mạnh, hai người vẫn uống không ít, những người đó đều tươi cười chúc phúc, “Tân hôn hạnh phúc, bên nhau đến già”, “Tân hôn vui vẻ, sớm sinh quý tử”, “Chúc hai người mãi mãi yêu thương, mãi mãi đồng lòng”, “Chúc hai người hạnh phúc mỹ mãn, thiên trường địa cửu”,... Từng câu từng chữ quanh quẩn bên tai cô...

Sau đó, công ty Lạc Minh Khải luôn có việc to việc nhỏ cần giải quyết. Anh trường kỳ đi công tác, ở công ty tăng ca, rất lâu không về nhà. Khoảng thời gian đầu, cô thường xuyên gọi điện hỏi anh hôm nay về hay không về, lại sau nữa, số lần anh không về dần nhiều hơn số lần về, mà lần nào về cũng như đang ban on.

Anh ngủ lại phòng khách, mỗi lần cô định hỏi vì sao anh đều tìm cách tránh né hoặc chỉ nhìn cô không nói lời nào.

Lâu dần, khi cô gọi điện hỏi anh về không, anh nói với cô thế này, “Không về, em ăn cơm đi, tôi còn có việc”.

“Không phải gọi điện hỏi, nếu tôi về sẽ chủ động gọi cho em.”

“Nếu em rảnh rồi đến mức cả ngày chỉ có việc quan tâm tôi về nhà hay không, chỉ bằng tìm một việc nào đó đi làm đi.”

“Mộc Lương Tây, bây giờ tôi đang họp, em hy vọng tôi nói gì với em?”

“Tôi sắp lên máy bay rồi, không có việc gì thì tôi tắt máy đây...”

“...”

“Mộc Lương Tây, em không thấy em quản nhiều quá à?”

“Mộc Lương Tây, em khiến người ta thấy thật phiền...”

“...”

Dường như chỉ sau một đêm, người đàn ông ngày ngày tặng hoa cho cô kia liền thay hình đổi dạng, không còn cười với cô, không còn ngẫu nhiên nói lời ngon tiếng ngọt, không còn bên cô hỏi han cô đủ điều. Nhưng cô biết, thực ra anh chưa từng thay đổi, vẫn là đáng về cô thích nhất.

Cô nghĩ, nhất định là do mình làm chưa tốt, nhất định là do mình chưa đủ dịu dàng, anh mới không muốn trở về. Vì vậy, cô vẫn chờ anh về nhà, đi học nấu ăn, khiến mình trở nên tự nhiên thoải mái, không so đo bất kỳ lời lẽ không hay nào của anh, chỉ nhớ kỹ những gì tốt đẹp của anh.

Chỉ cần cô làm như vậy, anh nhất định sẽ quay về, cô tự nói với bản thân như thế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vậy, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Edit: Ichikazumi

Từ sau lần tự mình đem thiệp mời đính hôn của Chu Gia Trạch về cho Lương Tây, Lạc Minh Khải không về thêm lần nào nữa. Cô không hiểu khoảng thời gian anh không về này đại biểu cho điều gì, vậy nên cô vẫn như trước kia, chơi đùa cùng tiểu Mỹ Nữ, chờ chị Hoàng làm cơm xong thì ngoan ngoãn đi ăn.

Mấy ngày nay, tin tức duy nhất cô nhận được là lễ đính hôn của Chu Gia Trạch đã bị hủy bỏ. Nghe tin, cô thật sự rất muốn gọi điện hỏi thăm Nhâm Niệm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô lại không gọi. Kể cả Chu Gia Trạch có đính hôn thì chuyện này cũng không liên quan gì đến Nhâm Niệm, mà nếu có liên quan thật, chỉ sợ Nhâm Niệm cũng không biết nên nói gì với cô.

Hai ngày sau, Lương Tây gọi điện cho Lạc Minh Khải nhưng không được, cô đành phải tự mình tới Thịnh Á. Lần đi này khá giống lần trước, điểm khác duy nhất là Lạc Minh Khải chưa họp mà thôi.

Nhân viên trong công ty đều có công việc của mình, Lương Tây hân huyên với thư kí một lát, biết Lạc Minh Khải đang ở trong văn phòng liền chuẩn bị trực tiếp đi vào, thư ký cũng không ngăn cản cô.

Chẳng qua, trước mặt cô nhanh chóng xuất hiện một người phụ nữ, chính xác là cố ý ngăn cô lại giữa đường.

Ngũ quan quen thuộc, gương mặt không biểu lộ gì, bộ quần áo công sở màu đen khiến cô ta càng thêm trầm ổn nghiêm túc, đương nhiên, cho dù vậy thì nó cũng không thể che đi vẻ đẹp của cô ta. Chỉ có điều, cảm giác quen thuộc của cô lúc này hoàn toàn không phải vì cô ta chính là người đứng sau Lạc Minh Khải đánh giá mình lần trước, mà là rất lâu rất lâu trước kia, gương mặt phóng đại này đã từng xuất hiện nhiều lần trong tầm nhìn của cô.

Lạc Minh Khải thì hùng biện, người ngồi ở vị trí đầu tiên là cô ta, Lạc Minh Khải đầu bóng rỏ, người ngồi trông coi quần áo của các anh cũng là cô ta...

Vị trí đặc biệt nhất, đến giờ vẫn luôn dành cho người đặc biệt nhất.

Lương Tây nhìn người trước mặt, cười ngọt ngào, “Xin chào, tôi là Mộc Lương Tây, rất vui được biết cô.”

Nhìn nụ cười nhiệt tình của cô, Hạ Niệm Ý không thể thốt ra câu “Không phải nhân viên công ty thì không thể tự tiện ra vào”. Đối với khuôn mặt tươi cười như thế, ai có thể đủ lạnh lùng nói ra lời như vậy. Đến cô ta còn thế này, vậy Lạc Minh Khải đối diện với khuôn mặt này sẽ thế nào? Hạ Niệm Ý không nhìn được lại nghĩ ngợi đến cảnh tượng Lạc Minh Khải ở cùng cô ta làm gì, nói chuyện gì... Càng tưởng tượng càng không chịu nổi.

“Hạ Niệm Ý”. Cô ta tự giới thiệu, “Tổng giám đốc hiện đang phải xử lý văn kiện rất quan trọng”.

Ý là mong cô đừng đi quấy rầy.

“Tôi chỉ phiền anh ấy vài phút thôi”. Lương Tây vẫn cười, không quên khen cô ta, “Hạ tiểu thư, cô thật xinh đẹp, mọi người hay bảo những cô gái đẹp thường không thông minh lắm, nhưng dùng với cô thì thật đúng là sai hoàn toàn.”

Hạ Niệm Ý bỗng thấy hơi áy náy, đôi phương khen ngợi mình như vậy, mình lại đi ngăn cản, trong mắt người khác dường như không hay lắm.

Thấy sắc mặt Hạ Niệm Ý tái đi, Lương Tây thu nụ cười lại, “Tôi không thể gặp anh ấy ư?” Gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên và khó hiểu, “Là vợ của anh ấy cũng không được sao?”

Về ngày thơ khiến người ta thật muốn xé nát. Hạ Niệm Ý cắn chặt môi, một câu không nói nên lời. Là cố ý đúng không? Giả bộ ngày thơ rồi như vô tình nói lời tổn thương người khác. Là vợ của Lạc Minh Khải nên có đặc quyền riêng, sao mà giống một lời tuyên ngôn cảnh cáo quá.

Hạ Niệm Ý xiết chặt nắm tay, rất muốn tìm ra sơ hở trên gương mặt kia, nhưng không có, hoàn toàn không có... Khi mà cô ta còn chưa kịp nghĩ ra lí do khác, Mộc Lương Tây đã lướt qua cô ta, lập tức đẩy cửa phòng Lạc Minh Khải.

Lạc Minh Khải nhíu mày, không gõ cửa mà đi thẳng vào chỉ có... Ngẩng đầu nhìn thấy Mộc Lương Tây, hàng mày lại khôi phục như thường, chỉ có điều, động tác cầm bút trở nên cứng ngắc. Anh nhìn cô tiến gần về phía mình, đôi mày lại nhíu lại, ánh mắt nghi hoặc.

“Em gọi cho anh không được.” Lương Tây cúi đầu mở miệng, dường như hơi lo lắng, “Em... em sợ anh xảy ra chuyện”.

“Em thấy rồi đấy, tôi rất tốt”. Lạc Minh Khải cố ý khiến giọng mình trở nên lạnh lùng.

Lương Tây lại vẫn nhìn anh đắm đắm, quan sát kĩ một lượt, “Dạo này anh nhiều việc lắm phải không?”

Thực ra chẳng có việc gì, nhưng anh không trả lời.

“Anh bớt thức khuya một chút, đừng liều mạng làm việc thế, như vậy không tốt cho sức khỏe đâu.” Cô cúi đầu, giọng càng thấp.

Lạc Minh Khải lại thấy phiền chán, “Em tới đây chỉ để nói với tôi mấy lời này?”

Lương Tây do dự vài giây, “Em không gọi được cho anh nên đành đến đây. Anh đừng quên, hai ngày nữa là sinh nhật bố em. Đến hôm ấy...”

“Biết rồi, tôi với em đến đó sắm vai vợ chồng tình cảm.” Lạc Minh Khải ngắt lời cô.

Lương Tây chớp chớp mắt, vốn định nói với anh đôi điều lại bị anh ngắt lời, hốc mắt đỏ hoe, “Vậy... em về đây”.

Không cần ngẩng đầu nhìn anh cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của cô lúc này, chắc là vẻ mặt đầy tổn thương. Sau khi cô rời khỏi văn phòng, Lạc Minh Khải quăng thẳng chiếc bút trong tay... Anh hận không thể trực tiếp quát lớn trước mặt cô, đừng phí công dành tình cảm cho anh, cũng đừng tỏ vẻ đáng thương trước mặt anh nữa. Anh sẽ không thương tiếc cô đâu, vì cô là con gái kẻ thù của anh.

Mỗi lần đối diện với khuôn mặt kia, anh lại không nhìn được tưởng tượng ra khung cảnh quyết liệt ấy.

Hai ngày sau, Lạc Minh Khải lái xe về đón Mộc Lương Tây đến Mộc gia. Mộc Chính Nguyên mừng sinh nhật bốn mươi bảy tuổi không làm lớn lắm, chỉ mời bạn bè thân thiết tụ họp, nhưng nói chung cũng khá náo nhiệt. Bởi vậy, cô con gái duy nhất là Mộc Lương Tây tất nhiên không thể vắng mặt.

Lương Tây ngồi vào trong xe, ngồi một lát, phát hiện cô không nói gì thì anh cũng không nói gì, đành chủ động mở lời, “Thấy em hôm nay có gì khác không?”

Lạc Minh Khải quay sang nhìn cô, mím môi không nói.

“Em mặc váy này xấu lắm à? Chị Hoàng bảo đẹp lắm mà, trông như sinh viên đại học ý.” Cô tự nói tự cười.

Lạc Minh Khải nhắm mắt, “Quà ở sau xe đấy”.

Lương Tây kinh ngạc nhìn anh, “Chắc bố sẽ vui lắm”.

Lạc Minh Khải im lặng, không nói thêm gì nữa. Mỗi khi đến Mộc gia gương mặt Lạc Minh Khải mới hiện ra nét cười, đối với cánh tay đang khoác trên

tay mình cũng coi như không thấy. Bây giờ anh ta vẫn chưa thể trở mặt với bọn họ, nhất là gần đây, anh ta rõ ràng cảm thấy có người đang đứng sau khổng chế Mộc thị. Anh ta vốn tưởng vẫn là lão cáo già thành thạo thương trường Mộc Chính Nguyên xử lý, nhưng anh ta từng phân tích kỹ cách xử lý của ông ta, thủ đoạn này rõ ràng không phải của một người... Hơn nữa Lạc Minh Khải cảm thấy thủ đoạn này rất quen thuộc, hy vọng không phải người anh ta đoán, nếu không thì phức tạp rồi.

Thấy con gái với con rể đã đến, Mộc Chính Nguyên và Lương Cần đều rạng rỡ mặt mày. Bạn bè, thân thích của Mộc gia rất nhiều, ai thấy Lương Tây đến cũng chào hỏi đôi câu.

Không ít trưởng bối tỏ vẻ quý mến Lạc Minh Khải, luôn miệng khen Mộc Chính Nguyên có con rể thật tốt, nửa đời sau khỏi cần lo lắng.

Lúc kính rượu, Lạc Minh Khải âm thầm uống thay cho Mộc Chính Nguyên rất nhiều, trong mắt người khác quả là chàng rể được hết ý.

Nhưng mà, được hết ý còn chưa đủ.

Sau khi ăn xong, Lạc Minh Khải bị Mộc Chính Nguyên gọi vào thư phòng.

Thư phòng của Mộc Chính Nguyên chứa đầy sách, có rất nhiều tác phẩm văn học nổi tiếng quốc gia. Ông ta tự cho rằng từ trước đến nay mình vẫn luôn hướng tới truyền thống văn nho của tổ tông, nhưng thực ra trên thương trường lại chưa bao giờ phát huy được cái gọi là “nội hàm nho nhã”, việc gì cũng tuyệt tình nhỏ cò tận gốc. Nực cười nhất là, Lạc Minh Khải nghe nói ông ta tin phật.

Mộc Chính Nguyên vào thư phòng, an vị trên chỗ ngồi duy nhất sau bàn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lạc Minh Khải, không nói gì. Đây là phương thức vô hình gây áp lực tâm lý cho người đối diện, không nói gì, khiến người ta phải đoán già đoán non, càng đoán càng loạn... Nhưng Lạc Minh Khải lại chẳng nghĩ gì cả, chỉ im lặng chờ Mộc Chính Nguyên mở miệng.

“Tôi không cần biết trước kia anh thế nào, nhưng từ nay trở đi, nếu để tôi phát hiện anh làm gì khiến Tiểu Tây đau lòng, tôi sẽ khiến anh phải trả giá đắt.”

Lạc Minh Khải cười lắc đầu, “Bố lại nghe chuyện tào lao ở đâu đấy?”

“Mặc kệ là tào lao hay thật giả, tôi chỉ muốn con gái tôi vui vẻ, anh hiểu chưa?”

Lạc Minh Khải gật đầu, “Bố quá lo”.

“Tốt nhất anh nên nhớ kỹ những lời ngày hôm nay.”

“Tôi chỉ có một đứa con gái này, nếu nó có chuyện gì, bằng mọi giá tôi sẽ băm thây vạn đoạn kẻ gây ra chuyện đó. Nhưng anh cũng nên biết, tôi chỉ có đứa con gái này, tiền tài của tôi sống không đeo chết không theo được, anh thấy tôi còn có thể cho ai? Về cần thận suy nghĩ lại, đừng để tôi thất vọng.”

Lạc Minh Khải không biết ông ta đang thăm dò hay thật lòng, đành đáp lại vài câu cho có lệ. Tuy nhiên, trông thái độ của Mộc Chính Nguyên, hình như hoàn toàn không nhận ra có người đang gây khó dễ cho Mộc thị... Dựa vào kinh nghiệm thương trường nhiều năm của ông ta, nếu không gặp chuyện quá hệ trọng, tuyệt đối không cần tìm người giúp đỡ, vậy rốt cuộc những khác lạ mà anh điều tra được là do đâu?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Edit: Ichikazumi

Trong lúc Lạc Minh Khải nói chuyện với Mộc Chính Nguyên, Lương Cần cũng gọi con gái vào, cẩn thận ngắm nhìn con gái một hồi mới lắc đầu, “Nói thật cho mẹ nghe, rốt cuộc con sống có tốt không?”

Lương Tây gật mạnh đầu, “Mẹ, không phải con nói với mẹ rồi sao. Con rất ổn, anh ấy đối xử với con tốt lắm, mẹ đừng lo lắng cho con nữa.”

Lương Cần thờ dài, “Sao mẹ có thể không lo lắng cho con?” Nói xong, hốc mắt lại đỏ lên, “Con là con gái duy nhất của mẹ, là sinh mệnh của mẹ”.

“Mẹ, con xin lỗi”. Lương Tây tựa vào lòng mẹ, “Con khiến mẹ phải lo lắng nhiều quá”.

Lương Cần lại thờ dài, bi thương trong lòng không thể bộc bạch hết. Đứa con gái đáng thương của bà, lên trời bà nhất định phải phù hộ cho nó hạnh phúc an khang.

“Mẹ, con từng nói với mẹ là con đã thích anh ấy từ rất lâu trước kia rồi chưa nhỉ?” Lương Tây khẽ cười, “Khi đó, con mới học trung học... Ngay từ lúc ấy con đã tự nói với mình, nếu sau này gặp lại anh ấy, con nhất định sẽ cố gắng tới gần anh ấy. Không ngờ bao nhiêu năm rồi, con không chỉ đến gần anh ấy mà còn trở thành vợ anh ấy. Mẹ, con thật sự rất hạnh phúc, cuộc sống rất viên mãn.”

Lương Cần không nói nên lời, khẽ ti cầm lên đầu con gái, trong mắt mờ mờ hơi nước.

“Mẹ, mẹ đừng lo cho con, con thật sự không có việc gì mà. Con rất ổn...” Lương Tây áp sát vào ngực mẹ. Cô ớn lạnh, không còn là con bé vô dụng tự nhốt mình trong phòng tối không muốn ra ngoài khiến bố mẹ ngày đêm lo lắng, không còn là con bé thu mình trong phòng muốn tự sát lại không dám tự sát. Cô của khi đó đã biến mất rồi.

Lương Tây theo mẹ ra khỏi phòng, vừa hay cũng thấy Lạc Minh Khải ra khỏi thư phòng. Cô cười cười, “Bố với anh nói chuyện gì mà lâu vậy. Anh ấy còn chưa từng nói chuyện với con lâu thế bao giờ đâu đấy.” Lời nói có phần nũng nịu, mặt lại vẫn nở nụ cười.

Lạc Minh Khải đứng một chỗ, đột nhiên có cảm giác không muốn tiếp tục diễn trò với cái nhà này. Anh bước đến bên cạnh Mẹ Lương Tây, hơi cúi người, “Bố bảo mong chúng ta mau có em bé”.

Nụ cười trên mặt Lương Tây cứng đờ. Lạc Minh Khải phát hiện mục đích của mình đã đạt được, thầm nghĩ, thực ra anh còn có thể mượn cơ hội này khiến cô cách mình xa một chút. Cô nhất định không biết anh ghét cô thế nào, so với bố cô anh còn ghét cô hơn. Đối với bố cô, anh chỉ có một loại cảm xúc, đó là căm hận, nhưng đối với cô, anh lại không thể như vậy. Cô vĩnh viễn là đáng yêu nhỏ bé đơn thuần yếu đuối, y như con vật nhỏ cần anh bị thương, lúc anh đi trả thù, phát hiện ra nó chỉ là con vật vừa đáng yêu lại vừa yếu ớt, khiến anh thấy nếu mình báo thù thì thật tàn nhẫn.

Anh phải đẩy cô ra xa thật xa, chưa bao giờ trong đầu anh lại có ý niệm mãnh liệt đến vậy.

Hai người kết hôn đã lâu vậy, tuy rằng anh thường ngủ phòng khách là do anh chủ động, nhưng trong đó cũng có một phần do cô, điểm này bọn họ đều thấu hiểu mà không nói. Có một lần bố cô lại nói anh, anh uống ít rượu nên không tỉnh táo lắm liền vào phòng cô. Lúc ấy cô rất hoảng sợ, anh không quan tâm mà vẫn vọt tới, kết quả cô giãy giụa rất kịch liệt, vừa khóc vừa nháo, anh bị tiếng khóc của cô làm cho bưng bĩnh... Tuy rằng sau không bao giờ xảy ra chuyện như thế nữa, nhưng chuyện ấy khiến Lạc Minh Khải hiểu rõ, chính cô cũng không mong anh chạm vào cô.

Mặc dù cô tỏ ra rất quan tâm anh, nhưng hành động của cô vẫn là kháng cự, anh biết rõ điều đó.

Đây thực ra cũng được coi là lí do quan trọng nhất khiến hai người có thể bình thân sống chung suốt thời gian sau đó.

Lạc Minh Khải cùng Lương Tây trở về trang viên Hoa Hồng. Sắc mặt hai người đều không tốt lắm, chị Hoàng thấy vậy nên cũng chỉ chào cái rồi nhanh chóng đi ra. Lương Tây đùa nghịch với tiểu Mỹ Nữ một lát mới về phòng. Khi cô tắm rửa xong đi ra thì phát hiện Lạc Minh Khải đang ngồi trên giường, cô cũng không ngạc nhiên lắm, tuy nhiên, sắc mặt anh có vẻ không bình thường.

Tiểu Mỹ Nữ dưới sàn cần cần ống quần Lạc Minh Khải, anh hơi dùng sức, tiểu Mỹ Nữ liền bị hất văng ra. Lương Tây bước nhanh tới, ôm tiểu Mỹ Nữ vào lòng, rất sợ nó bị thương.

Một con mèo nhỏ cũng được cô cưng nựng như vậy.

Sắc mặt anh chẳng tốt hơn.

Lương Tây ôm tiểu Mỹ Nữ ra ngoài, đặt nó vào một gian phòng khác, trong đó đã có ổ được chuẩn bị sẵn cho nó, ẵm áp vô cùng. Khi cô vừa bước vào phòng lần nữa, Lạc Minh Khải bỗng ôm chặt ngang hông cô, ném cô lên giường.

“Anh định làm gì?”

“Em còn không biết?” Anh chặn ngang người cô, “Không làm thế này thì sao em sinh con được?”

Lương Tây không quan tâm, không ngừng đẩy anh ra. Cô không la không hét, chỉ không ngừng lấy tay đẩy anh. Lạc Minh Khải cảm thấy thật thú vị, anh vốn chỉ hoài nghi mà thôi, nhưng hiện tại thì đã chắc chắn, cô thực sự không muốn anh chạm vào mình.

“Em giả bộ làm gì? Không phải em rất thích tôi sao?” Cô càng làm ra vẻ thích anh, anh càng chà đạp lại. Phá hủy sự say mê của cô với mình, anh nghĩ vậy, nhiệt huyết trong người như sôi trào. Phải khiến cô đừng nhìn anh như thế nữa, đừng tỏ vẻ vô tội đáng thương nữa... trên thế giới này, làm gì có ai vô tội?

Lương Tây vẫn đẩy anh ra, sắc mặt trắng bệch.

“Em thích tôi mà thế này hả? Đến việc chồng mình chạm vào cái mà cũng tìm mọi cách từ chối...”

Lương Tây không giãy giụa nữa, chỉ nhìn anh, gương mặt thậm chí còn vương nét cười, nhưng chỉ thoáng qua, vẻ mặt cô bỗng tràn đầy ưu thương, “Anh bảo vì sao em lại không muốn anh chạm vào em?”

Anh cũng ngừng động tác, nhìn cô.

“Bởi vì em biết...” Tay cô đặt lên ngực anh, “Nơi này của anh không có em... Chồng của em không hề yêu em, nơi này không có vị trí của em.”

Cô dường như đã hết sức chịu đựng, không nhìn được nữa, nước mắt ồ ạt tuôn trào, “Vì sao anh không thương em? Em tưởng rằng anh sẽ yêu em, cưng chiều em... Trước kia rõ ràng từng tốt đẹp như vậy, sao lại biến thành thế này. Vì sao? Anh nói cho em biết đi, vì sao??? Là do em còn có chỗ chưa tốt ư?”

Mặt Lạc Minh Khải căng cứng, sắc mặt tối đi, không nói lời nào.

Cô càng khóc càng đau lòng, “Sao anh không thử tiếp nhận em? Sao lại không chịu cho em một cơ hội?”

Anh không nói, cô càng nói.

“Tại sao anh muốn đẩy em ra? Tại sao lại cô ý đẩy em ra xa thật xa?” Cô từ từ ngồi dậy, “Tại sao lại cố ý đối xử với em như vậy? Anh... anh đang chống cự cái gì?”

Lạc Minh Khải nhìn cô chằm chằm, “Tôi thì phải chống cự cái gì? Em bảo tôi phải chống cự cái gì? Có gì đáng để tôi phải chống cự chứ???”

Lương Tây nhắm mắt, hàng mi dài rung rung, cô mấp máy môi, “Nếu anh không chống cự điều gì, thế thì sao lại cố ý đối xử với em như vậy?”

Anh cố ý, cô biết rõ. Anh căn bản không muốn chạm vào cô, lại cố ý khiến cô thấy phản cảm. Cố ý hay không, anh biết rõ.

Anh vẫn gắt gao nhìn cô, không nói lời nào.

Lương Tây lại cười, “Em vẫn luôn mong có một ngày, chúng ta cũng có thể ân ái giống như bao đôi vợ chồng bình thường khác, ban ngày anh đi làm, em ở nhà nấu cơm chờ anh trở về... Em thật sự rất thích cuộc sống như vậy, có anh cũng có em. Sau này nữa chúng ta có thể sinh một đôi trai gái đáng yêu, con gái giống em, con trai giống anh.” Cô lại gần anh, “Cho em một cơ hội, được không? Cũng là cho mỗi chúng ta một cơ hội, chúng ta rồi cũng có thể có được hạnh phúc...”

Lạc Minh Khải đẩy cô ra, dường như rất ghét bỏ, xuống giường, “Xem ra cũng không ngu ngốc lắm, ít nhất vừa rồi cô nói đúng một câu, TÔI KHÔNG YÊU CÔ”.

Sắc mặt Lương Tây càng tái nhợt, “Đừng... Xin anh đừng nói như vậy, xin anh...”

Lạc Minh Khải nghe giọng cô, vẫn tàn nhẫn quyết rời đi. Nhưng anh không bỏ sót câu nói cuối cùng của cô, cô nói, “Cho dù như thế, em vẫn hy vọng có một ngày, vị trí kia ở trong tim anh thuộc về em...”

Ngu xuẩn, dần đến mức không còn thuốc chữa, việc cô thật sự nên làm, là rời xa anh.

Tuy nhiên, khi ngồi trên xe, anh lại tự hỏi chính mình: Lạc Minh Khải, mày đang trốn tránh cái gì?

Tất cả những sự việc và tình cảm có thể biến thành thứ ngăn cản quá trình báo thù của anh trong tương lai đều phải bị loại bỏ nhanh chóng. Loại bỏ tất cả, không để lại gì!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vậy, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Tờ mờ sáng, Hạ Niệm Ý bỗng nghe thấy tiếng gọi cửa. Cô ta khoác áo ra mở cửa, không khỏi bất ngờ khi thấy Lạc Minh Khải. Lạc Minh Khải đương nhiên đã từng tới đây, nhưng cô ta hiểu rõ, nếu có thể tránh không tới anh sẽ tận lực tránh, mà cho dù có tới, cũng chỉ ngồi một lát rồi đi, trừ khi cô ta cố quần lầy anh, anh mới chịu ở lại an ủi cô ta đôi chút, nhưng dù vậy cũng chỉ thế không hơn. Hôm nay anh lại đến đây vào lúc này, thật sự khiến cô ta thấy vừa vui vẻ vừa lo lắng.

Hạ Niệm Ý để anh vào nhà, thấy sắc mặt anh không tốt, đi theo sau anh hỏi, “Anh sao vậy?”

Anh sao vậy? Lạc Minh Khải ảo não nhắm mắt, sự rối loạn và do dự khiến đầu óc anh đau nhức choáng váng. Anh có thể nhìn thấy sự thất vọng hiện lên trong mắt Mộc Lương Tây, cả gương mặt vừa cười vừa khóc của cô, cả câu hỏi hay là cô chưa đủ tốt cô lập đi lập lại ban nãy... Nơi nào đó trong đáy lòng anh không ngừng vọng ra tiếng nói, cô vô tội, anh không nên kéo cô gái vô tội ấy vào chuyện này.

Anh bối rối, anh do dự, anh chán nản, anh áy náy... Rất nhiều thứ cảm xúc đột nhiên tập kích anh, khiến anh không biết nên làm thế nào. Anh muốn đẩy cô gái kia ra xa một chút, xa thêm một chút, nhưng làm xong rồi, anh lại vẫn khó chịu.

Trán anh lấm tấm mồ hôi, anh há mồm thở dốc, ban đêm quá mức tĩnh lặng khiến tiếng thở dốc ấy vô hình bị phóng đại, “Không sao, gặp ác mộng thôi”.

Hạ Niệm Ý nghe vậy mới thoáng yên tâm, thấy anh ngồi vào sofa, lập tức đi rót cho anh cốc nước. Anh gặp ác mộng liên nghĩ đến cô ta, đến tìm cô ta, có lẽ chỉ có cô ta mới có thể khiến anh cảm thấy an ổn... Cô ta đột nhiên nở nụ cười, thậm chí cảm thấy tiếng ung ục của nước sôi cũng rất êm tai.

Hạ Niệm Ý đặt cốc nước nóng trước mặt anh, “Sắc mặt anh xấu quá, muốn đi nghỉ không?”

Lạc Minh Khải tựa vào sofa, bàn tay ấn ấn huyết thái dương, “Em không phải lo cho anh, anh không sao...”

Hạ Niệm Ý cắn cắn môi, “Anh ra khỏi nhà thế này... Vợ anh... Cái cô Mộc gia kia sẽ không nói gì chứ?”

Động tác ấn huyết thái dương của Lạc Minh Khải khựng lại, cả người cũng hơi dờ ra, nhưng chỉ trong nháy mắt, anh lại khôi phục như thường, “Cô ta nói hay không nói, liên quan gì đến anh?”

“Ý em là, nhờ đâu cô ấy lại suy nghĩ lung tung...”

Lạc Minh Khải thả tay xuống, cười, “Cô ta nghĩ gì cũng không liên quan đến anh.”

Nói xong những lời này, nơi chặn ngang ngực anh dường như bỗng thông thoáng. Đúng vậy, Mộc Lương Tây cười hay không, khóc hay không, đau lòng hay không, khổ sở hay không thì liên quan gì đến Lạc Minh Khải anh? Chuyện anh phải làm là phá hủy Mộc thị, phá hủy vương quốc thương mại Mộc Chính Nguyên tự tay thành lập, khiến Mộc gia nếm thử tư vị bị người ta bức đến đường cùng. Đây mới là mục đích của anh, về phần vui buồn yêu giận của người khác, cần gì anh phí hoài tâm lực.

Đây mới là đúng, đây mới là con đường anh cần đi. Đang bình thường lại tự chuốc phiền nhiễu vào người làm gì không biết.

Trông ngực Hạ Niệm Ý đập thình thịch, cô ta thừa nhận, nghe anh nói những lời này khiến cô ta càng thấy yên tâm hơn. Cô ta cắn môi, bước đến ngồi xuống dựa vào lòng anh. Lạc Minh Khải không đẩy cô ta ra, thậm chí còn vòng tay ôm chặt cô ta lại.

Cô ta có thể nghe thấy tiếng trái tim anh đập, không gì quý giá hơn giờ khắc huyền diệu này. Trong lòng anh chỉ có cô ta, người đàn ông này thuộc về cô ta. Tựa như được quay trở lại thời trung học, đại học, mỗi khi nghe thấy mấy cô gái bàn tán về anh chàng nổi bật xuất sắc Lạc Minh Khải, cô ta lại thấy mở cò trong bụng. Chàng trai vô cùng ưu tú kia chính là bạn trai của cô ta, chỉ thuộc về riêng cô ta, niềm vui thầm kín từ tận đáy lòng ấy chỉ có riêng cô ta được thưởng thức, tuyệt vời biết chừng nào.

Lúc này đây cũng vậy, đẹp đẽ như thế, huyền diệu như thế, khiến người ta không tự chủ được mà say mê.

“Giờ anh định làm gì?” Vòng tay ấm áp của Lạc Minh Khải khiến Hạ Niệm Ý thấy yên tâm hẳn. Cô ta biết quá khứ của anh, biết anh vì sao lấy Mộc Lương Tây. Giờ này khắc này, hai người họ như hòa làm một thể, không chỉ là người yêu, họ còn là người thân, người cùng chiến tuyến, cô ta biết tất cả mọi thứ về anh, cũng như anh biết tất cả mọi thứ về cô ta.

Lạc Minh Khải chớp mắt, có phần cười nhạo sự bức bối khó chịu của mình trước đó. Tất cả những gì liên quan đến Mộc Lương Tây vốn đâu có liên quan đến anh, huống chi nhìn cách anh của anh ở với vị chị dâu kia, tính ra anh đối với Mộc Lương Tây còn coi là nhân từ chán... Vì vậy, anh không cần phải thấy áy náy. Ít nhất cho tới bây giờ Mộc Lương Tây vẫn được ăn ngon mặc đẹp, vẫn y như cô thiên kim tiểu thư ngày trước.

Anh không cần phải quan tâm đến những gì liên quan đến Mộc Lương Tây, nước mắt của cô ta không liên quan đến anh, không cần quan tâm bất cứ điều gì về cô ta. Chờ đến lúc vạch trần đáp án cuối cùng, hai người “vui hợp vui tan”, vậy là xong.

Anh nghĩ xong, cảm thấy tương lai sáng sủa hơn hẳn, bản thân cũng tìm được phương hướng chính xác, “Bằng mọi cách phá hủy Mộc thị”.

Như một lời tuyên ngôn vĩ đại, sự lạnh lùng kiên định của anh càng khiến Hạ Niệm Ý say mê.

“Em sẽ giúp anh, vĩnh viễn ở bên cạnh anh, mãi không xa rời”.

Lạc Minh Khải nhìn người phụ nữ trong ngực. Người phụ nữ này mới chính là người anh lựa chọn ở bên cả đời, là người tiến vào trú ẩn nơi đáy lòng anh. Nghĩ vậy, anh liền hôn lên trán cô ta.

Hạ Niệm Ý ngẩng đầu nhìn anh, không khí hôm nay thật tốt, cô ta liền chủ động đáp trả. Lạc Minh Khải hơi nhíu mày, dù không đẩy cô ta ra nhưng vẫn tỏ vẻ kháng cự, Hạ Niệm Ý vẫn không thay đổi ý định, khê kháng hôn vào khoe môi anh. Tuy anh chưa từng coi Mộc Lương Tây là vợ mình, nhưng từ sau khi kết hôn, anh vẫn giữ đúng đạo đức của người đã có gia đình, chưa bao giờ đi quá giới hạn với cô ta.

Thôi, hiện tại anh chỉ quan tâm làm sao kéo được Mộc thị xuống ngựa, nhất định chẳng quan tâm đến việc cô ta chỉ muốn giữ chặt anh, khiến trong mắt anh chỉ có mình cô ta đâu.

“Anh nhất định không thể phản bội em”, cô ta nhìn anh, “Em sẽ vẫn chờ anh, chờ anh xử lý Mộc thị xong, chúng mình sẽ ở bên nhau”.

Lạc Minh Khải gật đầu.

Hạ Niệm Ý cứ dựa vào người anh như vậy, dần dần ngủ say.

Từ đó trở đi, Lạc Minh Khải không vô duyên vô cớ không về trang viên Hoa Hồng nữa. Anh ta thậm chí còn về rất đều đặn, ngoại trừ phải đi công tác hoặc tăng ca, hôm nào cũng về đúng giờ. Thái độ đối xử với Mộc Lương Tây của anh ta cũng thay đổi rất lớn, cho dù cô làm gì anh cũng không phản ứng. Cô nấu cơm cho anh, anh ăn, không khen ngon, cũng không chê khó nuốt...

Lạc Minh Khải dồn toàn bộ tâm trí vào công ty, đối với tất cả những gì liên quan đến Mộc Lương Tây, anh không quan cũng không hỏi. Sau vài ngày, anh nhận ra, đây mới đúng là con đường đúng đắn nhất. Theo lý mà nói, Mộc Lương Tây thực ra không có lỗi gì, có thể coi như vô tội, dù sao kẻ thật sự bức tử bố mẹ anh là Mộc Chính Nguyên, không phải Mộc Lương Tây. Nhưng cho dù Mộc Lương Tây vô tội, anh cũng không thể có may mắn chút gì đó với Mộc Lương Tây được.

Lạc Minh Khải thường xuyên nhớ tới em gái mình, con bé thường khoác một chiếc cặp nhỏ, nhảy chân sáo đến trường, luôn miệng gọi anh “anh trai”, “anh trai”. Khi con bé cười lộ lên, đôi mắt rất giống trăng lưỡi liềm, long lanh tuyệt đẹp. Vậy mà lần cuối cùng anh nhìn thấy con bé lại là một cỗ thi thể, nằm im một chỗ, không bao giờ có thể gọi anh “Anh trai, anh em mình chơi trốn tìm đi, em đi trốn, anh đi tìm, được không?”, “Anh trai, rốt cuộc anh trốn ở đâu đấy, sao lần nào em cũng không tìm ra anh thế?” nữa.

Vốn anh cũng có một gia đình hoàn chỉnh, bố mẹ đầm ấm, em gái đáng yêu, cả nhà vui vẻ hạnh phúc. Nhưng họ đều đã chết rồi, bị người ta hại chết. Anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên hình ảnh của ba cô thi thể kia. Giờ khắc ấy, anh đã thề, anh nhất định phải báo thù cho họ.

Hiện tại, anh chỉ muốn đẩy nhanh tốc độ báo thù, khiến Mộc Chính Nguyên trả giá đắt cho chuyện năm đó. Về phần Mộc Lương Tây, anh sẽ mặc kệ cô, cho dù cô vô tội, trên thế giới này số người vô tội nhiều không đếm xuể, dựa vào đâu mà bắt anh phải đi thương xót vỗ về những người ấy.

Ngày ngày trở về, anh thậm chí còn có thể cùng nằm trên một chiếc giường với Mộc Lương Tây, chẳng qua là hai người hai chăn. Đôi mắt với cô gái này, anh hoàn toàn chẳng có tí cảm xúc gì.

Anh làm như vậy chính là vì không muốn Mộc Chính Nguyên nắm được bất cứ nhược điểm nào của mình, không cần phải cố ý không về, cố ý cách xa Mộc Lương Tây như thời gian trước... Anh hiện tại chỉ cần cố gắng làm tốt việc của mình là được rồi, Mộc Lương Tây thế nào không nằm trong phạm vi đề ý của anh.

Hôm nay Lạc Minh Khải lại trở về như thường, vừa về cái là lập tức vào trong phòng sách. Anh ngồi đó, chuyên tâm xem xét số liệu trên máy tính, không ngừng phân tích những con số đó.

Anh đợi thật lâu mới thấy cửa phòng bị đẩy ra, Mộc Lương Tây ngó đầu vào, thấy anh không phản ứng gì mới đi vào, “Dạo này anh mệt lắm phải không? Đây là canh em hầm cho anh, anh uống đi cho dễ ngủ”.

Cô bưng bát canh đến trước mặt anh, Lạc Minh Khải vốn quen tay định gấp máy tính lại, nhưng cánh tay giờ được nửa chừng lại dừng lại, những số liệu phức tạp này cho dù có cho cô xem thật cô cũng chẳng hiểu, huống chi lại chỉ nhìn qua có một lần... Hơn nữa, chằm chọc thay, anh lại đang xem về những số liệu của Mộc thị.

Nghĩ đến đó, ánh mắt Lạc Minh Khải nhìn về cô bỗng có chút nghiền ngẫm.

Bị đem bán còn phải kiếm tiền cho người ta... Làm cái kẻ bị bán quả là đau khổ, nhưng, vào vai người bán đường như khá là thú vị.

Lương Tây đặt bát canh xuống rồi ngồi sang một bên, cô không quấy rầy anh, gương mặt có phần ủ rũ, “Bọn anh giỏi thật đấy, hiểu được bao nhiêu thứ phức tạp thế này, không giống em, quá vô dụng, cái gì cũng không hiểu”.

Lạc Minh Khải không để ý tới cô, nhưng một lúc sau vẫn thấy cô ngồi đó, anh không nói chuyện với cô, cô cũng chẳng có trò tự giải trí gì, nét mặt buồn bã.

Anh lại bắt đầu thấy ghét gương mặt đó.

Nhưng rõ ràng, cô đã hẳn cảm nhận ra thái độ của anh đối với cô trong khoảng thời gian này, thế nên cũng không dám khuyên anh uống bát canh cô làm, chỉ có điều, vì anh không uống nên cô cũng không đi, muốn chờ bằng được anh uống nó.

Anh dừng tay, bưng bát canh kia lên uống một hơi cạn sạch.

Quả nhiên, gương mặt cô vui vẻ hẳn lên, đứng dậy bưng chiếc bát không ra khỏi phòng.

Lạc Minh Khải nhìn bóng lưng cô, lắc đầu.

Trong màn đêm yên tĩnh, Mộc Lương Tây trở mình xuống giường, cô không bật đèn, chỉ dùng đèn pin điện thoại khẽ soi vào người đàn ông nằm bên cạnh, anh dường như đang ngủ rất say. Khoe miệng cô cong lên khẽ cười, ánh mắt nghiền ngẫm, bát canh cô đưa anh uống đã được cô thử trước, lượng thuốc trong đó bảo đảm khiến anh ngủ bất tỉnh nhân sự cả đêm.

Cô đi ra khỏi phòng, vào thẳng phòng sách, bước chân mạnh mẽ, đôi mắt tỏa sáng rực rỡ, hoàn toàn khác hẳn với cô gái nhu nhược kém cỏi lúc bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Hernameisgorgeus

Beta: Ichikazumi

Mộc Lương Tây đi vào thư phòng, mang bao tay đã chuẩn bị vào, trực tiếp đi thẳng về hướng có mục tiêu. Cô một bên mở máy tính của Lạc Minh Khải, một bên cắm USB vào, màn hình vừa sáng lên là hệ thống chương trình tự động phá giải mật mã trong usb liền lập tức khởi động, trong vòng ba mươi giây đã giải xong mật mã. Cô nhanh chóng gõ bàn phím, tìm mở những dữ liệu mới được sử dụng, nhanh chóng copy lại. Khi cô rút USB ra, tất cả ghi chép về việc sử dụng usb trong mấy đầu tự động bị xóa bỏ hết.

Cô làm như không có việc gì mà tắt máy vi tính, như chưa bao giờ bước chân vào căn phòng này, nhưng chẳng qua là bên khoé miệng hiện lên nụ cười khiến cô tựa như cô gái nhỏ làm việc xấu, gương mặt cực kỳ thanh thuần ngập tràn hơi thở kiêu diễm.

Ngày hôm sau, Lạc Minh Khải tỉnh lại như bình thường, hôm qua quả thực anh ngủ rất ngon, thực an ổn. Nghĩ đến lời nói của Mộc Lương Tây, anh không khỏi buồn cười, có lẽ chén canh ấy thật sự có thể giúp anh dễ ngủ. Anh rời giường, mặc quần áo rồi đi xuống lầu. Mộc Lương Tây vẫn thức dậy sớm như cũ làm đêm tâm cho anh, mấy ngày nay cô còn cùng thím Hoàng tập làm dưa chua, chính cô cũng tự mình sáng chế ra nhiều loại mới, mỗi ngày đều dùng ánh mắt chờ mong nhìn anh ăn món cháo cô nấu, ánh mắt sáng rực của cô nhìn chăm chú Lạc Minh Khải, hy vọng nhận được lời khen ngợi của anh.

Lạc Minh Khải vừa ngồi vào bên bàn ăn là Mộc Lương Tây đã vô cùng ân cần mang cháo lên cho anh, cháo có độ ấm vừa phải, vừa lúc có thể ăn.

Cô ngồi đối diện với anh, bản thân cũng hiểu được Lạc Minh Khải sẽ không nói lời khen ngợi mình, nên vẻ mặt thất vọng cũng không có xuất hiện nữa, cho đến khi anh buông đũa xuống mới nhắc nhở, “Hôm nay nhiệt độ xuống thấp, anh nhớ mặc thêm ít áo.” Ánh mắt nhìn theo thân người anh mặt rất ít trang phục, có chút không đành lòng, nhưng cũng không dám nói thêm điều gì nữa.

Lạc Minh Khải đương nhiên không thèm để ý xem cô nói cái gì, liền cất bước chuẩn bị đi. Anh đi được hai bước thì Tiểu Mỹ Nữ từ phía sau đột nhiên nhào về phía anh, dường như muốn nịnh nọt anh, lôi kéo ống quần của Lạc Minh Khải. Anh hơi nhú mồm, dùng sức hất chân... Tiểu Mỹ Nữ bị hất văng ra một đoạn, oán hận nhìn chòng chọc vào Lạc Minh Khải không tha, đôi mắt mèo ấy thật giống với ánh mắt của người nào đó.

Lương Tây nhanh chóng chạy lên phía trước ôm lấy Tiểu Mỹ Nữ, còn thật nghiêm túc kiểm tra xem nó có bị thương hay không. Vừa rồi, anh dùng lực khá mạnh, nhưng nhìn kĩ thì sức lực rất nhỏ, Tiểu Mỹ Nữ vẫn không sao. Lúc này Mộc Lương Tây mới yên tâm, nhưng vẫn không cam lòng nhìn về phía anh, “Nó chẳng qua chỉ muốn thân thiết với anh thôi mà.”

“Tôi không thích.” Anh bỏ lại một câu duy nhất rồi đi ra ngoài.

Mộc Lương Tây ôm Tiểu Mỹ Nữ đi ra ngoài, nhìn anh lái xe rời đi. Cô thích nhất cảnh tượng này trong tiểu thuyết, nam chính lái xe ra khỏi gara xong luôn luôn dừng lại, nữ chính ham ngủ lúc nào cũng là tóc tai bù xù mặc áo ngủ chạy ra ban công nhìn theo bóng nam chính rời đi, mặc dù nam chính không nói gì, nhưng vẫn duy trì thói quen ăn còi, dùng xe mấy giây, nữ chính nghe thấy tiếng còi ấy sẽ biết bật dậy khỏi giường ngay lập tức... Khung cảnh đơn giản là thế nhưng ở trong tâm trí cô lại đẹp đến vậy.

Cô hâm mộ, thực sự rất hâm mộ.

Lạc Minh Khải theo bản năng liền nhìn về kính chiếu hậu, bóng dáng cô gái bên trong ngày càng nhỏ dần, mãi cho đến khi xe hoàn toàn rẽ sang hướng khác không nhìn thấy gì, anh chợt có phần muốn biết về mặt của cô bây giờ là như thế nào...

Lạc Minh Khải vào phòng làm việc như thường ngày, Hạ Niệm Ý cũng vào theo ngay sau. Sau buổi tối hôm ấy, quan hệ của bọn họ rõ ràng đã thân mật hơn rất nhiều, loại thân mật này không phải thể hiện ở hành động hay ngôn ngữ, mà là dường như Lạc Minh Khải không còn bài xích những cử chỉ thân mật của cô ta với anh khi ở công ty nữa, tuy rằng chính cô ta cũng là một cô gái có chừng mực.

Hạ Niệm Ý đưa cho anh bữa sáng do chính tay cô ta làm: “Anh ném thử xem có hợp khẩu vị không.”

Lạc Minh Khải nhìn chăm chăm vào cháo do cô ta nấu, buổi sáng anh không hay ăn cái gì, hơn nữa trước khi rời khỏi nhà đã ăn rất nhiều, bây giờ hoàn toàn không có cảm giác đói. Nhưng nhìn thấy gương mặt chờ mong của cô ta, anh vẫn bụng lên ăn ấy miếng, “Không tồi, có tiềm năng trở thành đầu bếp đấy.”

“Lúc trước anh cũng nói những lời này.” Hai tay Hạ Niệm Ý chống trên bàn làm việc của Lạc Minh Khải, nhớ tới quá khứ không nhận được bật cười. Hồi đó lúc nào anh cũng bận rộn đủ thứ chuyện, chuyện trong trường học, chuyện thầy cô yêu cầu, còn cả chuyện bố nuôi anh yêu cầu nữa, bận rộn ngập đầu khiến anh ngay cả việc ăn cơm cũng không nhớ. Cô đau lòng cho anh, nên chạy đến một nơi rất xa để mua thức ăn cho anh, sau đó ngồi bên cạnh nhìn anh ăn cơm... Cô ta thích anh khi đang ăn cơm đột nhiên lại ngẩng đầu lên nhìn mình, cho dù ánh mắt của bọn họ chỉ giao nhau trong một khoảng ngắn ngủi ấy.

Lạc Minh Khải dường như cũng nghĩ tới điều này, lắc lắc đầu: “Về sau đừng làm nữa, em cũng biết anh không có thói quen ăn sáng...”

Hạ Niệm Ý chu miệng, từ sau khi đi làm, cô ta rất ít biểu lộ những vẻ mặt như con gái mới lớn thế này, lại làm cho Lạc Minh Khải xiêu lòng, “Em mỗi ngày đều phải đi làm sớm, lại còn phải làm những thứ này, rất vất vả... Huống chi với thời tiết như hiện giờ.”

Hạ Niệm Ý thấy hơi chua xót, thì ra là anh chỉ muốn cô ngủ nhiều thêm một chút, trong công ty cũng có không ít nữ nhân viên đối trạng thái chat thành là “không thể ra khỏi giường...”.

Lúc cô ta đang định mở miệng nói, cửa văn phòng bị đẩy ra, sắc mặt của người bước vào âm u ảm đạm, hình như là có chuyện lớn, nếu không cũng sẽ không quên gõ cửa. Trợ lý đặc lực của Lạc Minh Khải tên Hường Kiệt, là bạn bè quen biết khi còn du học, sau cùng Lạc Minh Khải về nước, đi theo anh cùng nhau đốc sức làm việc.

Hường Kiệt lấy một phần văn kiện ra đưa tới trước mặt Lạc Minh Khải: “Kế hoạch thu mua cổ phiếu của Mộc thị không thuận lợi, vốn đã lên lút liên hệ với vài vị cổ đông nhưng tất cả đều không tiếp điện thoại, ngay cả vài cổ đông có cổ phần nhỏ cũng cự tuyệt biểu giả của chúng ta, hơn nữa cũng không có hứng thú với việc tiếp tục hợp tác.”

Sắc mặt Lạc Minh Khải lập tức trở nên khó coi, việc này anh làm rất cẩn thận, hẳn sẽ không để lộ chút manh mối nào. Chẳng lẽ Mộc Chính Nguyên phát hiện ra sao? Không đúng, nếu như Mộc Chính Nguyên đã phát hiện, tuyệt đối không có khả năng sống yên bình lặng như hiện tại. Người như Mộc Chính Nguyên, nhất định sẽ tới cửa hỏi tội anh, thậm chí còn tình nguyện vì thế mà mất cả chì lẫn chài. Mà hai người Mộc gia kia cũng yêu chiều chuộng con gái họ nhiều như thế nào, người bình thường hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

“Bắt đầu từ khi nào?” Lạc Minh Khải suy nghĩ, sắc mặt tuy vẫn khó coi, nhưng cũng không hề hoang mang và tức giận.

“Tuần trước, cứ tưởng rằng những vị cổ đông này muốn nhân cơ hội nâng giá... Nhưng hiện tại tất cả vẫn thế, rất bất thường. Hơn nữa tôi đã âm thầm điều tra bên trong, tình trạng kinh doanh của Mộc thị vẫn tốt, khoảng thời gian trước có làm thêm hai dự án lớn, đổ vào không ít vốn...”

Có nghĩa là lúc này Mộc thị không có nhiều vốn lưu động dự trữ để mua lại cổ phiếu của mình.

Lạc Minh Khải trầm mặc một hồi, “Hường Kiệt, cậu theo tôi bao nhiêu năm rồi?”

“Thịnh Á thành lập được bao nhiêu năm, thì tôi theo anh bấy nhiêu năm.”

Hạ Niệm Ý nhanh chóng hiểu được ý của Lạc Minh Khải: “Chẳng lẽ anh nghi ngờ công ty có nội gián ư? Nhưng thời gian gần đây công ty không hề thay đổi những nhân viên chủ chốt mà...” Cô ta nhú mày, lập tức phát hiện ra dự đoán của mình có sơ hở, cho dù có nhân viên mới thì trong khoảng thời gian ngắn như vậy cũng không có khả năng vào vị trí quan trọng, càng không nói đến việc có thể biết được những chuyện bí mật kia. “Vậy hiện tại nên đối phó chuyện này thế nào?”

“Tra ra, tra cho rõ.” Đôi mắt Lạc Minh Khải bất chợt loé lên, xem ra thật sự xuất hiện đối thủ rồi, nhưng những phương thức này anh lại vô cùng quen thuộc.

Lục Diên Chiêu, là hán sao?

Lạc Minh Khải lập tức quyết định mở một cuộc họp nhỏ, những người được tham dự đều là những người đã theo anh lâu năm. Anh vẫn chưa nói thẳng ra là có người muốn chống lại mình, nếu để người khác biết được anh đang hoài nghi, sợ rằng sẽ khiến những nhân viên thật lòng theo anh cảm thấy thất vọng. Việc anh phải làm lúc này không phải là tìm ra kẻ phản bội mà là kiểm tra toàn bộ số liệu của công ty trong thời gian gần đây, để có gì không ổn còn lập tức báo cáo.

Bởi cuộc họp này mà trên dưới công ty đều trở nên bận rộn vô cùng, tất cả dự án và số liệu đều phải chỉnh lý lại một lượt, dù mọi người đều không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, nhưng đối với yêu cầu đột xuất này của Lạc Minh Khải thì vẫn nghiêm túc chấp hành theo.

Lạc Minh Khải cũng nhân sự việc lần này mà nhiều ngày không trở về Hoa Hồng Viên. Đến ngày thứ ba, Hạ Niệm Ý và Hường Kiệt rốt cuộc cũng điều tra ra được điểm bất thường, có người dựa vào cách thức thu mua cổ phiếu Mộc thị của Lạc Minh Khải mà thu mua cổ phiếu của Thịnh Á, may mắn là phát hiện sớm, nếu như phát hiện chậm trễ, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Lúc này, tại một nơi khác trong thành phố, một cô gái dựa nửa thân người vào cửa sổ, một tay ôm con mèo, một tay còn lại cầm điện thoại di động: “Đã ba ngày rồi anh ta không trở về, hẳn là công ty xảy ra chuyện gì đó, có lẽ nào đã phát hiện ra...”

Tiếng cười của người đàn ông ở nơi khác truyền ra từ di động: “Thật vô nghĩa, chỉ mới bắt đầu thôi mà.”

“Vậy anh cho rằng cái gì mới có ý nghĩa? Công ty của anh ta xảy ra chuyện như thế, chắc hẳn sẽ điều tra rõ, ít nhất như thế sẽ làm anh ta nghi ngờ vài trợ lý đặc lực, lòng người lay động... Chắc hẳn sẽ khiến một số người lạnh lòng.”

“NO.” Giọng nói người đàn ông trước sau vẫn khinh khinh như một, “Hắn sẽ không nghi ngờ người hắn tự tay cất nhắc... Cho nên người của em tốt nhất là vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Thế chẳng phải là tổn công vô ích rồi sao?”

“Sao có thể như vậy, đây không phải là quà ra mắt của tôi dành cho hắn à? Nói với hắn, tôi sẽ tham dự.” Lục Diên Chiêu ngồi ở ghế xoay, dùng một chút sức trượt đến trước cửa sổ sát đất to lớn, thật tốt, trò chơi hiện tại chỉ mới bắt đầu, đúng là làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

“Lại có loại người vội vàng làm cho đối thủ phát hiện ra mình thế à?”

“Em không hiểu đâu, như vậy mới thú vị, cùng với người biết mình biết ta làm đối thủ mới có thể kích thích năng lực với khả năng tiềm ẩn lớn nhất của hai bên, tôi đã chờ đợi ngày này lâu rồi.”

Đáp lại Lục Diên Chiêu chính là cô gái kia trực tiếp ngắt điện thoại. Lục Diên Chiêu không để tâm lắm mà nhìn chăm chăm vào di động của mình, khẽ cười: Cô bé, hình như em càng ngày càng xấu tính thì phải.

“Ai lại nhắm vào Thịnh Á như vậy?” Hạ Niệm Ý cảm thấy rất kinh ngạc, ra chiều rõ ràng như thế, lấy Thịnh Á ra làm mục tiêu, trong mấy năm nay đáng ra là không có ai mới phải, không nói đến Thịnh Á tự thân phát triển, chỉ dựa vào địa vị của Lạc Minh Khải ở Hoàng Thành thôi cũng không có ai lại ngu ngốc như thế.

Lạc Minh Khải nheo mắt, còn vương chút ý cười, “Lục Diên Chiêu.”

Lục Diên Chiêu, đứa cháu mà cụ ông Lục gia thương yêu nhất, từ nhỏ đã vô cùng thông minh, được coi là người nối nghiệp gia tộc, đáng tiếc anh ta không có hứng thú với việc tiếp nhận công ty của gia tộc, chỉ thích rượu ngon và gái đẹp... Cụ ông Lục gia đối với việc này tức giận không sao kìm được, liền đưa Lục Diên Chiêu sang nước ngoài, vừa hay lại học cùng trường với Lạc Minh Khải, hơn nữa cả hai còn cùng là học trò tâm đắc của một thầy, tuy rằng thầy giáo hết sức ưu ái hai người, nhưng bọn họ từ đầu đến cuối không thể nào trở thành bạn bè, luôn xem đối phương như là đối thủ lớn nhất, đáng tiếc mãi vẫn không có cơ hội so tài cao thấp.

Lạc Minh Khải về nước trước Lục Diên Chiêu, anh còn nhớ rõ lời Lục Diên Chiêu nói với mình, “Đời này, dù sao tôi và cậu vẫn phải đo sức một lần mới cam tâm”

Anh trả lời là, “Tôi cũng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Edit: Hernameisgorgeous

Beta: Ichikazumi

“May mắn là phát hiện sớm.” Hạ Niệm Ý nghe Lạc Minh Khải đánh giá về Lục Diên Chiêu xong không tránh khỏi có chút sợ hãi trong lòng, đối thủ có thể làm cho Lạc Minh Khải coi trọng, năng lực tuyệt đối không tầm thường. “Nhưng mà hấn làm như vậy, có lợi cho hấn không?”

Ngón trỏ và ngón cái của Lạc Minh Khải xoa cùng một chỗ, nét cười trên khoé miệng không thay đổi, “Không có lý do, chỉ cần hấn cao hứng.”

Lục Diên Chiêu này, từ bé đã thông minh lanh lợi, được các vị trưởng bối hết mực nuông chiều, sống trên đời muốn gì được nấy, trên thế giới này chỉ cần hấn có hứng thú thì hấn sẽ sẵn sàng chơi đùa, có hứng thú chơi là có thể kiên trì. Hấn có đặc thù ăn chơi trác táng, lại có vô số phụ nữ xinh đẹp vây quanh, nhưng mà không có động lòng. Cũng bởi hấn lúc nhất thời cao hứng có thể theo đuổi một cô gái trong mây tháng trời, nhưng tới khi theo đuổi được rồi thì giây tiếp theo lại xoay lưng rồi bỏ, chỉ vì Lục Diên Chiêu hấn không muốn đùa giỡn nữa. Hấn chính là một người như thế...

Hạ Niệm Ý sùng sốt vài giây, đối với người như vậy thật sự không thể đánh giá, chỉ có thể lác đàu, “Giờ chúng ta đi điều tra xem ai là kẻ để lộ tin tức chứ?”

Lạc Minh Khải trầm mặc trong chốc lát, dặn dò Hường Kiệt vài câu, sau khi Hường Kiệt rời đi mới cùng Hạ Niệm Ý tiếp tục, “Không cần, anh đoán là không phải phòng Tư phản bội.” Phòng Tư là tên gọi chung, tất cả những thành viên bên trong đều là nhân viên chủ chốt của công ty, biết mọi dự án, kế hoạch quan trọng của công ty, những nhân tài này đều do Lạc Minh Khải tự mình bồi dưỡng.

Anh có một sở thích khá khác với người thường, đặc biệt yêu thích con số 4. Tất cả mọi người đều cho rằng con số này không may mắn, nhưng anh vẫn cứ khẳng khái thích nó, hơn nữa còn đem con số yêu thích này kiên trì cho đến hôm nay, vậy nên mới đặt tên phòng quan trọng nhất là phòng Tư, phòng này chính là nơi kiểm soát hướng đi của công ty.

“Hà?”

Hạ Niệm Ý khó hiểu, công ty xảy ra sự việc này, thậm chí có lẽ có người phản bội anh, tuy phát hiện sớm nhưng vẫn không biết là đã tiết lộ thông tin dự án gì cho đối thủ chưa, sao anh có thể ung dung như vậy.

“Tên Lục Diên Chiêu này... giỏi nhất là làm cho người khác mê muội. Hắn có thói quen tung hoả mù, khiến người ta mắc mưu, tự chém giết lẫn nhau, còn hắn thì ngồi đó làm ngư ông đắc lợi.” Tất nhiên, đây cũng không có nghĩa là trong công ty không có kẻ phản bội, những người đó có lẽ không ở phòng Tư mà ở phòng khác, cũng có tham dự vào vài dự án nhỏ của công ti, biết được hướng đi tiếp theo của công ty...

Hạ Niệm Ý nghe xong có phần kinh hãi, lúc này đi đến bên người Lạc Minh Khải, nhẹ nhàng ôm lấy anh, “Bất kể có chuyện gì xảy ra, em vẫn bên cạnh anh, vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh.”

Tay Lạc Minh Khải phủ lên tay cô ta, nhẹ nhàng vỗ về, hai người họ phải cùng nhau đối mặt với tất cả những chuyện sẽ phát sinh.

Điện thoại nội bộ bỗng vang lên, “Lạc tổng, phu nhân đã tới. Cô ấy hỏi có phiền không nếu vào phòng làm việc của ngài?”

Cả người Hạ Niệm Ý đang ôm Lạc Minh Khải chợt cứng đờ, từng bước lùi về phía sau, thời khắc này trong mắt cô ta ngập tràn oán hận. Ban nãy, cô ta cảm thấy mình với Lạc Minh Khải thấm thiết như hoà làm một. Cùng nhau đối mặt với khốn khổ sẽ xảy ra trong tương lai, hai người sẽ tương trợ lẫn nhau vượt qua từng ngày. Nhưng cuộc điện thoại mới đây, như hồi chuông cảnh tỉnh, gọi cô ta thức dậy giữa ảo tưởng về giấc mộng đẹp

Làm sao cô ta có thể quên được, người mình yêu đã kết hôn với người khác. Hơn nữa, hiện tại vợ của Lạc Minh Khải còn đến công ty tìm anh.

Như chính mình đối đầu với chính mình, Hạ Niệm Ý biết mình bây giờ hẳn là nên đi ra ngoài, nhưng bước chân cô ta lại bất động. Cứ đứng ở nơi này, như là muốn chứng minh cái gì đó.

Trong phút chốc, bên cửa vang lên tiếng gõ như thăm dò, sau đó liền có người trực tiếp đẩy cửa ra tiến vào. Lạc Minh Khải thấy Hạ Niệm Ý vẫn không đi ra ngoài, cũng không có phản ứng gì thái quá.

Lương Tây bước lên trước nhìn Hạ Niệm Ý, sau đó mới nhìn đến Lạc Minh Khải, giờ phút này nét mặt tươi cười như hoa có phần gượng gạo, nhưng mà cô rất nhanh chóng khôi phục lại nụ cười, “Vẫn đang bàn bạc công việc ă? Em đi ngay thôi, sẽ không quấy rầy hai người lâu lắm đâu.” Cô xin lỗi rồi liếc mắt nhìn Hạ Niệm Ý một cái, nhưng cái nhìn này lại làm cho cô ta sinh ra oán hận. Cô ta thà rằng Mộc Lương Tây căm ghét mình, còn hơn cô cười như thế với cô ta.

Mộc Lương Tây xách theo bình giữ nhiệt bước về phía Lạc Minh Khải, trông thấy sắc mặt anh có chút u ám, rất chua xót, “Mấy ngày rồi anh không về nhà, em biết nhất định là công ty đã xảy ra chuyện gì đó...” “Cô lấy đồ ăn ra đưa tới, “Em đến thăm anh, thuận tiện nên mang theo thức ăn đến đây...”

Nói xong Mộc Lương Tây liền nhìn Hạ Niệm Ý đang đứng đó một chút, “Thật ngại quá, tôi không biết cô cũng đang ở đây, cho nên chỉ chuẩn bị có một phần...”

Hạ Niệm Ý siết chặt tay lại, cố gắng nặn ra một nụ cười, “Không...” Cô ta vốn muốn nói không có vấn đề gì, nhưng lời này căn bản không ổn.

Lương Tây dường như cũng không để tâm tới thái độ của Hạ Niệm Ý, chỉ toàn tâm toàn ý ân cần quan tâm đến Lạc Minh Khải, “Em nghe thư ký nói, anh liên tục họp, liên tục thảo luận công việc, ngay cả cơm cũng không thể ăn đúng giờ...” Nói đến đây giọng của cô liền nhỏ đi rất nhiều, vẻ lo lắng vô cùng rõ rệt, còn hơi kèm theo tiếng nức nở nghẹn ngào, “Anh có bận rộn nhưng cũng không thể không ăn cơm”

Lạc Minh Khải không thích cô đến gần mình, nhưng Mộc Lương Tây lại lấy tay đặt lên bả vai anh, muốn cho anh thoải mái chút. Lạc Minh Khải cau mày một hồi, vẫn cầm lấy đôi đũa, anh không muốn cô phải khó xử trước mặt Hạ Niệm Ý, dù cho anh không yêu cô, dù cho cô là con gái của kẻ thù... Nhưng ít nhất hiện giờ trên danh nghĩa, cô vẫn là vợ của anh

Hạ Niệm Ý nghĩ sẽ mở miệng nói rồi đi trước, nhưng vẫn không có làm, cô ta sẽ đứng trong này, nhìn xem cách vợ chồng bọn họ ở chung là như thế nào, tránh sau khi ra khỏi đây bản thân mình nghĩ ngợi lung tung, như vậy lại càng không chịu đựng nổi.

Mộc Lương Tây mở to hai mắt, chăm chú nhìn tài liệu Lạc Minh Khải bày trên mặt bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại thành một đường. “Em đúng là vô dụng, em xem cái gì cũng không hiểu...” Cô nhìn Hạ Niệm Ý, “Nếu em có thể giống trợ lý của anh, ít nhiều hiểu được các tài liệu này nọ, thế thì tốt rồi... Như vậy em có thể giúp anh, chứ không phải để anh chiến đấu cực khổ một mình.”

Mộc Lương Tây vừa nói xong, trong tích tắc đôi mắt Hạ Niệm Ý liền mở to. Nếu không phải hiện giờ Mộc Lương Tây đang có bộ dáng đơn thuần vô hại còn tròn tròn hai mắt, cô ta thực sự sẽ cho rằng Mộc Lương Tây là người phụ nữ quỷ kế đa đoan, công ty vừa xảy ra chuyện kia liền đến ám chỉ với Lạc Minh Khải là Hạ Niệm Ý cô đọc hiểu được những tư liệu này, biết được ý nghĩa của chúng, cũng có thể tiếp xúc với chúng... Sắc mặt Hạ Niệm Ý có phần trắng bệch.

Đúng lúc này Lương Tây lại chợt nhớ ra gì đó, “Em phải trở về, Tiểu Mỹ Nữ vẫn chưa ăn cơm, còn đói bụng, cũng không biết thím Hoàng có tìm nó để cho ăn hay không nữa...” Cô nói xong liền quay đi, đi đến cửa lại quay đầu lại nói với Lạc Minh Khải, “Về sau đối xử với Tiểu Mỹ Nữ tốt một chút, có được không?”

Giống như một đứa trẻ nhỏ muốn được người lớn cho ăn kẹo, ánh mắt tràn ngập vẻ khẩn cầu.

Đối với gương mặt này, Lạc Minh Khải không biết mình nên có phản ứng như thế nào.

Sau khi Mộc Lương Tây rời đi, Hạ Niệm Ý mới vội vàng đứng lên, “Em... Những tư liệu đó em đều đã tiếp xúc qua, thậm chí lịch trình của anh và những dự án sắp đầu thầu em cũng nắm rất rõ, nhưng Minh Khải, trên thế gian này, người dám cam đoan vĩnh viễn không bao giờ phản bội anh chỉ có mình em.”

Lạc Minh Khải khẽ thở dài, “Anh biết, cho nên anh sẽ mãi mãi không nghỉ ngơi em.” Vừa nãy Mộc Lương Tây chỉ thuận miệng nói mà thôi, nhưng dường như lại làm cho Hạ Niệm Ý càng hoảng sợ. Đối với lần đến thăm này của Mộc Lương Tây anh thực ra không bất ngờ lắm. Trong khoảng thời gian này anh vẫn đều đặn đúng giờ trở về Hoa Hồng Viên, cô cũng thường ngồi trong vườn chờ anh về. Mỗi khi thấy xe của anh tiến vào biệt thự, cô liền chạy từ trong sân ra, chẳng qua chỉ chạy một chút liền dừng lại, dường như tự hiểu được anh không thích cô lại gần...

Thình thoảng Lạc Minh Khải khi lái xe vào biệt thự sẽ dừng lại một tí, sau đó nhìn thấy một người một mèo chơi đùa trên thảm cỏ. Trong mắt cô gái kia, con mèo dường như không phải đơn giản chỉ là thú cưng, cô đối với con mèo luôn luôn nhớ kỹ tất cả mọi thứ. Cuối cùng tới cả con mèo cũng phiền chán cô, từ trong lòng cô nhảy ra ngoài.

Nghe Lạc Minh Khải nói như vậy, lúc này Hạ Niệm Ý mới an tâm vài phần. Chẳng qua là gương mặt cô ta hiện ra vài phần bi thương, cô ta gần như là vọt đến trước mặt Lạc Minh Khải, vươn hai tay ôm anh thật chặt, “Em cho rằng mình là một người rộng lượng, có thể chịu đựng thật nhiều, thật nhiều. Nhưng khi gặp cô ta, em mới phát hiện ra mình chính là một cô gái lòng dạ hẹp hòi. Em ghen tị vì cô ta có thể đến thăm anh bất cứ lúc nào, có thể xuất hiện trước mặt anh như một lẽ dĩ nhiên, còn chiếm được cả danh phận vợ của anh...” Cơ thể anh có hơi run rẩy, “Em thật sự rất ghen tị với cô ta...”

Từ lúc 17 tuổi, khi bắt đầu gặp được người đàn ông này, cô ta liền nuôi giấc mộng, ngày nào đó có thể trở thành vợ của Lạc Minh Khải, cô ta sẽ vì anh mà sinh con đẻ cái.

Khi tin tức anh kết hôn truyền đến, cô ta hận chính mình không thể chết đi, nhưng cô ta không thể chết được. Ngày đó cả thành phố đều đưa tin về hôn lễ thế kỉ kia, tất cả mọi người đều chúc phúc cho lễ thành hôn của đôi tiên đồng ngọc nữ. Duy chỉ có mình cô ta đang khóc, vừa nghĩ đến hôn lễ của anh, lại đau xót cho tình yêu của chính mình.

Nếu không phải yêu đến vô tận, ai lại có đủ dũng khí để không màng danh phận mà đi theo một người đàn ông. Ngày đó cô ta ở nhà, trực tiếp cầm bình rượu ném thẳng xuống đất. Rượu rơi vãi trên sàn nhà, cô ta không sợ bẩn mà nhặt lên một miếng thủy tinh bị vỡ, cứ ngỡ sẽ tự cắt đứt sinh mệnh của bản thân như vậy, cũng tự tay cắt đứt tình yêu của đời mình.

Cô ta chính là kẻ vô dụng như thế, không có người đàn ông đó, bầu trời của cô ta lập tức sụp đổ. Thậm chí cô ta còn có suy nghĩ độc ác, rằng ngày kết hôn của anh cũng chính là ngày giỗ của mình. Như vậy Lạc Minh Khải sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ cô ta, anh cùng cô gái kia sẽ không có hạnh phúc.

Nhưng đến khi Hạ Niệm Ý chuẩn bị rạch cổ tay, lại nhớ tới người bạn học của mình đã tự sát, nhưng không bao lâu sau chồng của người bạn học đó liền cưới người khác. Hiện tại một nhà ba người sống cùng nhau thực hạnh phúc... Nếu cô ta thật sự chết đi, vậy chính là nhường anh cho người khác, có lẽ anh sẽ thương tâm trong phút chốc ngẩn ngui, nhưng sau đó sẽ rất nhanh lãng quên cô ta, say đắm trong hạnh phúc cùng người phụ nữ khác.

Nghĩ như vậy, Hạ Niệm Ý không tự sát nữa. Đi đến quán bar, uống rượu hết ly này đến ly khác, cô ta những tưởng sẽ quên được ngày hôm nay Lạc Minh Khải kết hôn, nhưng làm sao cũng không thể quên được. Tựa như cả thế giới đều đang bàn tán, cả thế giới đều đang nhắc nhở cô ta.

Cô ta quên mất mình đã uống bao nhiêu, chỉ nhớ rõ mình liên tục uống, sau đó cô ta lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại kia hết lần này đến lần khác.

Hạ Niệm Ý đánh cược, Lạc Minh Khải sẽ không vô tình với mình như vậy, dù cho anh là người chủ động nói lời chia tay, nhưng lý do lại hết sức buồn cười, anh muốn để cho cô ta đi tìm hạnh phúc thuộc về mình, đi tìm một người đàn ông tốt. Anh chính là hạnh phúc của cô ta, anh sẽ chẳng bao giờ hiểu được.

Nhưng Lạc Minh Khải đã đến. Một giây kia nhìn thấy anh, cô ta liền nhào vào trong người Lạc Minh Khải. Anh vẫn mặc lễ phục kết hôn, Hạ Niệm Ý vừa khóc, vừa kéo quần áo của anh, “Lạc Minh Khải, em yêu anh, em yêu anh...” Cô ta nói một lần, rồi lại một lần nữa...

Lạc Minh Khải vỗ về Hạ Niệm Ý, sau đó đưa cô về nhà. Hạ Niệm Ý lờ lững kéo anh, không chịu cho anh rời đi. Thậm chí cô ta còn ước ao đây là đêm tân hôn của chính mình. Cô ta rất chủ động mà hôn anh, thậm chí còn cởi quần áo của anh. Nhưng Lạc Minh Khải cự tuyệt, anh bắt lấy tay cô, “Em làm gì thế? Em có biết chuyện này nghĩa là gì không?”

Đương nhiên là cô ta biết, hơn nữa cô chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này. Thế nhưng anh lại không muốn, “Em đừng như vậy, là anh có lỗi với em, là anh sai, nhưng em không thể bị hủy hoại trong tay anh...”

Cô ta càng khóc nhiều hơn, từ ngày bắt đầu yêu Lạc Minh Khải, đã định trước có thể nào cô ta cũng không bao giờ rời bỏ anh.

Lạc Minh Khải ôm Hạ Niệm Ý vào trong lòng, nghe tiếng khóc của cô ta, lần đầu tiên anh cảm thấy bản thân đốn mạt đến nhường nào, áy vậy mà nhân sinh thật bất đắc dĩ.

Hạ Niệm Ý nhìn mặt Lạc Minh Khải, “Anh có yêu cô ấy hay không? Yêu hay không yêu?”

“Không yêu.” Anh nhanh chóng nói ra, không một chút do dự.

Không yêu là tốt rồi, chỉ cần anh không yêu cô gái kia, cô ta liền cam tâm tình nguyện chờ anh. Chờ anh ly hôn, chờ anh hoàn thành sự nghiệp, chờ anh một ngày nào đó sẽ đến cầu hôn mình. Cái niềm tin này, găm chặt vào đáy lòng của cô ta, sâu sắc đến thế, vững vàng đến thế.

Hạ Niệm Ý biết mình đã biến thành loại phụ nữ khiến cho người đời khinh bỉ, yêu một người đàn ông đã có vợ, thậm chí người đàn ông này còn cự tuyệt

cô ta, nhưng cô ta lại vẫn muốn đi theo anh, lấy danh nghĩa tình yêu, cô ta chấp nhận để mọi người khinh bỉ mình. Cô ta yêu anh, thật sự rất yêu anh, thậm chí yêu đến mức có thể vứt bỏ sự tôn nghiêm của bản thân mình.

Mộc Lương Tây vừa bước ra ngoài, liền có một nhân viên ôm văn kiện vội vàng đi về hướng này. Mộc Lương Tây quan sát xung quanh, đụng vào người nhân viên này. Cô kêu lên một tiếng, nhìn văn kiện rơi đầy đất mà vô cùng ảo não, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không hề cố ý...”

Nói xong liền tự mình ngồi xổm xuống nhặt những văn kiện kia.

Trong khi luống cuống tay chân nhặt văn kiện, đối phương đột nhiên đưa cho cô một thứ gì đó, Lương Tây rất nhanh nắm trong lòng bàn tay, giúp đối phương nhặt mấy văn kiện lên, vẫn hết sức áy náy, “Thật ngại quá, làm cho anh thêm phiền toái.”

“Không có gì, là do tôi không cẩn thận.”

Thấy thế này Mộc Lương Tây mới xoay người đi về hướng thang máy, cô đi vào bên trong thang máy, tự cười với hình ảnh chính mình phản chiếu trên vách gương.

Đùa giỡn dưới mi mắt kẻ khác, thế này mới thật sự là giờ thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Editor: Hernameisgorgeous

Beta: Ichikazumi + Viio

Dưới sự bày mưu tính kế của Lạc Minh Khải, Hạ Niệm Ý và Hường Kiệt âm thầm điều tra người của phòng Tư một phen nhưng không tìm được kẻ khả nghi nào cả, còn về đồng đạo nhân viên trong công ty thì việc điều tra như vậy quá tốn thời gian và công sức, cũng không phải là không tra được, có điều hao phí quá nhiều thời gian so với hiệu quả đạt được, vì vậy Lạc Minh Khải liền ngưng việc tra xét lại, chẳng qua là tăng cao việc giữ bí mật của tất cả các thông tin về vụ việc.

Lạc Minh Khải đợi mấy ngày, thậm chí còn để ý cả động tĩnh ở nhà nhưng vẫn không tìm ra điều gì khác thường. Điều này làm cho anh bắt đầu hoài nghi phán đoán lúc trước, chẳng lẽ có người cố ý quấy nhiễu trong tầm mắt của anh sao. Từ trước đến nay anh luôn không thích sống trong u mê, lập tức gọi điện cho lão Tứ An Diệc Thành(1), nhưng không ai nhận máy. Qua miệng lão Thất mới biết được, trong khoảng thời gian này An Diệc Thành vẫn trong bệnh viện, liền chạy ngay đến bệnh viện.

Ban đầu việc thành lập bệnh viện tư nhân dành cho Hoàng Thành là vì phòng bị trường hợp mấy người bọn họ bị thương, nhưng bệnh viện chiếm diện tích quá lớn, tiền lương của các nhân viên y tế cũng khá cao, vì vậy sau khi thương nghị bên chia ra làm hai, một bộ phận vẫn giữ tính riêng tư chuyên phục vụ nội bộ Hoàng Thành, một bộ phận khác thì phục vụ cho tầng lớp thượng lưu của thành phố.

Lạc Minh Khải đi vào khu vực bên trong, nơi này phân định rất chính xác, khi chọn khoa nhi làm khoa chủ chốt, Lão Thất từng mỉm cười nói rằng, ngành này hoàn toàn vì anh Tư An Diệc Thành mới được tạo ra, bởi vì trong số các người bọn họ, chỉ mỗi An Diệc Thành là có con nhỏ.

Khi Lạc Minh Khải đến phòng bệnh, An Diệc Thành vừa đỡ An Minh Gia ngủ xong. An Diệc Thành nhìn chăm chú vào đứa con nhỏ đang nằm trong chiếc giường thiết kế đặc biệt dành cho trẻ em, bàn tay siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nó. Đứa bé mới chỉ hơn một tuổi, mặt mày thanh tú, làn da rất trắng, thật là một đứa trẻ xinh đẹp.

Hình ảnh này làm cho Lạc Minh Khải có phần không muốn quấy rầy, bởi cặp bố con kia trong vô hình lộ ra tình yêu thật nồng đậm. Sự tồn tại của đứa bé này vẫn luôn là niềm hiếu kỳ của mấy người bọn anh, bởi từ khi bọn anh biết An Diệc Thành thì anh ta đã mang theo đứa trẻ này. Thậm chí cũng vì đứa trẻ này mà trả giá vô cùng nghiêm trọng. An Minh Gia khi ra đời thì cơ thể đã suy yếu và có nhiều bệnh, rối loạn dinh dưỡng. An Diệc Thành vì đứa bé không thể không nghỉ học, không thể không làm đủ loại việc. Cho dù như vậy, vẫn không thể gom góp đủ tiền thuốc men cho An Minh Gia. Nếu không phải gặp được Cố Trường Dạ, e rằng hiện tại đứa bé này đã bệnh chết rồi... Nhưng ông trời đã không tàn nhẫn như vậy.

An Diệc Thành bỏ tay con trai vào trong chăn, lúc này mới ngoảnh đầu lại nhìn Lạc Minh Khải.

“Sao lại không cho tôi biết?” Lạc Minh Khải đi vào, bọn họ cũng chỉ có một đứa cháu trai này, hiển nhiên sẽ yêu thương bằng mọi giá. Anh đi đến bên chiếc giường nhỏ của An Minh Gia, nhìn thân thể ấy một lúc, không thể không cảm thán sinh mệnh vô cùng kỳ diệu.

“Lão Thất nói gần đây anh gặp phiền toái.” An Diệc Thành quan sát Lạc Minh Khải vài lần, “Anh gọi điện cho em à?”

Lạc Minh Khải hiểu, Lão Tứ biết mình chắc là có chuyện muốn nhờ anh ta, nhưng hiện tại anh không muốn làm phiền An Diệc Thành. Nhìn đứa cháu nhỏ của anh ngoan ngoan ngủ ở nơi này, không khỏi mỉm cười nói, “Không có việc gì.”

An Diệc Thành coi đứa con này như sinh mệnh của mình, bây giờ đứa nhỏ còn đang bệnh, anh làm sao có thể khiến cho Lão Tứ vì chuyện của mình mà chạy đôn chạy đáo khắp nơi. Trong Hoàng Thành, An Diệc Thành được biết đến là người nhận được nhiều nguồn tin tức nhất. Một khi có chuyện gì, cũng đều do An Diệc Thành ra mặt nghe ngóng tình hình, có thể nói An Diệc Thành là tay thu thập tin tức tốt.

Không muốn làm cho Lão Tứ bận rộn cùng một lúc, bên cạnh đó Lạc Minh Khải đột nhiên có chút hứng thú, tuy muốn biết kẻ đang dán mắt sau lưng mình là ai nhưng nếu ngay lập tức đã có đáp án thì thật chẳng thú vị mấy, sự thú vị của một trò chơi là ở quá trình, không phải là kết cục.

An Diệc Thành nghi hoặc nhìn anh một cái, tựa hồ cũng không tin, nhưng tóm lại cũng nói gì thêm. Từ trước đến nay anh ta cũng không phải một người thích hỏi nhiều, ngay cả lòng hiếu kỳ cũng ít đến đáng thương.

Nhưng bản thân Lạc Minh Khải lại sinh ra vài phần xúc động, “Một mình chú chăm sóc Tiểu Gia khó tránh khỏi có phần chăm sóc không chu đáo, vẫn không nghĩ tới việc tìm mẹ của nó trở về à?”

Sự tò mò của Lạc Minh Khải đương nhiên không bằng với Lão Thất cổ chấp. Lão Thất cả ngày đoán mò mẹ của con An Diệc Thành còn sống hay đã chết, hận không thể chui vào đầu An Diệc Thành xem bộ dạng mẹ của Tiểu Gia rốt cuộc trong như thế nào, tìm ra người phụ nữ khiến bọn họ rất tò mò kia. Lạc Minh Khải biết được sau khi An Diệc Thành bước vào Hoàng Thành liền làm việc với cường độ cao, thời gian săn sóc cho An Minh Gia tất nhiên sẽ giảm bớt. Hơn nữa An Diệc Thành đối với ân tình của người khác dành cho mình luôn nhớ rất kỹ, đối với Cố Trường Dạ tuyệt đối không hai lòng, dùng hành động thực tế để báo đáp.

An Diệc Thành cũng biết Lạc Minh Khải không phải loại người nhiều lời, hỏi như vậy là vì thật sự không hiểu, thân thể Minh Gia bình thường không được tốt, mấy tháng này còn gọi là tạm ổn, chứ thời gian trước anh ta còn sợ là mình sẽ mất đứa con này, việc như vậy đương nhiên anh ta không nghĩ quá nhiều về vấn đề tìm mẹ của đứa nhỏ, không khỏi cười cười nói, “Em tự nói với chính mình, nếu đời này em còn gặp lại cô ta, em nhất định sẽ không buông tha, còn nếu như không gặp...”

Lạc Minh Khải biết, nếu không gặp lại, vậy thì đời này là hữu duyên vô phận. Thế giới này nói lớn thì không lớn, hữu duyên chung quy vẫn có thể gặp. Thành phố này nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng nếu không có duyên phận, cho dù ở cùng một khu phố nhỏ, có lẽ cả đời này cũng không thể gặp mặt.

Lạc Minh Khải gật đầu, ân cần hỏi An Diệc Thành vài câu về bệnh tình của Tiểu Gia, đem đồ chơi mới mua đưa cho An Diệc Thành, sau đó liền rời đi.

Khi anh đi đến cửa, ngoảnh đầu nhìn lại liền thấy An Diệc Thành đang chuyên chú nhìn Tiểu Gia. Trong ánh mắt có cả lo âu và chút vui mừng, dường như vì Tiểu Gia mới khiến cho cuộc đời An Diệc Thành trở nên không giống với người khác, đó là một cảm giác rất đặc biệt, tựa như một cái lưới, người bên ngoài như thế nào cũng không vào được.

Bất chợt Lạc Minh Khải lại sinh ra vài phần cảm thán, nếu anh cùng Mộc Lương Tây có con, đứa nhỏ khi trưởng thành sẽ có bộ dạng gì nhỉ? Chính anh sẽ đối đãi giống như đứa bé kia? Sẽ giống lão Tứ coi nó là phần quan trọng nhất trong sinh mệnh mình ư?

Anh không hề nhận ra khóe miệng mình đã bất giác cong lên, dù ngay sau đó sắc mặt anh liền trầm lại, thậm chí còn hơi tức giận. Ý nghĩ vừa nảy trong đầu anh hoàn toàn không khống chế được, không hề có một giây suy xét. Nhưng dù cho có khả năng này, anh cũng biến nó thành không có khả năng, anh làm sao có thể cùng Mộc Lương Tây có em bé. Dù anh có tưởng tượng đi nữa, thì cũng phải tưởng tượng là Hạ Niệm Ý, chứ không phải là Mộc Lương Tây... Lạc Minh Khải hơi nhếch môi, sắc mặt u ám tiêu sái đi ra ngoài, giả thiết khiến mình khó chịu vừa nảy nhanh chóng biến mất.

Mộc Lương Tây sau khi nhận được điện thoại của Nhâm Niệm liền ra khỏi nhà, đây vẫn là lần đầu tiên Nhâm Niệm liên lạc cho cô sau khi đã có được thiệp mời. Sau khi Lương Tây đến mới biết, ra là do Nhâm Niệm bây giờ đang rất bối rối không biết nên làm gì tiếp. Thì ra là tên Chu Gia Trạch mà Nhâm Niệm thích vì bị bạn gái cũ bỏ mà tự sa ngã, hơn nữa sự việc trở nên ổn ào, bây giờ Chu Gia Trạch đã vào bệnh viện. Nhâm Niệm cảm thấy mình rất nực cười, người đàn ông mình thích vì một người phụ nữ khác mà sa ngã, mình lại lựa chọn ở lại bên anh ta.

Mộc Lương Tây nghe Nhâm Niệm kể lại xong, bỏ lại một câu, “Không phải cậu đã có đáp án rồi sao?”

Nhâm Niệm hỏi Mộc Lương Tây có khinh thường cô không, có thấy trong chuyện tình cảm cô rất không tự trọng không, có thấy sự điên rồ của cô rất đáng bị đánh một trận không. Nhưng bất luận giả thuyết đó có như thế nào, Nhâm Niệm đã xác định, cô sẽ chờ đợi bên cạnh Chu Gia Trạch, bất kể người khác sẽ nói cô ra sao. Nếu đã quyết định làm chuyện như vậy, cần gì phải do dự nữa?

Mộc Lương Tây đề nghị rất đơn giản, hãy cứ làm theo những gì mình nghĩ. Bạn gái cũ của Chu Gia Trạch đã bỏ đi, bây giờ Chu Gia Trạch đang độc thân, việc này đối với Nhâm Niệm mà nói chính là một cơ hội. Huống chi Chu Gia Trạch đang bị thương, nếu lúc này Nhâm Niệm ở bên anh ta không rời, có khi còn có thể làm Chu Gia Trạch cảm động.

Chu Gia Trạch cùng bạn gái cũ đã chia tay, Nhâm Niệm bước vào căn bản không được tính là vi phạm đạo đức, thậm chí người khác còn phải cảm kích cô ấy vào lúc này vẫn cam nguyện ở lại bên cạnh Chu Gia Trạch. Trên đời này có biết bao người không có cơ hội ở bên cạnh người mình thích, săn sóc họ, yêu thương họ. Đã có một cơ hội như vậy, vì sao không nắm chặt lấy?

Mộc Lương Tây bây giờ còn nhớ rõ Nhâm Niệm nhìn mình bằng vẻ mặt không thể tin nổi, “Lương Tây, cậu... Hình như đã thay đổi.”

Trước kia Mộc Lương Tây làm sao có thể nói ra những lời như vậy, nếu gặp phải loại chuyện như này, hẳn sẽ nói là, “Cái này không ổn nha, người anh

ta thích đâu phải cậu...”, “Thế này không đúng lý lắm”, nhưng hiện tại Mộc Lương Tây lại khiến cho Nhâm Niệm phải nắm chắc, cho dù trong lòng người đàn ông kia cất giấu một cô gái khác.

Lương Tây nghe xong rồi cũng chỉ cười cười, cô nói, “Thế giới này vốn chính là bất công, bất công và bất hạnh mới là tình trạng bình thường. Một khi đã như vậy, thì việc gì phải đứng tại chỗ chờ hạnh phúc tới? Muốn đạt được thì mình sẽ phải học cách tranh đoạt, cái loại người kiêu hãnh coi thường việc tranh giành đến thế, thì đi mà giữ cái niềm kiêu hãnh của họ cả đời đi!”

Cho đến cuối cùng, Mộc Lương Tây còn có thể thấy trong mắt Nhâm Niệm loé lên sự kinh ngạc vô cùng, như vậy làm cho bản thân cô cũng có chút hoài nghi, chính mình thật sự lại trở nên làm cho người khác không thể nhận ra?

Luôn có người chỉ đứng nguyên một chỗ, chẳng làm gì cả, mang trên mình tư tưởng khinh thường và kiêu ngạo. Loại người như vậy dựa vào cái gì mà cho rằng hạnh phúc và may mắn sẽ dừng lại trên người họ? Tranh đoạt thứ mình muốn, như vậy thì có gì sai? Cô thật sự không biết là do loại quan điểm nào lại khiến cho người ta cảm thấy ngạc nhiên.

Sau khi tạm biệt Nhâm Niệm, Mộc Lương Tây không thể không thừa nhận cô rất hâm mộ Nhâm Niệm, chỉ ít còn có một cơ hội như vậy, đi giữ lấy người mình yêu, làm tan chảy trái tim đông lạnh của người đàn ông đó, mang theo vài phần hy vọng khi nghĩ đến ngày nào đó chính mình cũng có thể bước vào trong lòng của người đàn ông ấy. Rất nhiều người, có lẽ trong đời này ngay cả một cơ hội cũng đều không có, tựa như chính cô.

Khi Lạc Minh Khải trở lại Hoa Hồng Viên đã cảm thấy không thích hợp, suy nghĩ thật lâu mới phát hiện sau khi anh bấm còi xe, cô gái kia vẫn không xuất hiện.

Anh nhìn thoáng qua thăm cỏ, khuôn mặt bình tĩnh lái xe vào gara.

Anh vừa đẩy cửa ra, Tiểu Mỹ Nữ đã đến cản ống quần anh. Lạc Minh Khải chau mày, chân vừa chuẩn bị dùng sức, đột nhiên nghĩ đến câu nói kia, “Về sau đối xử tốt với Tiểu Mỹ Nữ một chút, được không?” Vì vậy hạ chân xuống, không để ý đến con mèo này, hoàn toàn không hiểu nổi cô gái kia cung chiêu nó như vậy ở chỗ nào.

Thím Hoàng thấy anh, liền bước lên trên, “Thiếu gia.”

“Ừ?” Khuôn mặt anh nhẹ ngẩng lên.

“Cháu trai tôi ngã bệnh, tôi muốn quay về thăm nó, cho nên... Thực ra thiếu phu nhân sinh hoạt rất đơn giản, hoàn toàn không cần phải...” Thím Hoàng quan sát về mặt Lạc Minh Khải.

Lạc Minh Khải biết ý tứ của thím ấy, Mộc Lương Tây vốn dĩ không cần người khác trông coi, “Biết rồi, đi đến chỗ lão Trương lãnh tiền.”

“Cảm ơn thiếu gia.” Thím Hoàng là người của anh, vì thế tất thấy mọi việc đều nghe theo sự sắp xếp của anh.

(1) An Diệc Thành là nam chính trong tác phẩm Đẹp nhất chính là yêu em của Lục Xu, còn được xuất bản với tên gọi “Chưa từng hẹn ước”, truyện thuộc series Hương vị tình yêu

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Editor: Hernameisgorgeous

Beta: Ichikazumi

Khi Mộc Lương Tây trở lại Hoa Hồng Viên, trong tay xách theo hai cái túi mua sắm, bước chân đi lúc nhún lúc nhảy, nét cười trên mặt cho thấy tâm trạng cô lúc này không tệ. Cô vừa đẩy cửa ra liền nghe thấy âm thanh đặc trưng của kênh CCTV truyền ra từ TV, đi vài bước nữa liền thấy Lạc Minh Khải đang ngồi trên sofa xem tin tức quốc tế. Trên mặt cô hiện lên vài tia kinh ngạc, trước kia đều là cô ở nhà chờ anh trở về, hiện tại bỗng nhiên hoàn đổi vị trí khiến cô có phần không thoải mái.

Trong tivi, người dẫn chương trình với chất giọng chuẩn mực đang nói về một quốc gia nào đó có tiềm lực du lịch lớn mạnh và đang được tăng cường phát triển từng bước. Âm điệu người chủ trì lạnh nhạt giống như chỉ là cái loa, nhưng Lương Tây lại thích kiểu dẫn chương trình thể này, dù cho bây giờ

người ta thường thích những người dẫn chương trình hài hước, nhưng kiểu dẫn chương trình cứng nhắc nghiêm túc thế này vẫn không bị chán ghét. Cô bỗng chìm trong một nỗi buồn kì lạ, đến khi nào cô mới có thể biến thành người như vậy, tính khí chẳng thất thường, không vui cũng không buồn.

Tiểu Mỹ Nữ dùng miệng cắn quần cô, kéo tâm tư của cô trở lại, cô liếc mắt nhìn Tiểu Mỹ Nữ một cái, ánh mắt Tiểu Mỹ Nữ và ánh mắt cô giao nhau trong phút ngắn ngủi, cô lập tức cúi người xuống ôm nó vào ngực, Tiểu Mỹ Nữ vô cùng an tâm dựa vào ngực cô, trên ngực có thêm một phần ấm áp, khiến cho mùa đông này dường như cũng có thêm chút hy vọng ấm áp.

Mộc Lương Tây đi về phía Lạc Minh Khải, nhưng dừng lại cách anh khoảng một mét, chần chừ một hồi lâu mới quyết định mở miệng thăm dò, “Hôm nay em đi gặp một người bạn, trò chuyện cùng cô ấy một chút, đi ngang qua cửa hàng thì thấy một bộ quần áo, mặc trên người anh chắc chắn nhìn sẽ rất đẹp, cho nên em mua luôn.”

Giọng nói của cô rất thấp, ánh mắt cô trước sau vẫn như một, có phần chờ mong. Lạc Minh Khải không thể tiếp tục xem nhẹ sự tồn tại của cô, anh quay sang, thần sắc trên gương mặt không buồn không vui, y như người dẫn chương trình tin tức quốc tế kia, lạnh nhạt như vậy, ánh mắt đen láy, nhìn không thấy đáy. Lạc Minh Khải nhìn cô một cái, theo sau đó dời tầm nhìn vào cái túi trên tay cô, cô dường như rất thích thương hiệu đắt đỏ này, luôn lựa chọn sản phẩm của thương hiệu đó.

Lạc Minh Khải trầm ngâm giây lát khi cô nói ra một câu bạn bè, anh dĩ nhiên là đã tìm hiểu quá khứ của cô, nhưng về vấn đề bạn bè này thì quả thực anh không rõ lắm. Sau khi cô nghỉ học vào học kỳ 2 của năm thứ nhất đại học, cô không có người bạn nào, thậm chí ngay cả lý do cô vì sao lại nghỉ học cả lớp cũng không biết, chẳng qua chỉ tò về rất ngạc nhiên. Mọi quan hệ giữa người với người trong trường đại học hoàn toàn khác so với thời trung học, một học sinh thôi học cũng sẽ không có nhiều người lời ra tiếng vào. Huống hồ không lâu sau đó truyền ra tin Mộc Lương Tây đi du học, liền phỏng đoán là do cô muốn đi du học nên mới bất chợt nghỉ học. Lạc Minh Khải cũng có suy nghĩ như vậy, một đại tiểu thư muốn cái gì là được cái nấy, đột nhiên trong đầu có ý nghĩ muốn ra nước ngoài đi dạo, thì ngay lập tức bỏ học xuất ngoại, đơn giản vậy thôi.

Nhưng Lạc Minh Khải còn nhận được tin tức là cô ở nước ngoài vẫn lặng lẽ một mình giống như trước, không có lấy một người bạn, hôm nay thật hiếm hoi được nghe cô đề cập đến bạn bè, dù cho sự tập trung của cô đang đặt trên bộ quần áo kia.

Anh gật gật đầu, “Để ở đó đi!” Anh đã định sẽ không hề có bất kì sự liên quan nào với cô nữa, vứt bỏ suy nghĩ muốn cô “tránh xa” mình sang một bên, cố gắng không để cho cô có thể gây ra bất kì ảnh hưởng nào với mình, bất kể là ở phương diện nào.

Chỉ có làm như vậy, cho đến kết quả cuối cùng, kể cả thái độ của cô như thế nào, đối với anh cũng chẳng có chút ảnh hưởng.

Lương Tây đặt túi xuống chỗ cạnh Lạc Minh Khải, “Bên trong còn có một cái caravat em tự chọn, không biết anh có thích không.”

Cô nghĩ về quá khứ đã qua, sau này cô có thời gian, nhất định phải vì người mình yêu mà đi mua quần áo. Khi cô ở trong cửa hàng, cô đã hết lần này đến lần khác nhìn bộ quần áo được treo trong tủ trưng bày và tưởng tượng ra dáng vẻ của anh khi diện lên, tự đáy lòng sẽ không nén nổi tình cảm mà lan ra một chút hương vị của hạnh phúc. Dư vị đó tuyệt vời cỡ nào, cô vì chồng mình mà lựa chọn quần áo, sau đó anh sẽ mặc quần áo do chính cô mua để đi làm, như thế dường như trên người anh đang lưu lại dấu vết thuộc về cô vậy.

Trước đây chỉ có thể tưởng tượng, bây giờ cô có thể làm điều đó, cũng coi như là một loại viên mãn.

Lạc Minh Khải chỉ gật đầu một cái, không tính trao đổi gì với cô. Lương Tây đợi hồi lâu, không có được lý do gì để tiếp tục nói, đành phải ôm Tiểu Mỹ Nữ lên lầu.

Trong lúc ăn cơm Mộc Lương Tây biết được ngày hôm sau thím Hoàng sẽ về nhà, không nhịn được cắn chiếc đũa rồi dán mắt lên người thím Hoàng. Ánh mắt này của cô quá mức thuần khiết và sáng ngời, làm cho thím Hoàng theo bản năng liền lảng tránh vài phần. Nhưng cô cau khuôn mặt nhỏ nhắn, vô cùng buồn bã, “Thím Hoàng, thím về rồi là sẽ còn mỗi mình cháu.”

Thím Hoàng thăm thò dài, không khỏi cảm thấy sợ ánh mắt như một cô gái nhỏ này của thiếu phu nhân, ánh mắt như vậy cùng những chuyện cô làm, khác xa một trời một vực, “Tôi chỉ về có hai ngày thôi.”

Đại loại là cảm thấy một mình mình đợi ở nhà rất khó chịu, Mộc Lương Tây bộc lộ cảm xúc ra ngoài, hoàn toàn quên mất Lạc Minh Khải không thích lúc ăn cơm lại có thói quen nói chuyện, “Bệnh của cháu trai thím thật sự rất nghiêm trọng ạ?”

“Cảm mạo chút thôi, nhưng dù sao nó vẫn còn nhỏ tuổi, không về trông coi trong lòng tôi không nở tí nào.” Một thời gian dài rồi thím Hoàng không thể trở về nhà, nghĩ đến cháu trai ở nhà, không khỏi càng nhớ mong. Người già đi rồi, lại càng coi trọng thân tình, hy vọng con cháu đều bên cạnh mình. Tuy rằng nguyện vọng này không thể thực hiện, nhưng quay về trông nom, thoả nỗi nhớ mong một chút cũng tốt.

Lương Tây gật gật đầu rồi lại suy tư vài giây, “Lúc bé cháu bị bệnh bà nội cháu cũng lo lắng vô cùng, không tự mình chăm sóc cháu thì bà ngủ không yên.” Nhớ đến bà nội đã qua đời, Lương Tây dường như cũng hiểu được nỗi lo của thím Hoàng.

Thím Hoàng cũng cảm thán vì những lời này.

Lạc Minh Khải nghe Mộc Lương Tây nói, có vẻ ông bà nội của cô qua đời sớm, hơn nữa cả đời đều vì con cháu mà lo lắng, chưa bao giờ có ngày bình yên.

Ánh mắt anh loé lên, vẫn không nói câu nào.

Ăn cơm xong, thím Hoàng thu dọn bát đĩa. Lương Tây đi vào phòng bếp, thím Hoàng cúi đầu xuống, đề thấp âm thanh, “Cậu ấy lại cho tôi tiền.”

Lương Tây gạt đầu “Thím cứ nhận đi.”

Chim chết vì môi, người tham vì tiền, không nhận mới lạ. Cô nhìn thím Hoàng thành thạo đổ nước rửa ra, đem đĩa bát rửa sạch sẽ như mới. Lúc nhỏ cô muốn giúp bà nội rửa bát, bà nội sẽ đẩy cô đi ra, không cho phép cô giúp bà, nói cô nên là một cô công chúa nhỏ mãi được cưng chiều. Nhưng bọn họ sai rồi, kẻ muốn làm công chúa thì phải có số làm công chúa, không phải tất cả mọi người đều có vận khí tốt đến vậy, gặp được một người đàn ông tình nguyện nâng niu mình trong lòng bàn tay.

“Ba ngày sau thím về luôn nhé.” Mộc Lương Tây đột nhiên nói một câu.

Thím Hoàng nghe được chỉ gạt đầu, cũng không hỏi lý do.

Lương Tây lúc này mới ra khỏi phòng bếp.

Lạc Minh Khải chỉ nhìn công văn trong chốc lát rồi đi về phòng. Mộc Lương Tây đã nằm trên giường, đang cầm điện thoại chơi trò đánh bắt cá đơn giản, cô ấn tay trên màn hình không ngừng, khi nào thấy có nhiều cá sa lưới sẽ tỏ ra vô cùng vui vẻ. Cái gọi là con người đơn thuần, có phải là người rất dễ dàng thỏa mãn như thế này không?

Lạc Minh Khải lắc đầu, cởi áo khoác của mình ra chuẩn bị đi ngủ. Lương Tây buống đi động, quan sát động tác anh cởi quần áo, Lạc Minh Khải phát hiện ánh mắt của cô, khuôn mặt chuyển qua hướng cô.

“Thím Hoàng phải về nhà mấy ngày.” Cô buồn bã nhìn anh mở miệng.

Anh khẽ nhướn mày, ý bảo cô tiếp tục.

“Em sợ ở nhà một mình,” Bình thường thím Hoàng đều ở cùng cô, thím ấy đi rồi nơi này sẽ chỉ còn có mình cô thôi. Những thợ cắt tỉa cây cảnh chỉ khi nào hoa cảnh quá xum xuê mới có thể điện thoại gọi họ đến cắt sửa, bình thường nơi này rất yên lặng, “Anh có thể về nhà với em sớm một chút được không?”

Về mặt của cô nhăn nhó lại rồi rầm, dường như lưỡng lự suy tính hồi lâu mới nói ra.

Lạc Minh Khải thả quần áo xuống, “Để xem tình hình công ty đã.”

Không đồng ý, cũng chẳng từ chối.

Lương Tây nhìn anh ngủ, tư thế ngủ của anh hầu như rất ít thay đổi, lúc ngủ thế nào thì ngày hôm sau sẽ vẫn như thế. Lương Tây nhìn một lát, tắt đèn đi chuẩn bị ngủ.

Công ty trong khoảng thời gian này vẫn bình yên vô sự, cũng không cảm thấy sẽ xảy ra biến động gì lớn, nói chung là không có chuyện gì to tát. Sau khi tan làm, Hạ Niệm Ý đứng ngoài chờ căn phòng kia mở cửa, các đồng nghiệp khác trong công ty đều đã ra về, còn cô lại đang chờ.

Một lúc sau, cánh cửa ấy rốt cuộc cũng mở ra, Hạ Niệm Ý lập tức lên đón, “Chúng ta cùng đi ăn cơm được không anh?”

Khoảng thời gian này độ ăn ý của bọn họ rõ ràng đã tăng cao vài phần, nhưng cơ hội ở chung cùng nhau lại rất ít. Huống chi khi mà ở cùng một chỗ, đại đa số thời gian đều là bàn luận công việc, chỉ khi cô thật sự chịu đựng không nổi, mới có thể nói lên tâm tư của mình...

Lạc Minh Khải nhìn cô ta, vô thức đáp “Không được”, anh vừa dứt lời liền thấy ngay ánh mắt vô cùng mất mát của Hạ Niệm Ý, không nhận được nhẹ nhàng thờ ơ, “Em nhẫn nại một khoảng thời gian đi, dù sao miệng lưỡi người đời rất đáng sợ.”

Lúc này Hạ Niệm Ý mới gạt đầu, chút mất mát kia cũng nhanh chóng tan biến, chung quy anh cũng là vì cô, sợ người khác sẽ bàn tán thị phi về họ, dù cho trong lòng nói một vạn lần không để tâm, nhưng loại chuyện này một khi bị bêu rêu thì làm sao lại có thể một chút không bận tâm. Vì vậy hai người họ một trước một sau, lần lượt ra về.

Lạc Minh Khải vào bãi đỗ xe, do dự vài giây, gọi điện thoại cho tài xế đưa anh trở về. Anh cảm thấy thần trí mình như bị ma quỷ làm cho mê muội, sao anh lại có thể vô ý thức mà cự tuyệt yêu cầu của Hạ Niệm Ý, chính anh cũng biết lý do anh thoái thác chẳng qua chỉ là cái có mà thôi. Đối với loại bất thường này của bản thân, anh rất chán ghét.

Xe tiến vào con đường riêng của Hoa Hồng Viên, anh liền xuống xe, để cho tài xế rời đi ngay. Người tài xế do dự vài giây, cuối cùng vẫn lái xe đi khỏi. Anh bước trên con đường yên tĩnh một mình, muốn nghĩ rõ ràng một số chuyện.

Ngay khi anh vừa rẽ qua một khúc cua thì thấy ngay bóng dáng kia. Cô một mình đi dọc trên con đường, đi qua đi lại từ đầu này sang đầu kia, khi cô nhìn sang bên này, Lạc Minh Khải vô thức trốn sau một gốc cây. Anh không nhìn được biểu cảm của cô, không biết cô có lại mất mát hay không, nhưng anh nhìn thấy cô vẫn tiếp tục đi tiếp, một người một mình bước từ đầu này sang đầu kia, sau lại bước từ đầu kia về đầu này... Cứ một lần rồi lại một lần như vậy, một lần lại một lần nữa.

Có lẽ nhiệt độ quá thấp, cô không ngừng xoa xoa hai tay mình, nhìn hết lần này đến lần khác.

Nơi con tim của Lạc Minh Khải đột nhiên nổi lên một dòng chua xót. Những hôm anh chưa về có phải cô cũng thế này không, một mình chờ ở nơi này,

bởi vì chờ quá lâu, liên tục đi từ bên này sang bên kia, lại trông ngóng vài lần, có lẽ đến lúc nghe thấy tiếng xe chạy đến mới vui vẻ chạy vào trong biệt thự...

Anh tựa vào thân cây, không phát hiện ra tim mình đã hồi nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Edit: Hernameisgorgeous

Beta: Chị Viio

Khi ăn sáng, Lương Tây chăm chú nhìn Lạc Minh Khải, ngay cả thời gian ăn cháo cũng bị kéo dài vô cùng. Cô một bên vừa nhìn, một bên lại cúi đầu nơm nụ cười. Lạc Minh Khải sợ cô cứ tiếp tục nhìn như vậy, cuối cùng toàn bộ bát cháo cũng nguội mất, không khỏi ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, ý bảo cô ăn bữa sáng của mình đi. Sau khi bị ánh mắt anh ra hiệu, Mộc Lương Tây mới giống như cô học trò ngoan ngoãn vâng lời, thành thật bắt đầu ăn sáng.

Anh mặc bộ quần áo mà cô mua, nhìn rất đẹp mắt, giống y như trong tưởng tượng của cô. Hơn nữa cái caravat kia cũng rất hợp, rất có khí chất. Cô không nhận được âm thầm tự khích lệ mình một chút, ánh mắt mình quả là không sai.

Dường như Lạc Minh Khải cố gắng hết mức để không chú ý tới ánh nhìn nghiên cứu tìm tòi của cô, sau cùng lắc đầu, có phần bất đắc dĩ lên đường đến công ty. Mà Mộc Lương Tây đi một mạch theo anh, anh đi nhanh, cô liền bước đi nhanh, anh đi chậm, cô cũng bước đi chậm, mãi cho tới khi tài xế đến đón anh. Anh ngoảnh đầu lại nhìn một cái, Lương Tây vờn tay hướng về phía anh vẫy chào. Cô cười đến rức rồ vô cùng, khuôn mặt tựa như hoa anh đào thắm ba hế ra, long lanh lạ thường. Đột nhiên anh có hơi hốt hoảng, nhưng rất nhanh ngồi vào trong xe, không hề nhìn cô.

Anh chẳng qua chỉ mặc quần áo do cô mua, cô đã có thể vui vẻ đến như vậy, là do cô dễ dàng thoả mãn, hay là do chính anh từ trước đến nay không hiểu được niềm vui sướng của những việc nhỏ nhặt này?

Lạc Minh Khải đến công ty, liền mở mấy cuộc họp, tập trung vào công việc. Hạ Niệm Ý dõi theo anh với ánh mắt mang vài phần tò mò nghiên cứu. Hội nghị kết thúc, mãi cho đến khi vào phòng làm việc của anh, Hạ Niệm Ý mới buột miệng thốt ra, “Trước đây chưa từng thấy qua anh mặc bộ quần áo này.” Trong mắt còn loé lên một chút cảm xúc khác.

Lạc Minh Khải chẳng có cảm xúc gì nhìn cô một cái, dường như cảm thấy còn có chút buồn cười, “Bây giờ còn muốn quản cả việc anh mặc quần áo gì à?”

Hạ Niệm Ý không ngờ anh sẽ nói như thế, ngay lập tức trở nên xấu hổ. Chẳng qua cô chỉ dựa vào cảm giác, nhận thấy rằng bộ quần áo này của anh có hơn một chút gì đó. Cô không muốn thừa nhận, đó là hơn vài phần nữ tính và ôn nhu, tựa như nhìn thấy anh mặc bộ trang phục này, có thể mừng rỡ tượng ra vợ của anh vì anh mà chuẩn bị tí mĩ. Cái ý niệm trong đầu có phần hoang đường, nhưng vài giây vừa rồi, quả thật là cô có suy nghĩ như vậy.

“Em chỉ thấy có hơi khác biệt thôi mà.” Cô đương nhiên sẽ không thừa nhận, lập tức cùng anh bàn chuyện công việc.

Phản ứng của Hạ Niệm Ý lại khiến cho bản thân Lạc Minh Khải âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ trên người anh thật sự tồn tại biến hoá lớn mà đến chính anh cũng không rõ? Anh không biết, giác quan thứ sáu của phụ nữ chuẩn đến mức nào.

Mặc dù Lạc Minh Khải không muốn cùng Mộc Lương Tây thường xuyên gặp mặt quá nhiều, nhưng mỗi ngày vẫn cố gắng trở về sớm. Anh lái xe trở về, ở rất xa sẽ ấn còi xe một chút, giống như là đang nhắc nhở cái gì đó. Khi anh trở lại Hoa Hồng Viên, cô gái kia sẽ lập tức chạy tới, giống hệt một cô bé chờ để được cho kẹo ăn.

Lạc Minh Khải không muốn thừa nhận rằng, chứng kiến đôi mắt cô ngập tràn mong chờ, anh thực không đành lòng khiến cho cô thất vọng ngay sau đó.

Mấy ngày nay, Lạc Minh Khải và Mộc Lương Tây đều yên ổn sống chung...

Ngày hôm đó, sắp đến giữa trưa, Lạc Minh Khải còn đang chủ trì một cuộc họp, nghe các chủ quản mỗi ngành báo cáo và phân tích tình hình của một quý. Anh còn đang lắng nghe chăm chú, đột nhiên điện thoại di động vang lên. Bản thân Lạc Minh Khải ghét nhất người khác khi đang họp mà nhận điện thoại, giờ phút này nghe được âm thanh của chiếc di động vang lên, tất cả mọi người vô thức nhìn về cái người không may ấy. Kết quả nhận ra là giám đốc của mình, vậy là cả đám người ngay lập tức giả bộ như cái gì cũng không biết.

Lạc Minh tuy ý để di động kêu lên hai tiếng, nhìn thoáng qua thấy là do thím Hoàng gọi đến. Chần chừ hai giây, rốt cuộc vẫn đi ra ngoài.

Anh rất ít tiếp điện thoại khi đang họp, huống chi ở thời điểm mọi người đều đang chờ đợi. Hạ Niệm Ý cau mày nhìn theo bóng dáng anh, vốn dĩ cô tưởng rằng không quá hai giây anh liền ngắt điện thoại, bởi vì anh luôn lấy công việc làm trọng. Nhưng anh đi ra ngoài một hồi lâu cũng không quay vào, Hạ Niệm Ý không nhận được đúng đây muốn đi nhắc nhở anh, mọi người ở đây đều đang đợi anh.

“Ừ, tôi biết rồi, ở bệnh viện nào?” Anh nhún mày, nhanh chóng hỏi, gương mặt có vài phần lo lắng.

Hạ Niệm Ý hồi hận vì mình đã đi ra, nếu không sẽ không nghe được từ di động truyền ra ba tiếng “thiếu phu nhân” theo khoảng cách gần đến vậy. Cô nắm chặt tay mình, ba chữ này lại ở trong lòng của cô hung hăng đâm một nhát, đau đến nỗi cô ta chỉ có thể nén chịu, vẫn không thể gào to ra nỗi uất ức của mình.

Lạc Minh Khải cúp điện thoại, lúc này cô mới nặn ra nụ cười, “Có chuyện gì sao anh?”

“Không có gì.” Lạc Minh Khải ngắt xong điện thoại, quay lại phòng hội nghị lần nữa.

Hạ Niệm Ý cắn môi, tuy rằng cô vốn dĩ có thể hiểu hành động hiện tại của anh, nhiều người đến thế còn đang chờ anh, anh quay về phòng hội nghị là việc hết sức bình thường. Nhưng anh không hề trông thấy nụ cười của mình khiến cường đến nhường nào.

Lạc Minh Khải tổng kết lại đơn giản vài câu, liền tuyên bố tan họp. Hạ Niệm Ý dõi theo bóng dáng anh, phát hiện ra anh ngay cả văn phòng cũng không trở về mà ngay lập tức rời đi. Cô vốn muốn xông lên ngăn cản anh, nhưng vẫn ép buộc chính mình không được dấn động. Cô không muốn làm một người phụ nữ khiến anh thấy phiền chán, hờ một chút là đi hỏi hành tung của anh. Nhưng ép buộc chính mình như vậy rất khó chịu, trong lòng cũng đau đớn.

Lạc Minh Khải chạy tới bệnh viện, thím Hoàng vừa thấy anh đến liền đi tới đón. Đại khái là bây giờ vẫn còn hơi sợ khi nghĩ đến, không khỏi lo lắng đứng lên, “Cũng may là tôi đã trở về sớm, nếu không thiếu phu nhân không biết sẽ ra sao nữa...”

Mày Lạc Minh Khải vẫn đang nhăn lại, lúc này cắt ngang thím Hoàng vẫn đang thao thao bất tuyệt, “Cô ấy thế nào rồi?”

Thím Hoàng an tâm thở ra “May thay đưa đến bác sĩ kịp lúc, vừa làm cuộc phẫu thuật nhỏ, không có gì đáng ngại rồi.” Thím Hoàng thấy anh chuẩn bị đẩy cửa phòng bệnh ra, không ngăn được mà tiến lên hai bước, nín thở âm thanh, “Thiếu gia, khi tôi trở về nhìn thấy thiếu phu nhân đau đến độ mồ hôi lạnh ứa ra, sợ đến mức không biết nên làm thế nào, nhưng thiếu phu nhân vẫn không cho tôi gọi điện báo cho cậu...”

Lạc Minh Khải gạt đầu, lúc này mới đẩy cửa phòng bệnh ra.

Viêm ruột thừa cấp tính, đích thật chỉ là cuộc tiểu phẫu, nhưng nếu trễ cũng có thể tạo thành hậu quả nghiêm trọng. Anh tưởng rằng cô chính là một cô gái mềm yếu sợ đau ngại khổ, gặp chuyện như vậy nhất định sẽ mau nói cho người khác là cô đang bị đau, khiến cho mọi người đều phải thương xót. Nhưng thím Hoàng nói cho anh rằng, cô không cho thím Hoàng gọi điện thoại cho mình, cô đến tận cùng là một người như thế nào?

Sắc mặt của Mộc Lương Tây vẫn rất nhợt nhạt, mất đi sức sống. Trên khuôn mặt cô không còn ý cười, thiếu đi sự tươi đẹp, thiếu đi nguồn sinh lực, điều này làm cho anh không kìm được mà nhẹ nhàng cau mày.

Cô nhắm chặt mắt, nhu thuận nằm ở nơi đó. Tất cả mọi thứ gắn liền với nhau thành một mảng màu trắng ảm đạm. Ngực anh thoáng chốc đau mà không thể lý giải, không nhận được ngồi vào bên giường, ngắm nhìn cô kỹ càng. Lông mi của cô rất dài, hơn nữa chúng lúc nào cũng cong lên phía trước, con mắt mỗi lần cười lên híp lại thành một nửa, giống như vầng trăng lưỡi liềm nho nhỏ. Lỗ chân lông trên gương mặt rất nhỏ, thậm chí anh có thể nhìn thấy những sợi lông tơ tinh tế kia...

Bỗng nhiên cô mở to mắt, anh không kịp thu lại ánh mắt của chính mình, cùng với ánh mắt của cô giao nhau tại một chỗ. Hai người không ai ngoảnh đầu đi, cũng không ai thu hồi lại ánh mắt của mình.

Khoé miệng cô nhẹ nhàng giương lên, “Anh đã đến rồi.”

Tựa hồ như cô nằm tại chỗ này, cô vẫn ngủ say, nhưng vì chờ anh mà cô mở mắt thật to, tất cả cũng chỉ vì trông thấy anh.

Ánh mắt không khỏi nhu hòa vài phần, “Vì sao không để thím Hoàng gọi điện cho tôi?”

Mộc Lương Tây cúi thấp đầu, lông mi cũng sụp xuống phía dưới, che khuất đôi mắt thanh lệ, một lúc lâu sau cô mới ngẩng đầu lên lần nữa, “Em không muốn vì mình mà làm gián đoạn công việc của anh.”

Cô nói những lời này thật nghiêm túc, đến nỗi làm cho anh cảm thấy vài phần tiêu tụy.

“Ngốc quá đi.” Bên trọng giọng nói có tiếng thở dài nặng nề.

Thế nhưng cô còn gạt đầu, “Đúng vậy đấy, em chính là một cô gái ngốc nghếch, cho nên muốn tìm một người đàn ông thông minh, để kéo trình độ một chút về mức trung bình.” Cô hơi nghiêng đầu, bên trong ý cười có phần giáo hoạt.

Lạc Minh Khải lắc đầu, nhưng lại cười với cô.

Anh vẫn ở cùng cô, nhưng Lương Tây như thế nào cũng không đồng ý, bảo anh về xử lý tất cả mọi chuyện trước khi đến bệnh viện. Cô không muốn vì bản thân mình mà quấy rầy công việc của anh. Lạc Minh Khải lúc này không còn cách nào khác, đành quay về công ty.

Tại vài tiếng đồng hồ mà Lạc Minh Khải rời đi, Hạ Niệm Ý không ngừng thần thờ. Lúc này nhìn thấy Lạc Minh Khải trở về, rốt cuộc cũng chịu đựng hết nổi, khi ôm văn kiện đi vào trong, thanh âm mang theo vài phần mất mát, “Anh bỏ đi là vì cô ta sao?”

Bi thương trong mắt Hạ Niệm Ý quá mức rõ rệt, lại làm Lạc Minh Khải nhất thời chẳng biết phải nói gì, “Cô ấy nhập viện...”

“Vì cái gì anh phải đối xử tốt với cô ta như vậy? Vừa nghe nói cô ta bị ốm là lập tức chạy đến. Chẳng lẽ anh quên rồi sao, cô ta là con gái kẻ thù của anh, cô ta cũng chính là kẻ thù của anh... Có phải anh đã quên hết rồi hay không?”

Lạc Minh Khải nhìn Hạ Niệm Ý, cau mày nhăn mặt, “Anh không quên.”, ngữ khí của anh rất bình thường, “Chẳng qua cô ấy ngã bệnh, còn phải nhập viện. Chuyện lớn thế này nếu anh không lập tức đi đến đó, Mộc Chính Nguyên ở bên kia sẽ nghĩ như thế nào?”

Phải, anh vốn là chỉ vì Mộc Chính Nguyên nên mới vội vã tới bệnh viện, chính là như vậy. Anh tự trấn an bản thân mình, nhưng trong lòng không biết đã lạc đến nơi nào.

Hạ Niệm Ý cắn môi, chăm chú quan sát vẻ mặt của anh, lúc này mới thở dài một hơi, “Xin lỗi anh, em chỉ là sợ anh đối với cô ta tồn tại loại tình cảm khác... Do em không suy nghĩ thấu đáo, thế mà còn oán trách anh. Anh cứ trách mắng em đi!”

Lạc Minh Khải lắc đầu, “Anh sẽ không trách em.”

Hạ Niệm Ý nghe những lời này bất chợt muốn khóc, tựa như những lời hai người yêu nhau nói với nhau, anh sẽ không trách cô, vĩnh viễn cũng sẽ không trách cô.

P/S: Buồn anh Khải quá đi thôi, rõ ràng đã động lòng với chị rồi mà cứ giả vờ T^T

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Tin Mộc Lương Tây ngã bệnh rất nhanh liền truyền đến tai Mộc Chính Nguyên và Lương Cần. Ngày hôm sau họ liền đích thân đến đón người, kể cả khi Mộc Lương Tây ở tại bệnh viện bọn họ vẫn lo lắng, lo lắng người khác không thể chăm sóc cho cô thật tốt. Sau khi Lương Tây khuyên nhủ không có hiệu quả, không thể làm gì khác ngoài theo cha mẹ trở về nhà. Mà Mộc Chính Nguyên cũng mời bác sĩ giỏi về, hai mươi tư giờ bắt kể lúc nào cũng có thể theo dõi bệnh tình của Mộc Lương Tây.

Lương Tây hiểu rõ mình chưa đến mức nghiêm trọng như thế, giải phẫu xong chỉ cần nghỉ ngơi cho thật tốt thì sẽ không có chuyện gì. Nhưng bất luận có có thuyết phục như thế nào, Mộc Chính Nguyên với Lương Cần vẫn khẩn trương như đang đối diện với kẻ địch.

Thậm chí hai người đón cô về đây, cũng không báo cho Lạc Minh Khải biết, cố ý làm cho Lạc Minh Khải chạy lên bệnh viện một chuyến, sau đó mới đến bên này.

Lương Tây nằm trong căn phòng trước đây của mình, hàng loạt đồ đạc trong phòng đều thuộc phong cách thiếu nữ. Giường ren màu hồng phấn, tủ đầy búp bê, đây là tất cả những gì quen thuộc và ấm áp nhất, Mộc Lương Tây không chút bài xích. Cô nằm ở trên giường thực sự rất nhàm chán, Lương Cần liền đến bên con gái của mình.

“Mẹ, mẹ khuyên bỏ đi, đừng nhăm vào anh ấy nữa mà. Chúng con thật sự không có vấn đề gì, là do thân thể của con không được khỏe thôi.” Lương Tây cắn môi, trên khuôn mặt có vài tia bất đắc dĩ.

Vừa rồi Mộc Lương Tây nghe được âm thanh của động cơ xe, đã nghe qua rất nhiều lần rồi, cho nên vừa nghe là đã biết Lạc Minh Khải tự mình lái xe đến, nhưng vẫn chưa lên thăm cô, nhất định là bị bố ngăn cản. Cô biết bố không hài lòng với Lạc Minh Khải, cho rằng anh không chăm sóc cô chu đáo, có như vậy mới làm cô nhập viện.

Lương Cần nắm tay con gái, “Bố con cũng chỉ sợ con chịu thiệt thòi, nghe nói thằng bé kia...” Người làm mẹ cũng lo sợ con gái suy nghĩ nhiều, có nhiều lời không nói vẫn hơn, “Con đừng trách bố con, ông ấy có làm gì thì cũng là vì con cả.”

Lương Tây gật gật đầu, “Làm sao con có thể trách bố cơ chứ, nhưng mà bố cũng đừng làm khó chồng con quá...” Nói tới đây, Lương Tây cúi đầu.

Lương Cần trông con gái thế này, cũng chỉ nắm lấy tay cô trấn an, chuẩn bị đi xuống dưới nói chuyện cùng người chồng kia, đừng làm thái quá, con gái sẽ đau lòng. Dù sao con gái gả ra ngoài thì đã là người của người ta rồi, làm cha mẹ có quan tâm đến mấy cũng chỉ có thể để cho con cái sống cuộc sống

của chúng, những việc khác thật sự không thể can thiệp được.

Nhìn thấy Lương Cần đi ra ngoài, Mộc Lương Tây cũng yên tâm đôi chút. Bề ngoài tất cả mọi thứ trong gia đình đều do bố làm chủ, nhưng lời nói của mẹ tuyệt đối có khả năng ảnh hưởng đến bố. Bố từng nói, mẹ là người đã bên cạnh ông khi ông vẫn hai bàn tay trắng, điều ông nên làm chính là đem một đời này giao cho bà. Cô nhớ rất rõ khi bố nói câu đó, chính cô đã rơi lệ, vì sự kiên trì lúc ấy của mẹ, cũng vì bố là người đàn ông tốt có trách nhiệm. Đây là bố mẹ kính yêu nhất của cô.

Một hồi lâu sau truyền đến tiếng bước chân.

Lương Tây cảm quyền tạp chí trong tay, khoảng thời gian học trung học cô thích xem sách báo dành cho nữ giới, lúc nào cũng mô tả về tình cảm của thiếu nữ trẻ. Lúc này cô buông quyền tạp chí xuống, cười nhìn Lạc Minh Khải. Anh vẫn anh tuấn như vậy, bộ dạng y như trong trí nhớ của cô, tựa hồ anh chưa bao giờ đổi thay.

“Bố em nhất định lại làm khó dễ anh rồi.” Cô nói chắc chắn, có chút đau lòng thay anh, “Bố em có nói gì thì anh cứ gạt đầu hoặc trả lời vâng là được rồi, không nên giữ trong lòng, thực ra ông không có ác ý đâu.”

Lạc Minh Khải ngồi vào bên giường, nghe lời nói của cô chỉ nở nụ cười một cái. Đương nhiên Mộc Chính Nguyên đối với đứa con gái này không có ác ý, mà tất cả ác ý đều dùng ở trên người của người khác. Phạm là người gây trở ngại cho hạnh phúc của con gái ông ta đều đáng chết. Sao nữ nào có tình đơn ái với Lạc Minh Khải đều có thể dùng quan hệ trực tiếp ếm nhem đi, trên thương trường cũng sát phạt quyết đoán, một con người tàn nhẫn kinh khủng như vậy... Vì sao có thể sinh ra một đứa con gái thế này?

Lạc Minh Khải âm thầm suy nghĩ, với cả tính cách Mộc Lương Tây so với Lương Cần cũng không giống, Lương Cần ngoài mặt âm áp hòa nhã, nhưng ánh mắt khi quan sát người khác không lừa được mọi người. Tuyệt đối không phải là một người phụ nữ đơn giản.

“Tôi biết.” Lạc Minh Khải thấy sắc mặt của cô so với hôm qua đã tốt lên rất nhiều. Ngày hôm qua sắc mặt cô hết sức nhợt nhạt, bây giờ chỉ ít cũng có chút đỏ ửng khỏe mạnh, “Trong người có khỏe không?”

Lương Tây gật gù đầu, “Cũng khỏe rồi ạ... Nhưng cho dù thế nào thì bố mẹ cũng không chịu cho em xuống giường nghỉ ngơi này.” (tức là chỉ được nghỉ ngơi trên giường ko được đi đâu)

“Bọn họ cũng chỉ vì tốt cho em”

Lời này làm cho Mộc Lương Tây không nhịn được nở nụ cười, cười một lúc mới giải đáp nghi hoặc trong mắt Lạc Minh Khải, “Anh không biết trong số những lời nói khiến cho người ta thấy khó chịu nhất, bốn chữ “vì tốt cho em” này đứng đầu tiên à?”

Lạc Minh Khải thực sự không hiểu được, anh nhiều năm không có bố mẹ, không cảm nhận được tình thân đến nơi đến chốn. Còn sự chiều chuộng của Hoàng Bản Nguyên đối với anh thì phần lớn là sự bồi dưỡng mà không phải xây dựng trên tình cảm, điều này làm cho anh vô cùng khát khao tình thân mình không thể có được, mà anh thì vẫn luôn hướng đến bốn chữ này.

Lương Tây thu lại nụ cười, “Chắc là trong khoảng thời gian này, em vẫn phải ở lại đây.”

Lạc Minh Khải gật đầu, ban này Mộc Chính Nguyên đã báo cho anh về việc này. Mộc Chính Nguyên cũng chẳng phải nhắm vào anh, mà thật sự là đối với bệnh tình của Mộc Lương Tây không an tâm. Không để Mộc Lương Tây ở lại đây, Lạc Minh Khải dám đảm bảo cặp vợ chồng già kia sẽ đích thân chạy đến bệnh viện mỗi ngày. Chứng kiến hành động của Mộc Chính Nguyên và Lương Cần, Lạc Minh Khải không thể không thừa nhận, bất kể đôi vợ chồng ấy đã làm những việc gì, thì tình yêu của họ đối với con gái tuyệt đối không có lần bất kì tạp chất nào.

Giữa bọn họ không có nhiều đề tài để nói lắm, Lương Tây cúi đầu suy nghĩ một lát, mới nói ra yêu cầu của mình, “Anh có thể ở lại đây một chút được không?” Cũng bởi vì gần đây của hai người vô cùng hòa hợp, cô mới dám nói ra yêu cầu thế này. Mà sau khi Lạc Minh Khải nghe thấy cũng làm theo.

Lương Tây liền dựa đầu vào trong lòng anh, mắt mở to nhìn khuôn mặt của anh. Hành động đơn giản như thế, cô đã từng ảo tưởng rất rất nhiều lần, nhưng ngay cả khả năng trở thành sự thật một lần còn chẳng được. Cô vươn tay sờ mặt của anh, chân thực như thế này, chẳng phải ảo giác, chẳng phải tưởng tượng, càng chẳng phải nằm mơ.

Khi cô khẽ sát vào trong lòng anh, thân thể Lạc Minh Khải có phản ứng nhấc nhưng cũng không đẩy cô ra. Ngay cả khi tay cô chạm trên mặt mình, anh cũng chịu đựng luồng ý nghĩ trong lòng “nên” đẩy cô ra. Anh nhìn vào đôi mắt cô, trong veo đến thế, thậm chí anh có thể cảm thấy động tác này của cô mang theo biết bao thành kính, đơn thuần đến mức anh hồ đoán lung tung một chút cũng là có lỗi.

“Em có từng nói qua là em vô cùng vô cùng thích anh chưa nhỉ?” Cô nhìn về phía anh chớp mắt.

“Có à?” Anh đoán.

Cô ngược lại nghi hoặc nhìn anh.

“Nếu không có, làm sao em lại nguyện ý gả cho anh cơ chứ?”

Lúc này Lương Tây lại nở nụ cười. Phải rồi, đàn ông thông minh biết mấy, nếu không phải là thích, phụ nữ sao lại có thể sẵn sàng cam tâm tình nguyện đi theo người đàn ông đó.

Trong khoảng thời gian này, Mộc Chính Nguyên không cho Lạc Minh Khải đón Mộc Lương Tây về, muốn tự mình chăm sóc Lương Tây. Hơn nữa để Lạc Minh Khải sống trong sự giám sát của ông, mượn việc đó khiến cho Lạc Minh Khải biết phải đối xử tốt với con gái ông, người làm cha như ông một khi phát hiện Lạc Minh Khải không tốt với con gái mình, tuyệt đối không nương tay. Vì Lạc Minh Khải ban ngày đều đi làm, nên khi anh tan tầm liền đi thẳng đến chỗ Mộc gia.

Hôm nay sau khi Lạc Minh Khải rời khỏi, Lương Cần liền vào phòng của con gái mình, mang một chồng tài liệu đặt ở trên giường con gái, nhưng không nhìn được thờ dài, “Cũng chẳng biết mấy năm ấy con ở nước ngoài rốt cuộc là học những gì nữa, quay về lại chủ động yêu cầu tìm hiểu mấy thứ này.”

Lương Cần không nhìn được lác đầu, yêu cầu của Mộc Lương Tây là tìm hiểu toàn bộ tình trạng hoạt động của Mộc thị, hơn nữa sau khi nắm rõ thành thực rồi còn tự mình đưa ra một số quyết sách, đương nhiên là thông qua lời nói và hành động của người khác mà tiến hành, chính cô vẫn chưa ra mặt.

Lương Cần không hề muốn con gái sẽ đi theo con đường này. Lúc đầu Mộc Chính Nguyên không phải không nghĩ đến việc xem Mộc Lương Tây như người nối nghiệp mà bồi dưỡng. Nhưng Lương Cần không muốn, thân thể của bà không tốt lắm, không thể sinh cho Mộc Chính Nguyên một người con nối nghiệp, cũng chỉ có một đứa con gái như này. Bà muốn cho cô con gái này trải qua một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, chứ không phải tiến vào trong chốn thương trường anh lừa tôi gạt.

Lương Cần sống lâu thế này, cũng nhìn ra một vài điều. Làm phụ nữ rất khó, nhất là làm một người phụ nữ mạnh mẽ đúng nghĩa. Mà những người phụ nữ mạnh mẽ thật sự, lại có được mấy gia đình viên mãn đâu. Loại “động vật” như đàn ông này, nói anh ta đề tiện cũng chẳng sai, tự tôn lại tự phụ. Không chấp nhận bị phụ nữ chà đạp dưới chân, càng không chịu thừa nhận là phụ nữ thông minh và kiên cường.

Vậy nên Lương Cần nguyện ý để con gái mình làm một cô công chúa nhỏ là tốt rồi, khiến cho người khác nâng niu cô trong lòng bàn tay. Nhưng cho dù có là như vậy, Lương Cần vẫn lo lắng. Ví dụ bà xem rất nhiều rồi, bà thực sự sợ Lương Tây sẽ yêu phải một người đàn ông có tài năng mà không có cơ hội phát triển. Người đàn ông thông minh còn có bản lĩnh như vậy, thì lòng tự trọng cũng cao, nếu vợ thành công hơn mình, đương nhiên sẽ có người thật lòng cảm kích, nhưng phần lớn lại cho rằng vợ khinh thường mình, vợ đã chứng kiến quá khứ không thể chịu nổi của mình, thậm chí rốt cuộc còn phiền chán người vợ của chính mình...

Cái khó của việc làm mẹ là tình huống khó khăn nào cũng đều phải lo lắng một lần. Chính vì sự lo lắng này, khi trước lúc Mộc Lương Tây lựa chọn Lạc Minh Khải, bà quả thực thờ dài một hồi nhẹ nhõm. Với địa vị của Lạc Minh Khải, ít nhất sẽ không phát sinh loại tình huống thứ hai như vậy.

Nhưng sau khi Lương Tây trở về từ nước ngoài, Lương Cần phát hiện ngay con gái trở nên bất thường. Nhưng Lương Tây không nói, người làm mẹ như bà cũng chỉ có thể nhìn, nhất là Lương Tây còn chủ động yêu cầu học hỏi việc kinh doanh xí nghiệp, khi ấy khiến cho Lương Cần hoảng sợ không nhẹ, bây giờ mới tiếp nhận nỗi.

Mộc Lương Tây cười cười với mẹ, “Biết nhiều hơn một chút nhất định không có sai. Mẹ à, con muốn mình phải trở thành người phụ nữ xứng đôi với anh ấy, chứ không phải anh ấy nói cái gì con nghe cũng không hiểu. Tiếp đó về sau này càng ngày càng không có tiếng nói chung.”

Lương Cần thờ dài, lập tức lác đầu, “Đừng làm khổ chính mình.”

“Con biết rồi, nhưng mà vẫn quy tắc cũ, mẹ không được nói cho ai đó nha!”

Lương Cần gật đầu, “Đương nhiên ai mẹ cũng không kể, nhưng mẹ thấy bố con sắp vui đến chết đi được rồi, biết con gái mình có năng lực như vậy mà lại không thể nói cho người khác, không biết liệu có ghen chết không chứ?”

Lương Tây cười ha ha vài tiếng, lập tức nhìn lại tài liệu trong tay. Cô biết, mẹ chẳng qua chỉ nói đùa mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vậy, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Editor: Viio

Beta: Hernameisgorgeous

Tan tầm Lạc Minh Khải giống như mọi ngày chuẩn bị rời đi, anh vừa đứng dậy, cửa văn phòng đã có người gõ vài cái. Anh mời vào, trông thấy Hạ Niệm Ý đang ôm một phần hồ sơ, trên mặt cô ta dường như có vẻ mất mát, nhưng nhanh chóng đè nén xuống, lập tức báo cho anh nội dung trong hồ sơ.

Lạc Minh Khải ngồi xuống, tập trung nghe trong chốc lát liền mở miệng: “Đây không phải tài liệu quan trọng”. Vạch trần việc cô ta không nên trong thời gian anh sắp tan tầm lại đi báo cáo, hoàn toàn có thể để đến hôm sau rồi nói. Anh biết điều này, đương nhiên Hạ Niệm Ý cũng rõ ràng, đã biết rõ còn

làm, như vậy chính là cố ý. Hạ Niệm Ý gấp lại phần hồ sơ đã mở ra, “Đúng, không quan trọng, em cố ý đến để anh ở lại, không cho anh trở về sớm như vậy.”

Lạc Minh Khải nghe xong mày cũng hơi nhú lên, nhưng không tức giận, chỉ cảm chú nhìn cô ta. Anh cũng không phải loại người vừa nghe lời mở đầu liền kết tội người ta, từ trước đến nay anh luôn tìm hiểu tiền căn hậu quả toàn bộ rồi mới xem xét sự việc.

Hạ Niệm Ý buông tài liệu, hít sâu một hơi: “Đã bao lâu rồi chúng ta không bên nhau một mình?” Cô ta nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng của mình, nhìn đến vẻ mặt mơ hồ của Lạc Minh Khải, lại cảm thấy lòng chua xót. “Anh không rõ lắm, đúng không? Anh hoàn toàn không biết trong hơn nửa tháng này em trải qua như thế nào, em nghĩ rằng anh có dự tính của chính mình, cũng không dám quấy rầy, nhưng em thực sự không chịu được nữa.”

Ánh mắt của cô ta có chút đỏ lên, Lạc Minh Khải đột nhiên nhớ đến mùa đông năm kia, anh còn đang tham gia một kỳ thi, cô chờ ở bên ngoài, sau khi anh nộp bài kiểm tra đi ra, nhìn thấy ánh mắt của cô có chút đỏ lên. Bởi vì chờ lâu quá, chân cô có hơi tê cứng, khi đứng lên không cẩn thận đụng phải bồn hoa, đầu gối đỏ ửng một mảng lớn. Khi đó anh nhìn cô gái luôn một lòng vì mình này, nghĩ rằng có một ngày, anh nhất định phải mang cho cô hạnh phúc.

Nghĩ như vậy tim anh liền mềm lại, thở dài, đứng lên đi đến chỗ cô, “Là anh không đúng.”

Hạ Niệm Ý lại lắc lắc đầu, “Trong khoảng thời gian này anh vẫn luôn ở cạnh cô ta đúng không?”

Lạc Minh Khải muốn phủ nhận, nhưng phủ nhận không được, chỉ có thể thản nhiên mở miệng, “Cô ấy bị bố mẹ đón đi, mỗi ngày bố mẹ cô ấy đều giám sát tất cả hành động của anh, em nói anh nên làm sao?”

“Cho nên anh mới đi lấy lòng cô ta, lấy lòng bố mẹ cô ta à?” Hạ Niệm Ý khó hiểu lắc lắc đầu, “Anh lấy lòng bọn họ như vậy so với người một nhà có khác mấy đâu? Đi lấy lòng còn gái của kẻ thù, sau đó còn đi lấy lòng kẻ thù của anh, đừng nói là anh bị ép buộc...”

Tìm Lạc Minh Khải liên tục trầm xuống, anh rất muốn phủ nhận mọi điều Hạ Niệm Ý nói, nhưng anh có thể phủ nhận không? Anh còn có thể phủ nhận ư? Tất cả mọi điều anh làm, không phải đúng như lời Hạ Niệm Ý nói sao? Anh mỗi ngày vô cùng che chở cho Mộc Lương Tây, bị Mộc Chính Nguyên trách mắng cứ cho rằng không nghe thấy, khi Lương Cần khuyên bảo, anh cũng chỉ gật gật đầu. Cuộc sống của anh trong khoảng thời gian này, không phải chính là làm một người chồng mẫu mực, một người con rể đầy đủ tư cách sao? Hành vi buồn cười như vậy, anh còn nói gì đến chuyện trả thù?

Sắc mặt của anh theo đó nặng nề xuống, ánh mắt cũng lạnh lùng đi. Hạ Niệm Ý nghĩ là anh tức giận, hối hận vì vừa rồi nói những câu nói kia, muốn thu lại nhưng không có khả năng, liền ôm lấy Lạc Minh Khải, “Anh đừng giận em, chỉ là em sợ anh sẽ rời bỏ em, sợ anh ngày càng cách xa em, em sợ...”

Lạc Minh Khải đứng bất động, nơi lồng ngực bị xao đập một chút như vậy, đột nhiên làm cho anh tỉnh lại từ trong u mê.

Hạ Niệm Ý lại ở trong lòng anh cúi đầu khóc, “Anh đừng giận em, cũng tại em hôm qua mơ một giấc mơ cho nên rất khó chịu. Em mơ thấy anh và Mộc Lương Tây có một đứa con, anh vì đứa con đó mà nguyện ý buông bỏ tất cả thù hận, sau đó một nhà ba người sống cuộc sống thoải mái hạnh phúc, còn em chỉ có thể đứng từ xa nhìn, thấy anh và bọn họ hạnh phúc mà không làm gì được. Em rất sợ, em thực sự sợ sẽ như thế.”

Lạc Minh Khải nhắm mắt, “Sẽ không, vĩnh viễn cũng không như vậy.”

Đứa con?

Anh đột nhiên nghĩ đến, lúc ở trong phòng bệnh nhìn thấy cảnh Lão Tứ và Tiểu Gia, vậy mà trong đầu lại xuất hiện ý nghĩ: con của anh với Mộc Lương Tây, loại ý nghĩ này quả thật không thể tha thứ. Mộc Lương Tây là con gái Mộc Chính Nguyên, Mộc Chính Nguyên là kẻ đầu sỏ hại chết cha mẹ anh, làm sao anh có thể bất hiếu như vậy, cùng con gái của kẻ thù ở bên nhau, không có khả năng, anh tuyệt đối không cho phép chính mình làm như vậy.

Lạc Minh Khải, mày không thể quên mày là ai. Mày không thể quên bị kịch đã xảy ra trên người thân của mày được.

Lạc Minh Khải cùng Mộc Lương Tây có một đứa con, sau đó một nhà ba người sống hạnh phúc, Lạc Minh Khải còn phải chiều cố chăm sóc thêm cho Mộc Chính Nguyên và Lương Cần, nếu tất cả thực sự xảy ra như vậy, đây mới là bi kịch lớn nhất.

Lạc Minh Khải, trong khoảng thời gian này rốt cuộc mày đang làm cái gì? Mày có thể đi lừa người khác, là do Mộc Chính Nguyên gần đây cố ý đem mày giám sát, nhưng tim của mày thì sao, thật là mày để ý chuyện này sao? Nếu mày thực để ý, hoàn toàn có thể không quay về, không nghe theo sắp xếp của bọn họ, vì sao mày phải nhẫn nhịn khắp nơi?

Thật buồn cười, mày đến tận cùng đang làm cái gì?

Lạc Minh Khải lấy lại bình tĩnh, “Anh biết anh đang làm gì, em đừng lo lắng, về nghỉ ngơi sớm đi!”

Lạc Minh Khải nói xong, liền đem Hạ Niệm Ý trong lòng anh đẩy ra, sau đó rời đi trước.

Anh chưa lái xe đến Mộc gia mà trực tiếp đem xe chạy đến nghĩa trang. Nơi đó có tất cả người thân của anh, cha mẹ anh, em gái anh, còn có cha nuôi Hoàng Bản Nguyên của anh.

Bầu trời mưa bay bay, mưa nhỏ, không lớn, lại giống như lông ngỗng, gió lạnh thổi qua, rét đậm như băng, anh vẫn đứng ở trước bia mộ Hoàng Bản Nguyên không nhúc nhích.

Khuôn mặt vàng vọt của Hoàng Bản Nguyên khi nằm trên giường bệnh, anh không thể nào quên được, Hoàng Bản Nguyên kéo tay anh, nói với anh, “Con nhất định phải báo thù cho cha mẹ con, phải nhớ kĩ bọn họ đã phải chịu tội như thế nào, nhất định phải nhớ kĩ.” Giống như sứ mệnh mà đời này phải hoàn thành, anh gật mạnh đầu.

Anh được Hoàng Bản Nguyên nhận nuôi, bồi dưỡng thành tài, luôn ôm một niềm tin, nhất định phải vì bố mẹ và em gái của mình báo thù, nhất định khiến cho kẻ làm hại anh tan cửa nát nhà phải trả giá đắt. Niềm tin này vẫn chống đỡ anh đến bây giờ, lúc trước đã đánh ngã được hai kẻ thù mà không cần tốn nhiều công sức, hiện tại liền chỉ còn Mộc gia, chỉ cần làm cho Mộc gia rớt đài, anh liền hoàn thành sứ mệnh kiếp này.

Con đường này, là sứ mệnh của anh, không thứ gì có thể ngăn cản, không ai ngăn được, ai cũng không được.

Trước bia mộ Hoàng Bản Nguyên anh cung kính dập đầu lạy ba cái.

Năm đó, anh đi ra ngoài chơi cùng bạn học, bởi vì chơi vui quá nên không nhận được điện thoại người ta gọi đến, khi anh mở máy ra, nhìn thấy tin nhắn màu vàng đang chớp động, báo anh mau chóng trở về, cha mẹ và em gái anh tất cả trúng độc khí than mất mạng rồi.

Anh về đến nhà liền nhìn thấy ba cỗ thi thể, bắt đầu từ ngày đó, tin nhắn chớp động liền trở thành bùa yểm trong giấc mơ của anh, anh căm ghét tin nhắn, cũng không bao giờ xem tin nhắn, tất cả tin nhắn gửi đến di động của anh liền tự động xóa bỏ... đây là một loại bệnh, nhưng đến nay vẫn không cách nào khắc phục.

Không ai biết rằng, anh nhỏ như vậy mà ngày đêm gặp ác mộng. Mơ thấy cái tin nhắn tượng trưng cho sự chết chóc kia đã thay đổi cuộc sống của mình như thế nào, từ đó về sau anh không còn người mẹ yêu thương anh, không còn người cha nhân ái, không còn em gái đáng yêu, cái gì cũng không còn, thế giới này chỉ còn lại mình anh.

Khi anh một mình nằm ở trên giường lạnh run, chỉ có chính anh. Vô số lần anh nhìn thấy khuôn mặt của mẹ, của cha, của em gái, bọn họ giống như đều đang nói cho anh, đời này họ chết không nhắm mắt, anh nhất định phải vì bọn họ báo thù, bất kể khiến bọn họ chết đi cũng phải ném thù cảm giác như vậy.

Kể từ đó, báo thù trở thành phần quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh.

Lạc Minh Khải, mày đang do dự cái gì? Mày có tư cách gì mà do dự? Chuyện mày phải làm, chính là khiến cho Mộc thị sụp đổ, sau đó ngẩng cao đầu nhìn Mộc Chính Nguyên thống khổ ra sao, đây là điều mày cần làm.

Mày vì báo thù, trả giá rất nhiều, là con đường mà mày cần đi, mày không có tư cách rút lui.

Quý đạo đã định xong, không có tư cách lựa chọn lại.

Mưa rơi bay tán loạn, đậu trên sợi tóc của anh, anh chưa bao giờ kiên định như vậy. Giờ khắc này anh biết, con đường phía trước đã rõ ràng vô cùng, anh chỉ cần cứ tiếp tục đi là được.

Lạc Minh Khải vẫn đi đến Mộc gia, có điều lần này muốn đón Lương Tây trở về, nhưng Mộc Chính Nguyên không chịu. Thân thể Lương Tây đã không còn gì lo ngại, cô nghe thấy âm thanh, liền xuống tầng dưới, nhìn thấy tóc Lạc Minh Khải bị thấm ít nước, không khỏi đỏ mồ hôi trong lòng, lập tức chạy đến bên cạnh Lạc Minh Khải, chạm vào thấy quần áo của anh hình như cũng ẩm ướt, liền cau mày, “Bên ngoài đang mưa à? Sao anh không che ô?”

Lạc Minh Khải lắc đầu, không nói gì.

Lương Tây cau mày, không đồng ý nhìn cha mình, “Bố, con đã gả cho anh ấy, là người của anh ấy rồi, anh ấy tới đón con về nhà bọn con, hoàn toàn hợp tình hợp lý.”

Bị chính con gái mình cãi như vậy, Mộc Chính Nguyên lập tức không còn phản ứng gì nữa.

Lương Tây khuyên Mộc Chính Nguyên, lại nói với mẹ mấy câu mới theo Lạc Minh Khải trở về Hoa Hồng Viên, có điều lúc mới lên xe, Lương Tây cảm thấy anh có gì đó không đúng.

“Công ty có chuyện gì sao anh?” Lương Tây đoán.

Anh không có phản ứng gì.

Lương Tây khe khẽ thở dài, “Chúng ta mau trở về đi, quần áo anh đều ướt hết rồi, bị cảm thì phải làm sao đây?”

Sự lo lắng trong lời nói của cô, làm cho bàn tay đang đặt trên vô lăng của anh từ từ nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Edit: Viio

Beta: Hernameisgorgeous

Mộc Lương Tây rõ ràng cảm thấy Lạc Minh Khải dường như lại tiếp tục lạnh lùng với cô, không cần lời nói, chỉ cần nhìn ánh mắt anh cũng đủ biết.

Trong khoảng thời gian tịnh dưỡng này, sức khỏe Lương Tây đã hồi phục như cũ. Lúc Lạc Minh Khải đón Lương Tây về Hoa Hồng Viên, ngày hôm sau Mộc Chính Nguyên liền gọi điện thoại ngay cho Lạc Minh Khải, bảo anh đưa Lương Tây ra ngoài cho khuây khỏa. Lý do là lúc trước, sau khi bọn họ kết hôn, bởi vì công việc anh bận rộn, ngay cả tuần trăng mật cũng không có. Hiện tại sức khỏe Lương Tây tốt lên một chút, đưa cô đi ra ngoài thừa giãn chính là chuyện người chồng như anh phải làm.

Khi Lạc Minh Khải nhận được điện thoại của Mộc Chính Nguyên, cuộc họp vừa kết thúc, anh nắm chặt di động trong tay, ngay lúc này, anh muốn cùng Mộc Chính Nguyên trở mặt, sau đó liền chấm dứt mọi quan hệ với Mộc gia, anh có thể dựa vào chính mình, đem Mộc gia trực tiếp đạp xuống ngựa. Anh nhắm mắt, vẫn là bắt buộc mình dồn nén lời nói căm phẫn trong lòng xuống. Anh không thể, nếu không những việc lúc trước anh làm đều uống phí, thế là lại cười nói bình thường.

Nếu Mộc Chính Nguyên biết được mục đích của anh, bắt đầu đề phòng, vậy lại càng phải hao tổn nhiều tinh thần trong chuyện này, bây giờ anh không muốn thế mà muốn dao sắc chặt đứt rồi(*) giải quyết xong Mộc thị. Về phần vì sao không muốn tiếp tục kéo dài thêm, thâm ý đằng sau anh cũng không muốn nghĩ nhiều.

Sau khi cúp điện thoại, anh ngồi tựa vào ghế thờ dài một hơi.

Hạ Niệm Ý bùng tới cho anh một ly cà phê, nhìn thấy vẻ u sầu trên mặt anh, không nhịn được hỏi, “Tâm trạng của anh không tốt à?”

Lạc Minh Khải lắc đầu.

Hạ Niệm Ý khẽ cắn môi, bây giờ anh có tâm sự gì đều không muốn nói với mình nữa ư? Loại cảm giác vô lực này, lần nữa lại khiến cho cô ta khó chịu.

Chỉ là bọn họ đều không ngờ, buổi chiều, Mộc Lương Tây lại đi vào công ty.

Về mặt Lương Tây có chút lo lắng, cô đứng trước mặt Lạc Minh Khải tựa hồ như muốn vội vàng giải thích điều gì, nhưng đầu tiên lại hỏi anh hiện tại có vội hay không, công việc có nhiều hay không... những đề tài linh tinh. Lạc Minh Khải đột nhiên phiền chán nhìn biểu cảm thật cẩn thận của cô, trong mắt cũng hiện lên tia quan sát.

“Bố em gọi điện cho anh phải không?” Lương Tây thấp giọng mở miệng, “Anh đừng trách bố, là em sai, lúc anh bận việc như vậy còn muốn anh đi cùng em ra ngoài cho khuây khỏa, bố em chẳng qua chỉ quá đề ý đến cảm nhận của em, ừm, đều do em sai.”

Lương Tây nín thở, dường như sợ anh sẽ tức giận.

Lạc Minh Khải nặng nề thở ra nỗi tức giận tích góp trong lòng, cô là người luôn lo sợ sẽ quấy rầy anh, làm sao có thể đưa ra yêu cầu như vậy, cô nói mấy điều này giờ, chẳng qua là hi vọng anh và bố cô không nảy ra xung đột, đem tất cả trách nhiệm gánh trên vai mình mà thôi.

“Em muốn đi nơi nào?” Lạc Minh Khải nhìn cô, đột nhiên cứ như thế mà mở miệng.

Lương Tây dường như ngẩn người, không thể tin được vậy mà anh lại đồng ý, nhưng sau khi sững sốt một lát, lập tức nét mặt liền cười tươi như hoa, nói ra nơi mình muốn đến.

Lạc Minh Khải gật gù đầu, chỉ là không nhìn cô, cô muốn đi, anh liền theo, nhưng kết quả chỉ sợ không như anh muốn.

Thành phố Lương Tây lựa chọn mùa này đương là thời điểm đẹp nhất, còn chưa tới ngày hội quy định nên du khách không nhiều, ngay cả máy bay bọn họ ngồi cũng không có mấy người. Lương Tây có vẻ rất hưng phấn, liên tục nhìn đồng hồ tây, tương đối thoải mái. Lạc Minh Khải hiển nhiên không hề vui sướng gì.

Trên máy bay, Lương Tây không ngừng quay đầu nói chuyện cùng Lạc Minh Khải.

“Thật tốt, đây là lần đầu tiên chúng ta đi chơi, càng nghĩ càng thấy vui vẻ.”

“Anh có thể bỏ tạm công việc để đi cùng em, em thực sự vui lắm đó.”

“Nghe nói chỗ đó còn có đốt lửa trại, lúc ấy chúng ta cùng đi xem, được không ạ?”

“Nhưng mà nghe nói con gái ở đó cũng rất xinh đẹp...” Cô nhẹ bêu môi, nhìn thần sắc của anh, vừa đúng lúc anh bắt gặp ánh mắt của mình, hình như chuẩn bị ngủ, một chút cũng không muốn cùng cô trò chuyện, Lương Tây không khỏi cảm thấy xấu hổ. Tuy rằng trên máy bay không ai chú ý đến mình,

nhưng cô lại cảm thấy như vừa bị người ta tát một bạt tai.

Ngoại trừ sau khi xuống máy bay, bọn họ cùng nhau về khách sạn, sau đó Lương Tây liền không thấy anh đâu, cô chờ trong khách sạn, liên tục chú ý âm thanh ở đối diện, mà vẫn không chờ được anh trở về.

Hai người là vợ chồng thế mà anh lại đặt hai gian phòng, đến ngay cả người phục vụ cũng kinh ngạc liếc nhìn bọn họ một cái, nhưng Lạc Minh Khải hoàn toàn phớt lờ đi sự xấu hổ này.

Lương Tây vẫn đợi lâu thật lâu, khi cô đã nghĩ anh sẽ không trở về, lại nghe được động tĩnh bên ngoài. Cô lập tức mở cửa phòng mình, quả nhiên nhìn thấy anh đang tựa vào trên tường phòng đối diện, dường như anh uống rất nhiều rượu, khi cô mở cửa phòng ra, trước mặt liền phả tới một hồi mùi rượu.

Cô lập tức tiến lên đỡ lấy anh, “Anh đi đâu thế? Sao lại uống nhiều rượu như vậy?”

Lạc Minh Khải cau mày, tầm mắt mờ hồ nhìn cô rất lâu liền nở nụ cười, “Cô là cái gì của tôi? Chuyện của tôi cần cô quản à?”

Anh thậm chí còn đẩy cô một cái, cô nhất thời không chú ý, lui về phía sau vài bước, phải tựa vào tường mới đứng vững. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rồi rầm lại, đi về phía trước, “Em là vợ anh, chẳng lẽ không thể quản anh ư?” Lần này cô cầm tay anh, không cho anh đẩy mình nữa.

Anh tựa hồ còn cười lớn hơn, nhưng ý tứ châm biếm cũng càng đậm. Lúc cô lại gần anh, mới ngửi thấy mùi nước hoa nồng hơn, chính là mùi nước hoa cô chưa bao giờ dùng. Lần này anh rất phối hợp, tùy ý để cô diu anh vào phòng, thậm chí tùy ý để cô giúp anh cởi quần áo tắm rửa.

Lương Tây liếc qua bộ quần áo thuần một màu trắng, dấu son môi trên áo tiền điểm như vậy, đến mức như chỉ cần nhìn vào nó là có thể tưởng tượng ra anh cùng cô gái đó là cảnh tượng tuyệt đẹp nhường nào...

Ngày hôm sau, Lạc Minh Khải vẫn đi ra ngoài như thường, căn bản là mặc kệ Lương Tây có sắp xếp như thế nào. Sau khi Lương Tây ở trong khách sạn đợi một ngày, liền ra ngoài tìm anh.

Đó là một câu lạc bộ đêm nổi tiếng trong thành phố này, ngọn đèn quỳên rũ, mùi rượu mê người, tuấn nam mỹ nữ ái muội đến cực điểm. Lương Tây từng bước một tiến vào, thỉnh thoảng có ánh mắt đậu trên thân thể cô, cô đều không nhìn đến, chỉ muốn đi tìm thân ảnh quen thuộc kia.

Mãi đến lúc cô rốt cục nhìn thấy người kia.

Đồng thời lúc Lương Tây nhìn qua, Lạc Minh Khải kéo cô gái bên cạnh vào trong lòng mình, mà cô gái cũng vô cùng phối hợp, vươn tay ôm lấy cổ anh. Lạc Minh Khải nghiêng mắt nhìn đến, cô đứng ở nơi đó, dừng bước, thời điểm anh nghĩ cô sẽ vì không tiếp nhận được mà rời đi, cô lại bước tới.

Lương Tây hoàn toàn không nhìn cô gái trong lòng anh, chỉ nhìn chăm chú khuôn mặt anh, “Vì sao?”

Lạc Minh Khải không để ý tới, kéo người phụ nữ trong lòng ra, kéo theo cô ta liền chuẩn bị đi. Lương Tây lại tiến lên từng bước, ngăn trước đường đi của bọn họ, “Vì sao?”

Cô cố chấp nhìn chằm chằm ánh mắt của anh, muốn hỏi một câu “Vì sao” nữa. Giống như trước đây, hỏi anh vì sao đột nhiên thay đổi, rõ ràng lúc trước vẫn còn rất tốt đẹp.

“Cô là ai chứ?” Cô gái bên cạnh Lạc Minh Khải không vừa ý, khinh miệt nhìn Lương Tây, tay ôm chặt lấy Lạc Minh Khải, biểu thị công khai chủ quyền.

Lương Tây hoàn toàn không để ý cô ta, vẫn chỉ nhìn Lạc Minh Khải, “Vì sao?”

Cô gái cau mày liếc mắt nhìn Lương Tây, lập tức lôi kéo Lạc Minh Khải bước đi. Lạc Minh Khải đã bước đi đôi bước rồi, nhưng trong đầu tất cả đều là khuôn mặt ưu thương của Lương Tây, cô hết lần này đến lần khác hỏi anh vì sao. Anh dường như muốn bỏ hai cái tay đang lôi kéo mình ra, đi đến kéo cô ra ngoài... Nhưng cuối cùng anh không làm vậy, bọn họ sớm muộn gì rồi cũng kết thúc, chỉ khác ở chỗ kết thúc sớm hay muộn mà thôi.

Lương Tây đứng ở nơi đó không hề động đậy, cô ngồi vào một bên, nhìn chằm chằm người đàn ông vẫn đang đánh giá cô, mở miệng: “Có thể mời tôi uống rượu không?”

Ra khỏi nơi đó, Lạc Minh Khải liền bỏ khỏi tay cô gái, sau khi cô ta phát hiện đã tìm mọi cách dây dưa mà anh vẫn không hề động đậy, rốt cuộc tức giận rời đi. Anh rút một điếu thuốc, cau mày, cô vậy mà còn không đi ra. Không khỏi khiến cho người ta phải vào xem sao...

Lương Tây uống say chũnh choáng, được người ta giúp mới trở về khách sạn. Cô mơ hồ nhớ được mình ở phòng nào, nhưng sau khi tới cửa phòng mình, cô lại dùng sức bước đến gõ cửa phòng đối diện, tay gõ hết lần này đến lần khác, mãi cho đến khi chủ phòng mặc áo ngủ đứng ở ngay cạnh mình. “Em có thể đi vào không?” Cho dù uống say bí tỉ, cô vẫn nhớ rõ phải tôn trọng chủ phòng này là anh.

“Không tiện.” Anh lạnh mặt nghiêm khắc trả lời.

“Bên trong có người sao?” Cô mở to hai mắt hỏi.

“Phải.”

Đột nhiên cô nở nụ cười, dùng hết sức mình đẩy anh ra, “Vậy thì em càng muốn nhìn.”, cô rất ít khi kích động như vậy, khiến cho Lạc Minh Khải trở tay

không kịp. Cô vào cửa, thật sự đi khắp nơi tìm một vòng nhưng không tìm thấy người mà anh nói, cô liền ngồi trên giường anh, sau đó bắt đầu rơi lệ.

“Vì cái gì?” Cô luôn thích hỏi như vậy, luôn không hiểu được, “Chúng ta lúc trước rõ ràng vẫn rất tốt...”

Anh về nhà đúng giờ, cô làm thức ăn ngon cho anh, sao lại đột nhiên thay đổi.

Lạc Minh Khải đứng ở một bên nhìn cô, không nói một lời.

“Anh còn nhớ ngày anh cầu hôn hôm đó không? Anh quỳ trên mặt đất, mong em gả cho anh, nhìn trong mắt anh chỉ có em, em đã nghĩ, em sẽ là cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới này... Trở thành vợ anh em có thể vui vẻ như vậy, có thể vì anh vui mà vui cùng, vì anh buồn mà buồn theo. Em vẫn luôn cố gắng như thế để trở thành một người vợ tốt, vì sao khi em nghĩ rằng sắp tới lúc thành công...” Cô không nói tiếp được nữa, không ngừng nức nở, nước mắt nước mũi đều chảy ra, chặt vật không chịu nổi...

Lạc Minh Khải đứng một bên nhìn cô, nghe cô không ngừng nói chuyện lúc trước của bọn họ, chuyện anh tặng cô từng bó từng bó hoa, chuyện bọn họ ở tiệm ăn ước định rằng anh từ nay về sau đều chỉ để cô gọi món, chỗ hẹn hò cũng luôn luôn tùy ý cô... Anh từng tốt đẹp như vậy, tại sao bây giờ lại biến thành như thế này?

Cô nói đến mức mệt mỏi, ngã xuống giường, dường như ngủ mất rồi.

Lạc Minh Khải đưa tay đem bỏ điều thuốc đi, đi về phía cô. Trên mặt cô đều là nước mắt, trên quần áo cũng toàn mùi rượu, anh đem cô ôm đến phòng tắm, giúp cô tắm rửa qua loa, lại bế cô trở về phòng của cô. Anh đặt cô xuống giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhắm mắt của cô, không khỏi cười khổ một tiếng, “Vì sao em lại là con gái của Mộc Chính Nguyên?”

Tay anh chạm vào mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve rất lâu mới rút tay về rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Edit: Hernameisgorgeous + Viio

Beta: Hernameisgorgeous

Vì chương này dài lắm luôn (9 trang word lận đó T__T) cho nên mình sẽ chia ra làm 2 nha. Cho các bạn đỡ nản khi đọc, vì mình tin chắc up một lần lên thì không ai đọc nổi đâu vì nó siêu dài =)) À suýt thì quên, mình và chị Viio chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ ^^

*

Cùng lúc tiếng bước chân đi xa còn có tiếng cánh cửa khép lại, trong bóng tối cô gái nằm trên giường đột nhiên mở hai mắt, giống như một ngọn lửa đột nhiên được châm lên.

“Vậy tại sao anh lại là con trai của Lạc Thịnh Hoa?” Cô nói trong không khí như thế.

Nếu một thứ gì đó là quỹ đạo nhất định, vậy thì không cần phải đi tìm nguyên nhân kết quả. Cô chỉ cần biết một việc, anh đã chuẩn bị để đối phó Mộc thị, không chờa bất kì con đường nào để cứu vãn, chỉ cần biết điểm này là tốt rồi. Cô từ trên giường ngồi xuống rồi bật đèn lên, không phải cô chưa từng dùng trái tim thiếu nữ ảo tưởng một lần, biết đâu có khả năng anh thực sự yêu mình, sau đó buông bỏ hết thảy hận thù.

Mộc Lương Tây, sao mày có thể thích mơ mộng như thế nhỉ?

Cô nhẹ nhàng than vãn một tiếng

Cô không dám chắc là Lạc Minh Khải sẽ đồng ý cùng cô đi chơi, nhưng bất quá cũng phải thử một lần. Tuy rằng bản thân cô rất rõ, lời Lạc Minh Khải nói và ý cô lý giải chắc chắn khác nhau, nhưng dù sao cũng giống với ý nguyện của cô. Hai ngày gần đây Mộc thị sẽ có một dự án quan trọng, công việc chuẩn bị trước cô đã làm xong xuôi, hiện tại chỉ còn kí hợp đồng. Lúc trước đã làm cẩn thận từng li từng tí một, thêm nữa Lạc Minh Khải mỗi ngày đều đến Mộc gia trình diện, tạm thời không để ý. Nhưng nếu như Lạc Minh Khải tiếp tục ở lại công ty, thế thì sẽ nhanh chóng biết được hoạt động của Mộc thị, cô không thể để cho Lạc Minh Khải tiếp tục ở lại An Xuyên, chỉ cần anh rời đi mấy ngày mà thôi. Chỉ cần dự án này làm tốt, cô sẽ không sợ từng đợt công kích dữ dội sau đó nữa. Ngày trước làm nhiều việc chuẩn bị như vậy, cũng nên đến lúc đạt được thành quả rồi.

Không phải cô không tin tưởng bản thân mình, nhưng mà cẩn thận vẫn hơn. Huống chi hiện tại Mộc thị phải có sức mạnh để tự mình đứng vững. Sở dĩ Lạc Minh Khải vẫn chưa trực tiếp gây khó dễ cho Mộc thị, thật ra không phải anh không có bản lĩnh ấy, chẳng qua anh chỉ không muốn dựa vào những

thủ đoạn xấu xa ấy thôi, đồng thời cũng không muốn cạy vào thế lực của Hoàng Thành, đây là sự kiên trì nằm trong xương cốt của người đàn ông. Mà quả thật nếu chọc giận Lạc Minh Khải, khó có thể đảm bảo anh sẽ không lựa chọn khiến Mộc thị nhanh chóng lui bại, mà nếu có thêm Hoàng Thành nhúng tay vào, vậy thì... Cô cười khổ, như thế thì thật sự không có khả năng thắng, bất luận có là loại trò chơi nào thì những kẻ lấy nhân dân tệ ra đùa giỡn luôn khiến cho người ta kinh sợ.

Muốn cho Lạc Minh Khải đừng đá động gì đến thế lực của Hoàng Thành thì phải tìm cho anh cái cớ hợp lý, mà có một đối thủ ngang tài ngang sức, chính là cái cớ tốt nhất. Cô tin chắc Lạc Minh Khải tuyệt đối không muốn nhờ vào những thế lực khác để đánh bại đối thủ này.

Chỉ là tại giờ khắc này, cô đã biết vì sao Lạc Minh Khải lại sẵn lòng đi chơi với mình, anh chính là dùng hành động thực tế để khiến cô hết hy vọng, khiến cho trái tim cô hoàn toàn chết đối với anh.

Kỳ thật chẳng sao cả, cô cuối cùng cũng chiếm được cái mình muốn, bất kể đối với anh mà nói là vì điều gì.

Lương Tây từ trên giường đứng lên, chân trần bước xuống giường. Rèm cửa sổ màu đỏ đưa hầu nhẹ nhàng lay động, do ngọn đèn tạo thành một mảng bóng đen tối màu, bóng hình cũng mờ mờ lay động theo. Cô bước vào trong bóng đêm, tưởng tượng chính mình sa vào nơi nào đó trong bóng tối, không ai phát hiện ra, thật là có phần sáng khoái.

Cô tựa mặt trên cửa sổ lạnh lẽo, cảm giác lạnh thấu xương chạm vào khuôn mặt cô, khiến cô không thể không tỉnh táo. Lấy điện thoại di động ra rồi nhấn xuống một kí hiệu quen thuộc biểu thị thay thế cho người.

“Chuẩn bị một chút đi nào, anh nên lên sân khấu rồi.” Ánh mắt Lương Tây khép hờ lại, chắc hẳn Lạc Minh Khải trông thấy người này thì sẽ kích động chưa từng có. Mà khi người đàn ông vì đối thủ mà kích động, cô đã từng thấy qua ánh mắt giống như bắn ra tia lửa ở Lục Diên Chiêu, nếu Lục Diên Chiêu nói hẳn và Lạc Minh Khải là một loại người, vậy ắt Lạc Minh Khải cũng sẽ có cảm nhận giống như thế.

Đầu tiên người đàn ông không nói gì, cười nhẹ vài tiếng mới mở lời chậm rì, “Em với chồng mình đi hưởng tuần trăng mật bù cho trước đây, nhưng lại phân phó công việc cho tôi làm, không phải là rất bất công ư?”

“Có một chút, chi bằng anh tới đây cùng với anh ta đi?” Lương Tây cũng cười theo.

Lục Diên Chiêu lắc đầu, “Nhưng tôi không có hứng thú với hắn ta. Nếu mà là em, thì xin cung kính chờ lời sai bảo bất cứ lúc nào.”

Lương Tây ngẩng đầu, từ cửa sổ nhìn ra chỉ trông thấy được một mảng âm áp, trong bóng tối có vài đường nét đen kịt, có phòng ờ, có nhánh cây, ờ chỗ xa xa là ánh vàng ấm áp của đèn đường... Hy vọng thì bao giờ cũng có, chỉ cần tâm nhìn xa một chút.

“Tôi vô cùng vinh hạnh.” Sau khi Lương Tây nhẹ nhàng nói vào di động câu này thì cúp điện thoại.

Lục Diên Chiêu ngẩn ngơ nhìn điện thoại di động phát ra một lúc, thật là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây(1), trước kia cô gái nhỏ ấy chỉ biết sợ hãi nhìn mình, ấy vậy mà lại trở thành bộ dạng như hôm nay. Hẳn không biết nên dùng tâm trạng sung sướng đi thưởng thức “kiệt tác” của mình, hay là nên cảm thán cô gái nhỏ xưa kia thực sự đi mất rồi.

Cô gái xinh đẹp nằm trên giường của Lục Diên Chiêu hờn dỗi mấy lần, phát hiện hẳn hoàn toàn chẳng có phản ứng, không khỏi chủ động nằm gần sát vào thân thể hắn, “Sao vậy? Bạn gái điều tra à?”

Lục Diên Chiêu cười khế vài tiếng, vươn tay nắm lấy cằm của cô gái, “Cô cho rằng có người phụ nữ nào dám quản tôi sao?”

Ý cười của hắn trở nên lớn hơn. Có vẻ đúng là như vậy, cả đời đều quá mức thuận lợi, cho nên chẳng có lấy một điều gì thú vị cả.

Kể từ hôm đó, Lạc Minh Khải lãnh đạm hơn rất nhiều đối với Mộc Lương Tây, ngày ngày ra ngoài, căn bản Lương Tây chẳng hiểu anh đang làm cái gì. Nhưng khi anh trở lại khách sạn, Lương Tây sẽ vô thức mở cửa ra rồi sau đó lại nhìn anh. Lạc Minh Khải tuyệt nhiên không nhìn cô, trở về thẳng phòng ngủ.

Cái gọi là đi hưởng tuần trăng mật bù đắp lại cho trước đây, cũng chỉ trôi qua chẳng ra gì như vậy thôi.

Cho đến khi ngồi trên máy bay trở về, Lương Tây cũng rồi rầm nghiêm mặt, dường như muốn nói gì đó cùng anh, nhưng cuối cùng cũng chẳng nói gì cả. Lạc Minh Khải vẫn giống y như lúc đến, đeo đồ chụp mắt xong liền nằm xuống, bày ra tư thái mắt không thấy cô thì tim sẽ không phiền nhiễu. Anh trước sau vẫn nằm bất động tại đây, nhưng Lương Tây lại mỉm cười đối với gương mặt lạnh lùng của anh. Kỳ thật thế này rất tốt, cô khỏi cần phải giả vờ cười và tủi thân, có thể sử dụng biểu cảm chân thực nhất của cô để đánh giá anh, nhìn mặt của anh.

Đôi khi tính bao dung của người phụ nữ thật sự rất lớn, Lương Tây không nhận được cười nhạo chính mình như vậy, người đàn ông trước mắt này đây chính là người muốn làm cho mình phải nhà tan cửa nát, nhưng bây giờ cô đang ngồi bên cạnh anh, không những sẽ không chửi mắng nguyên rủa anh, ngược lại có thể vì đôi mắt thâm quầng của anh mà đau lòng.

Nhưng như thế thì đã sao chứ? Một chút đau lòng ấy hoàn toàn sẽ chẳng ngăn cản được mỗi bước kế tiếp của cô.

Trong bộ phim “Giám Cầm(2)” nổi tiếng, nữ chính cuối cùng cũng thả nam chính ra, khiến cho bạn bè của mình bị bắt hết cả bọn. Khi đó Mộc Lương Tây đã nghĩ, nếu như sự tình xoay ngược, một người đàn ông sẽ vì một người phụ nữ mà vứt bỏ tất cả bạn bè của mình sao? Câu trả lời cô đưa ra là không, cho dù trong đáy lòng người đàn ông có tồn tại chút tình yêu như thế, nhưng lý trí sẽ chiến thắng tất cả thôi. Nực cười nhất chính là, rất nhiều người phụ nữ chẳng những không chỉ trích người đàn ông bạc tình như vậy, trái lại còn khuếch đại sự thương thức đối với tình yêu nội tâm của hắn.

Còn bản thân cô thì sao? Lương Tây tự hỏi chính mình, cô mãi mãi cũng không muốn trở thành dạng phụ nữ như vậy. Phải sáng suốt mà hiểu rằng, cho dù người đàn ông này từng đem cho cô chút yêu thương như thế, nhưng khi anh ra tay, ánh mắt vĩnh viễn mang lạnh lẽo.

Khi máy bay hạ xuống, Lạc Minh Khải đi rất nhanh, Lương Tây đi theo anh ở phía sau. Cô chỉ lo đuổi theo anh mà không chú ý đến dưới chân, thò nhẹ một tiếng, suýt chút nữa là ngã xuống rồi. Lạc Minh Khải nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô, theo bản năng Lương Tây bỏ nhào vào trong lòng ngực của anh. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, máy ảnh ở nơi xa đã lóe lên thần tốc.

Đôi mắt Lương Tây có hơi thu lại, chuẩn lắm. Đây là quà tặng cô gửi cho Hạ Niệm Ý, chắc chắn rằng người phụ nữ kia sẽ vì cái này mà bất an sốt ruột mấy ngày rồi. Cứ như thế này, Hạ Niệm Ý nhất định sẽ ra tay thôi. Người phụ nữ nào có thể chịu đựng việc người yêu của mình đi cùng một cô gái ra ngoài lâu như vậy, huống chi còn tặng thêm ân ái.

Lạc Minh Khải thấy cô có thể đứng lên, liền rút tay của mình lại, về mặt lạnh lùng như lúc trước bỏ đi.

Ngày hôm sau, tin tức đầu trang đó là Lạc Minh Khải cùng người phụ nữ bí ẩn xuất hiện tại sân bay, thậm chí còn phỏng đoán đến mấy trang liền. Nhưng chưa được vài tiếng, tòa soạn báo kia liền thu lại bản cũ rồi lập tức phát hành ấn bản mới, cũng tỏ vẻ hối lỗi về phía của vợ chồng Lạc Minh Khải và Mộc Lương Tây. Chính bản đầu là những tính từ về tình cảm sâu đậm của đôi vợ chồng, lại cảm khái Lạc Minh Khải ở thời điểm công ty nhiều việc như thế còn cùng vợ yêu đi ra ngoài thư giãn, tình cảm dành cho vợ không cần nói cũng biết...

Tay Hạ Niệm Ý bóp chặt tờ báo kia, những tính từ trên đó giống một con dao dần xéo(3) trong tim cô. Hơn nữa vết thương đều cùng một chỗ, miệng vết thương càng ngày càng sâu.

“Cầm sắt hợp minh(4)“, “Vợ chồng ân ái“, “Cặp đôi do trời đất tạo thành“, “Đôi vợ chồng đẳng cấp tuần nam mỹ nữ”... Tất cả những chữ này đập vào trong mắt của cô, khiến cho sắc mặt cô đỏ lên vì cảm phẫn.

Nhưng Hạ Niệm Ý vẫn làm việc như thường, cô hết lần này đến lần khác đè nén nội tâm đang nóng nảy, tìm cho mình vô số lý do để trấn an cảm xúc của bản thân. Biết đâu anh chỉ là diễn trò thôi, chỉ là vì làm cho Mộc Chính Nguyên nhìn thấy mà thôi. Giống như thật lâu trước đây, để chuyển hướng ánh mắt của Mộc Chính Nguyên mà anh cố ý cùng với nữ minh tinh nào đó có dây dưa không rõ, anh làm tất cả mọi việc đều để bảo vệ chính mình.

Cô nghĩ như vậy, cũng nói như vậy với bản thân mình.

Mà khi Lạc Minh Khải đến công ty, như thường lệ mở cuộc họp, xử lý những tài liệu khi anh vắng mặt. Dù cho cô đang đứng trong văn phòng của anh, báo cáo với anh những tài liệu này, anh cũng chẳng buông bỏ công việc trên tay xuống để vỗ về tâm tình của cô. Anh không chủ động giải thích với cô, hoàn toàn không làm cho lòng dạ cô được yên tâm.

Ra khỏi văn phòng của anh, sắc mặt Hạ Niệm Ý trắng bệch. Mới vừa rồi, cô nhìn Lạc Minh Khải ngồi ở chỗ kia giải quyết tài liệu, khuôn mặt lạnh lùng của anh khiến cho cô ngỡ ngàng đến vậy. Dường như người trong lòng cô, lúc nào cũng nuông chiều yêu thương cô không phải cái người Lạc Minh Khải trước mặt này, lòng đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Là bởi vì Mộc Lương Tây ư? Là vì người phụ nữ kia nên anh mới đối xử với mình như vậy ư? Trước kia cô hoàn toàn không tin câu nói lâu ngày sinh tình, nhưng giờ khắc này lại không nhận được suy nghĩ: anh cùng người phụ nữ kia ở chung lâu như vậy, sẽ thật sự không có một chút tình cảm nào hay sao?

Cô chỉ là ghen không được mà nghĩ chứ không muốn tự dọa mình. Thậm chí cô lại nghĩ đến giấc mơ lúc trước của mình, trong mơ Mộc Lương Tây mang thai con của anh, Lạc Minh Khải vô cùng yêu thương đứa con kia. Mà cô lại đứng phía sau bọn họ, nhìn bọn họ một nhà ba người hạnh phúc đi lướt qua bên mình, trong mắt bọn họ cô biến thành người vô hình.

Không được, không thể. Cô nỗ lực nhiều như vậy, cũng chỉ vì cuộc sống tốt đẹp cùng với Lạc Minh Khải, cô tuyệt đối không cho phép tất cả những chuyện đó xảy ra.

[...]

(1) Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây: một câu ngạn ngữ của Trung Quốc, do sông Hoàng Hà có chu kì 60 năm, 30 năm đổi hướng chảy 1 lần, nên nếu một vùng bên sông ban đầu ở bờ Đông, 30 năm sau sẽ là bờ Tây. Câu nói chỉ sự đổi thay đổi khó lường, giống câu “Sông có khúc, người có lúc” của VN mình.

(2) Bản gốc: 禁 có nghĩa là giam cầm, ngăn cấm. Mình không biết có bộ phim này không nữa

(3): Chữ “dần xéo” này là mình chém. Bản gốc bị lỗi, thấy ghi là jiej mà mình cũng ko hiểu là gì nữa (Viio)

(4) Cầm sắt hợp minh: Nghĩa đen là đàn cầm và đàn sắt (loại đàn 25 hoặc 16 dây) cùng hòa tấu mang lại hiệu quả rất tốt, rất hay, còn nghĩa bóng chỉ việc hai người (thường là vợ chồng) có tình cảm tốt đẹp, tính cách phù hợp, khi làm việc có sự ăn ý ngầm. (Nguồn: Baidu, Người dịch: Viio)

Chương 20.2

Edit: Hernameisgorgeous + Viio

Beta: Hernameisgorgeous

Lạc Minh Khải đích thân chủ trì cuộc họp, anh ngồi ở vị trí đầu tiên, nghe trợ lý Hường Kiệt giảng giải báo cáo từng việc. Về mặt của anh hồ hững, dường như chỉ nghe và quan sát cho có lệ, đôi lúc nhướn mắt lên, cây bút cầm trong tay thỉnh thoảng viết một cái.

Đúng lúc đó Hường Kiệt ngừng lại, hiểu ý nhìn Lạc Minh Khải, ngay khi Lạc Minh Khải đưa ra câu hỏi xong thì Hường Kiệt lập tức trả lời. Hạ Niệm Ý ngồi bên cạnh Lạc Minh Khải cầm bút liên tục ghi chép, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lạc Minh Khải. Từ lúc anh và Mộc Lương Tây trở về sau chuyến đi, trên người anh giống như tăng thêm một lớp vỏ ngoài cứng rắn như muốn người lạ chớ làm phiền. Một lớp vỏ ngoài mỏng manh thôi nhưng nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra, rằng ngay cả ánh mắt anh khi nhìn người khác cũng lộ ra vẻ lạnh nhạt.

Cuộc họp kết thúc, Lạc Minh Khải lại mở thêm một cuộc họp nhỏ nữa, toàn bộ phóng Tứ đều tham dự. Anh giống như đang đề phòng cái gì, đặc biệt nghiêm túc đối với một số chi tiết, làm cho mọi người của phòng cũng bắt đầu căng thẳng, giống như xảy ra một sự kiện trọng đại gì đó.

Hạ Niệm Ý vẫn canh cánh trong lòng những hình ảnh truyền thông mới tung ra, vẫn muốn tìm thời gian để nói chuyện với Lạc Minh Khải, cô không cách nào dễ dàng tha thứ cho việc Lạc Minh Khải có bất kì tình cảm dịu dàng nào với Mộc Lương Tây. Nhưng cô lại không dám tùy tiện đi tìm anh, sợ trong mắt anh đột nhiên nổi lên tia chán ghét, cũng sợ anh nói ra những lời khiến cho mình bứt rứt khó chịu. Cô chỉ có thể chờ, chờ thái độ của Lạc Minh Khải.

Cuộc họp kết thúc, người của phòng Tứ đã lần lượt nối tiếp nhau đi ra, Lạc Minh Khải vẫn ngồi y nguyên ở đó. Anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hường Kiệt một cái, Hường Kiệt ngầm hiểu liền đem dữ kiện dẫn vào trong máy tính. Những dữ liệu trên màn hình dần mờ ra.

Lạc Minh Khải thì nghiêm túc nhìn chằm chằm những dữ liệu này, sau đó quay đầu nhìn Hạ Niệm Ý, “Thấy cái gì bất thường chưa?”

Theo bản năng Hạ Niệm Ý liền quảng tâm tư tình cảm sang một bên, giương mắt nhìn tất cả những gì trên màn hình hiển thị. Cô tự nhận mình là một người phụ nữ thông minh, cô hiểu rằng một người phụ nữ chỉ có vẻ bề ngoài xinh đẹp thôi sẽ không đủ để ở bên cạnh một người đàn ông mãi mãi. Cô cũng thấy qua lắm người ly biệt rồi, xét cho cùng lý do là hai người không tìm được tiếng nói chung, một khi ở trong hoàn cảnh khác biệt thì sẽ có những giới hạn và các mối quan hệ không giống nhau. Nhất là đàn ông – loại sinh vật này, khi có một cô gái nào đó bên cạnh mà mãi cũng không thể hòa nhập được với những mối quan hệ của anh ta, tự nhiên trái tim cũng dần dần xa cách. Là bởi vì như vậy, Hạ Niệm Ý mới có thể một lòng ở lại bên cạnh Lạc Minh Khải, cùng với anh dốc sức làm việc, không chỉ ở bên cạnh anh thôi mà còn muốn tiến vào những phạm vi xã giao của anh, tạo nên nền tảng cho tương lai của bọn họ.

Một người đàn ông có lẽ sẽ thích một người phụ nữ chỉ nũng nịu trong chốc lát, chứ nếu một người phụ nữ suốt ngày lải nhải thì sẽ rấ chán ghét, cho dù là anh ta có sai rành rành ra đó. Bây giờ, Hạ Niệm Ý chỉ dốc lòng vì Lạc Minh Khải giải quyết vấn đề khó khăn, tương lai vẫn còn dài.

Hướng hồ khi Hạ Niệm Ý thấy tất cả dữ liệu này đều thuộc về Mộc thị thì ý cười trên khóe miệng như thế nào cũng chẳng lấp liếm được. May mà mấy ngày này cho dù trong lòng cô như có lửa đốt vẫn chưa đi tìm Lạc Minh Khải nói rõ ràng. Cô chỉ biết, anh là người đàn ông mà cô chọn lựa, làm sao có thể có tình cảm với Mộc Lương Tây trong khi biết rõ cô ta là con gái của kẻ thù mình.

Tất cả tin tức mà phương tiện truyền thông đưa đều là giả hết sao? Có lẽ là Lạc Minh Khải cố ý làm cho người của Mộc gia buồn lòng cảnh giác...

Chỉ có điều sau khi Hạ Niệm Ý xem xong những số liệu đó thì lòng mảy mướt cao, đồng thời Hường Kiệt bên kia cũng nhìn Lạc Minh Khải, “Không bình thường tí nào. Hai tháng trước Mộc thị đầu thầu thành công, đem toàn bộ tiền vốn đổ vào hai dự án lớn, vốn lưu động hiện tại rất eo hẹp. Vậy mà tất cả mọi hoạt động của Mộc thị đưa vào đều bình thường, tài chính cũng không gặp trục trặc.”

Lạc Minh Khải làm vài hành động chuẩn bị ngầm thu mua, định dùng phương diện tài chính phá nát Mộc thị. Thậm chí đã cùng một số đối tác nào đó chào hỏi rồi...

Lạc Minh Khải gật gật đầu, những năm gần đây, Hạ Niệm Ý và Hường Kiệt đã trở thành trợ lý đắc lực của anh rồi, anh chẳng có gì phải giấu diếm bọn họ, anh cũng phát hiện vài điểm bất thường của Mộc thị, “Hai người cho rằng sao lại như vậy?”

Hạ Niệm Ý cùng Hường Kiệt liếc nhìn nhau, cả hai đều không nói gì. Mộc thị đã vài lần tránh khỏi cái bẫy do Lạc Minh Khải trù tính. Nếu nói trùng hợp, thì dường như sự trùng hợp này cũng quá khéo đi, mà nếu quá thật đã có người phát hiện ra âm mưu của Thịnh Á, có thể nghĩ ra cách lắt léo, thì người này nhất định cũng không dễ đối phó, hướng hồ người có năng lực như vậy, thân phận địa vị chắc chắn không tầm thường.

Lạc Minh Khải thấy hai người họ không nói gì, neho mắt làm ngo, nhưng vẫn chưa lộ ra vẻ mặt tức giận, có hơi tập trung suy nghĩ, “Có hai khả năng. Thứ nhất, có kẻ ở phía sau Mộc thị vạch sẵn mọi kế hoạch, hơn nữa còn đã biết được đường đi nước bước của Thịnh Á. Thứ hai, ...” Mọi Lạc Minh Khải gật gao mím chặt lại, dấu hiệu này cho thấy anh rất không muốn chấp nhận và công nhận, nhưng không phải không có khả năng này, chẳng qua đối với anh mà nói thì quá là nan giải, “Thứ hai chính là toàn bộ dữ liệu đều là giả.”

Hường Kiệt với Hạ Niệm Ý lộ ra vẻ mặt sợ hãi và kinh ngạc. Nếu như dữ liệu là giả, vậy thì ẩn tình phía sau quả là làm cho người ta run rẩy không thôi. Nếu dữ kiện mà bọn họ lấy được của Mộc thị đã bị động tay động chân, thì có nghĩa là bao nhiêu năm qua dữ liệu của Mộc thị đều đã qua tay người khác. Nếu không một khi trong đó có gì sai, thì tất nhiên bọn họ sẽ rất nhanh chóng biết được, hơn nữa còn có nghĩa là người của bọn họ không đáng để tin tưởng nữa. Nỗ lực mấy năm qua có thể sẽ là vô nghĩa...

“Không đời nào.” Hường Kiệt lắc đầu, nhìn tổng giám đốc của mình, “Nếu việc này xảy ra, thì hẳn là phải có người tạo nên toàn bộ cái bẫy này kể từ khi Lạc tổng bắt đầu đưa Mộc thị vào trồng, nhưng khả năng này quá thấp.”

Ai lại nghĩ đến việc Lạc Minh Khải sẽ nhắm vào Mộc thị? Lại còn có thể đề phòng trước chuẩn đến như vậy?

Lạc Minh Khải cũng chỉ phỏng đoán mà thôi, thậm chí nếu anh tính luôn cả Lạc Diên Chiêu vào, thì vẫn giống lúc trước cho là tỉ lệ này vô cùng thấp. Huống hồ Lạc Diên Chiêu mới về nước năm nay thôi. Chẳng qua con người Lạc Minh Khải luôn thích nghĩ đến những tình huống xấu nhất, phòng trừ tốt tất cả mọi việc, phòng trước thì tránh được họa.

Quan điểm của Hạ Niệm Ý cũng giống như Hường Kiệt, nhưng cô nghĩ đến toàn diện hơn, “Bất kể là tình hình như thế nào, muốn tóm Mộc thị cũng không phải việc đơn giản...” Cô chuyên chú nhìn Lạc Minh Khải, “Nhưng nếu Hoàng Thành...”

Ý của Hạ Niệm Ý, Lạc Minh Khải và Hường Kiệt ai cũng hiểu.

Thịnh Á là do Lạc Minh Khải một tay thành lập, thậm chí ban đầu khi thành lập, không muốn nhận quyền lợi gì do Hoàng Thành mang đến. Anh có sự kiên định của bản thân, vậy nên Thịnh Á cũng là trong một hai năm này mới chính thức đứng vững. Mặc dù thực lực tăng nhiều, nhưng để đối phó Mộc thị, vốn đã sáng lập mấy chục năm đồng thời có vô số mối quan hệ, cũng khá là phí sức. Mà Hoàng Thành thì khác, tuy rằng có Hoàng Thành thì cũng không thể xem Mộc thị như con giun mà dằn xéo, nhưng nhất định có thể nhanh chóng kéo sập Mộc thị xuống. . . Phải biết rằng không ít tư liệu ở thành phố này đều là do Hoàng Thành cung cấp.

Lạc Minh Khải nhắm mắt, không lắc đầu, cũng chẳng gật đầu.

Trước kia Hoàng Bản Nguyên từng cứu Cố Trường Dạ, điểm đặc biệt nhất ở Cố Trường Dạ là người này luôn ghi nhớ kỹ càng ân tình của người khác đối với mình. Hơn nữa lấy mấy lần báo ân, Hoàng Bản Nguyên trước khi qua đời từng nói với Lạc Minh Khải, nếu không cấp bách thì không được tìm Cố Trường Dạ mở lời. Mà cái cấp bách trong mắt Hoàng Bản Nguyên nhất định là liên quan đến tính mạng ...

Tiệc rượu mừng sinh nhật của cụ ông Lục gia, những nhân vật nổi tiếng trong thành phố đương nhiên phải nể mặt. Huống chi Lục lão gia luôn không thích loại yến tiệc lãng phí này. Lần này có thể coi là ngoại lệ, khiến cho rất nhiều người ngày thường vẫn muốn cùng Lục gia kết thân tìm được cơ hội. Và lại Lục lão gia không ưa mấy loại tiệc tùng kiểu này, lần này lại chủ động mời mọi người, vậy thì ý ông cụ không phải là ở tiệc rượu, thế hẳn là vì cháu đích tôn nhỏ nhất của ông – Lạc Diên Chiêu mà ra oai, cũng để mọi người biết rằng, ông rất coi trọng đứa cháu này.

Mộc Lương Tây trang điểm xong, khéo léo diện bộ lễ phục dạ hội, tiêu sái bước từng bước nhỏ đến trước mặt chiếc xe. Người ngồi trong xe đem làn khói vương vít trên điều thuốc giữa hai ngón tay dập tắt, không liếc nhìn cô lấy một cái, sau khi cô bước lên xe liền liền lái thẳng xe đi. Lương Tây lấy di động ra, coi điện thoại di động như gương mà soi mình, không có chỗ nào xấu cả, chỉ là gần đây cô không thích trang điểm đậm. Thứ nhất là tô son trét phấn dày đặc trông hết như là cái mặt nạ, thứ hai là trang điểm quá nhiều lên gương mặt sẽ trông giống như quét một lớp vôi, khiến cho cô vô cùng buồn chán. Vì thế nên chỉ trang điểm nhàn nhạt, khiến cho cô so với thường ngày có thêm chút sức sống, hơn nữa đôi mắt cũng rạng rỡ không kém

Toàn bộ quần áo và đồ dùng hằng ngày của cô, tất cả đều là nhãn hiệu nổi tiếng, lúc này những ưu điểm của nhãn hiệu liền phô ra. Mặc trên người của cô, xúc cảm mịn màng, khiến cô trở nên tao nhã hơn, mùi vị cô nữ sinh nhỏ bé thường ngày cũng vui đi rất nhiều. Giống như một thiên kim tiểu thư được nuôi dưỡng trong khuê phòng ở thời cổ xưa.

Cô cắt điện thoại di động của mình, quay đầu lại nhìn anh. Về mặt xa cách của anh dường như chẳng tồn tại trong mắt cô, khóe miệng vẫn mỉm cười với anh như trước, “Trên người em còn chỗ nào lộn xộn không ạ?”

Cô mở hai mắt thật to nhìn anh. Đôi mắt lớn hơn so với mọi ngày tựa như một dòng suối trong vắt chớp động, lông mi phía trên đôi mắt từng sợi từng sợi vừa dài vừa cong. Tay đặt trên bàn phím của anh lại căng thẳng đến như thế, nơi nào đó trong lòng khẽ thở dài, một chút phiền muộn kia không có chỗ nào để giải tỏa, “Đẹp rồi.”

“Phải vậy không?” Cô có hơi bực bội chớp mắt mấy cái, “Nhưng mẹ nói nếu đẹp như vậy thì những người khác phái bên cạnh nhất định sẽ nhìn em... Chỉ có anh là không thèm nhìn.”

Tiếng nói của cô ngày càng nhỏ dần vì giống như bị anh làm cho tui thân.

Điểm mà Lạc Minh Khải ghét nhất ở cô có lẽ chính là như thế này. Kể cả khi lúc trước thái độ của anh đối với cô thế nào, ngay sau đó gặp lại, cô vẫn vĩnh viễn nở nụ cười với anh. Dường như tất thảy các việc đã xảy ra kia chẳng hề tồn tại. Cuối cùng làm cho anh sinh ra một loại ảo giác, là mỗi lần cô đều uống liều thuốc để quên đi những chuyện đã xảy ra, nếu không cô làm sao có thể mỉm cười và nói chuyện với mình như thường vậy.

Lạc Minh Khải liếc nhìn cô một cái, “Rất đẹp.”

Lúc này cô mới hài lòng.

Cô nghĩ anh chắc chắn không biết, cô vẫn chưa uống thứ gì gọi là liều thuốc để quên chuyện đã xảy ra cả, chẳng qua cô không còn là Mộc Lương Tây lúc hơn mười tuổi mà thôi. Mộc Lương Tây lúc hơn mười tuổi khi đọc tiểu thuyết có thể không tự chủ được mà rơi lệ, khóc lớn như sục đổ đến nơi. Nhưng Mộc Lương Tây của hiện tại, có thể thờ ơ khi đọc tiểu thuyết mà theo như lời thiên hạ đồn là bi kịch nhất, thậm chí còn có thể coi đó là hài kịch mà xem. Bây giờ Mộc Lương Tây cũng có thể mang phim kinh dị biến thành hài kịch để thưởng thức. Một người ở trong phòng nghe âm nhạc và bầu không khí kỳ quái, cảm nhận cảnh tượng u ám của phim kinh dị.

Mộc Lương Tây nhìn làn váy của mình rồi nở nụ cười một cái, ngẩng đầu lên nhìn anh, “Ước nguyện cả đời này của anh là gì?”

Thần sắc Lạc Minh Khải hơi nghiêm lại, đôi mắt lóe lên. Anh muốn nói nếu ước nguyện của tôi là làm cho Mộc gia các người cửa nát nhà tan thì làm sao đây?

“So với việc mơ ước, tôi khá tin tưởng mình sẽ làm đến nơi đến chốn.” Anh lạnh lùng đưa ra đáp án của bản thân.

Khỏe miệng Lương Tây cong lên, có hơi không giấu điểm được, vì thế nhanh chóng quay đi không nhìn anh nữa. Cô muốn nói là, nếu tôi đoán trúng mong ước của anh rồi thì tôi nên làm gì bây giờ?

Chuyện bi thương nhất trên thế giới này, có lẽ là anh hoàn thành nguyện vọng của mình, mà cô cũng đạt được mong ước của bản thân, sau đó mỗi người đi theo con đường riêng của họ, vờ như cả hai không biết nhau theo một cách nào đó.

“Có mơ ước thì bao giờ cũng tốt mà.” Lương Tây thu lại độ cong nụ cười giấu cợt của mình. Khuôn mặt lần nữa lại giãn ra với anh, lần này cười thuần mỹ vô cùng.

Chẳng qua sâu trong đáy lòng, cô nhẹ nhàng nói với chính mình:

“Tựa như ước nguyện của tôi, đó là khiến cho mong ước của anh mãi mãi cũng không thể trở thành sự thật.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Nơi tổ chức tiệc rượu là một khách sạn nổi tiếng trong thành phố, Lạc Minh Khải lái xe tới cửa liền có người chuyên trách mở cửa xe, còn điều khiển xe chuyển đến bãi đỗ xe được thiết kế đặc biệt. Mộc Lương Tây đi đôi giày cao gót 7 phân, từ trong xe bước ra, chờ lúc Lạc Minh Khải tới liền lấy tay khoác vào cánh tay anh, trên mặt lộ ra ý cười ngọt ngào. Hôm nay bọn họ cũng không phải là nhân vật chính, nhưng sự kết hợp giữa tuấn nam mỹ nữ luôn có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người, thỉnh thoảng có người cười gật đầu với bọn họ, xem như chào hỏi.

Sau khi vào khách sạn, mới phát hiện cảnh vật bên trong hoàn toàn khác hẳn, khi đi vào không phải sẽ đến ngay hội trường, mà trước tiên phải đi qua một hành lang dài thật dài, trên tường hai bên hành lang là một bức tranh sơn thủy khổng lồ, nước vây quanh núi, sóng nước trong veo, đang trong trạng thái chảy xuống. Người đứng ở trung tâm của hành lang giống như đang ngồi trên chiếc thuyền độc mộc giữa dòng nước trôi. Phải chăng là sinh ra ảo giác, khi mà bên tai lại có tiếng nước chảy róc rách...

Lương Tây cảm thấy vô cùng hứng thú với thiết kế như vậy, cánh tay đang khoác tay Lạc Minh Khải cũng chặt hơn, rất thích thú chăm chú nhìn hai mặt tường.

Đi hết hành lang thật dài mới chính thức tiến vào hội trường của tiệc rượu. Bọn họ tới không sớm cũng không muộn, trong hội trường đã có không ít người vào, mà sau bọn họ vẫn như trước có người không ngừng đi vào. Mộc Lương Tây khoác tay Lạc Minh Khải, đi theo bước chân của anh cùng nhau vào trong.

Thỉnh thoảng anh gật đầu với vài người, thỉnh thoảng lại bắt tay, rất ít khi dừng lại nói chuyện với ai, tuy ít nhưng vẫn có. Thấy thái độ khác nhau đối với từng người của anh, Mộc Lương Tây ngẩng đầu hỏi: “Người vừa rồi là đối tác của anh à?” Tuy rằng anh vẫn nhẵn mặt, biểu tình lạnh lùng bình tĩnh như cũ, nhưng nói chung hình như khá hơn không ít.

Lạc Minh Khải liếc nhìn cô, không nói gì, tựa hồ như không có ý định nói với cô loại chuyện mà cô vốn dĩ nghe không hiểu này. Người vừa rồi xem như là đối tác tiềm năng, anh cũng không tính cúi đầu trước mà phải xem thái độ của đối phương một chút.

Lương Tây thấy anh không hề có ý định giải thích cho mình, không khỏi có phần ngượng ngùng.

Lạc Minh Khải dẫn cô đến trước mặt Lục lão gia, Lục lão gia đang cùng một vài vị khách lớn tuổi nói chuyện, mặt mày đầy ý cười, nhìn ra được tâm tình đang vô cùng tốt. Thấy Lạc Minh Khải đến gần, lập tức dừng chủ đề câu chuyện, ánh mắt đánh giá Mộc Lương Tây một lượt, liền cười, “Con bé Mộc gia này rõ là ngày càng xinh đẹp đấy nhé, quả thật là hời cho cậu quá rồi!” Nói xong vỗ vỗ vào người Lạc Minh Khải.

Lạc Minh Khải nở nụ cười, dường như cũng liếc mắt đánh giá Mộc Lương Tây một chút, “Quả thật là vinh hạnh của cháu.”

Lục gia và Thịnh Á từng hợp tác vài lần, Lục lão gia vô cùng tán thưởng Lạc Minh Khải, thái độ cũng tương đối tốt. Giờ phút này thấy Lạc Minh Khải với Mộc Lương Tây đứng chung một chỗ, trong lòng cũng có chút buồn bã:

“Minh Khải có sự nghiệp thành công, gia đình hòa thuận, chỉ chờ sang năm sinh thêm một đứa bé kháu khỉnh thì viên mãn ngay. Không giống thằng nhóc hư hỏng kia nhà ông, cả ngày không có việc gì làm, chỉ toàn khiến ông mệt óc.”

“Lục lão gia lo lắng thừa rồi. Chẳng qua Diên Chiêu không ở đây thôi, một khi đã kìm cương(1) lại, nhất định sẽ không làm Lục lão gia thất vọng.”

(1): Nghĩa gốc là 收心(hồi tâm chuyển ý/kiểm chế tính phóng dăng/suy nghĩ lại). Ở đây mình xin đề là “kìm (dây) cương”, vì tính Lục Diên Chiêu khá là

cà rồn nên mình để như vậy cho nó sinh động nhé ^^

“Hi vọng như thế, chỉ sợ chẳng khi nào...” Lục lão gia lắc đầu, chỉ có điều mặt mày vẫn mang theo nét cười như cũ. Cháu trai của mình đương nhiên ông hiểu chứ, có đầu óc nhạy bén, chỉ cần dẫn dắt thêm chút nữa, nhất định có thể đi theo “đường thẳng(2)”

(2): Nghĩa gốc là 正途(Chính đồ), ở đây có thể hiểu là đi theo con đường đúng đắn, ngay thẳng.

Lạc Minh Khải vẫn suy xét lời nói của Lục lão gia, thấy cảm xúc ông không giống như làm bộ, hoài nghi trong lòng cũng không khỏi chậm chậm buông xuống. Anh vẫn nghi ngờ người giúp đỡ Mộc thị là Lục Diên Chiêu. Lục Diên Chiêu ra tay, nếu như có dính đến toàn bộ Lục gia đang đối nghịch với anh, vậy tình hình có phần phức tạp hơn. Nhưng Lục lão gia vẫn chưa có ý tỏ ra bất hòa, xem ra chẳng qua chỉ có mỗi mình Lục Diên Chiêu...

Anh trầm suy tính một lúc, sau đó đứng yên tại chỗ, dựa theo quan hệ với Lục lão gia mà trò chuyện cùng vài vị khách mời kì cựu đức cao vọng trọng trên thương trường.

Mộc Lương Tây vừa nhìn Lạc Minh Khải vừa xem mấy người già cả máu mặt kia, phát hiện bọn họ trò chuyện rất vui vẻ, mà những người đó liên tục gật đầu với Lạc Minh Khải, có vẻ vô cùng hài lòng với bậc hậu bối trẻ tuổi này. Suốt quá trình Lương Tây đều mang theo nụ cười, đúng tiêu chuẩn bình hoa(3), được rất nhiều người khen ngợi, nội dung khen cũng không khác nhau lắm, gói gọn trong việc cô và Lạc Minh Khải rất xứng đôi, ca ngợi vẻ ngoài xinh đẹp của cô...

(3) Bình hoa: dùng để nói người chỉ có vẻ đẹp bên ngoài mà không có nội tâm và tài năng gì.

Đứng khá lâu thì cuộc nói chuyện mới kết thúc, vừa đi xa, Lương Tây liền không nhịn được mở miệng, “Ban nãy mọi người nói cái gì vậy, sao mà em nghe chẳng hiểu câu nào thế?”

Lời nói này khiến cho Lạc Minh Khải nhũn mày hồi lâu. Thấy cô mở to hai mắt, bộ dạng mơ hồ, mặt mày liền biểu hiện chút không kiên nhẫn. Theo như lời nói của Hoàng Bản Nguyên, người con gái đứng cạnh anh, không cần phải hiển lộ tốt đẹp mấy, nhưng nhất định phải có khả năng để kẻ vai chiến đấu cùng anh.

Mà cô thì sao?

Chẳng qua chỉ là một thiên kim tiểu thư cái gì cũng không biết.

Lương Tây nhận thấy ánh mắt của anh, phát giác trong đó có vài phần ghét bỏ, ngạc nhiên vài giây rồi lập tức cúi đầu, “Chân của em hơi đau, em đi nghỉ một lát đã.”

Thần sắc có chút bị thương của cô lại làm cho Lạc Minh Khải sinh ra chút áy náy với tâm lí vừa rồi của mình. Nhưng cô vốn sinh ra trong kiểu gia đình như thế, vốn dĩ cô không cần biết làm gì cả, bởi vậy sắc mặt anh khá hơn rất nhiều, “Đi đi!”

Lúc đó Lương Tây mới rời đi để đến chỗ ít người.

Sau khi Mộc Lương Tây vừa đi, Hường Kiệt và Hạ Niệm Ý cũng đến bên cạnh Lạc Minh Khải. Chuyến này anh đến một phần chính là vì muốn thử thái độ của Dương gia. Hội nghị đầu thầu mấy tháng sau, được không ít xí nghiệp lớn coi là dự án quan trọng nhất năm nay, một khi có được, đối với công ty nhỏ chính là được nâng cao vị trí. Còn đối với công ty lớn mà nói, vừa củng cố địa vị hơn nữa lại mở rộng thị trường tiêu thụ. Đương nhiên, Dương gia bên ấy hẳn là sẽ không hợp tác cùng một công ty nhỏ không có danh tiếng.

Không ít người đã vây quanh bên Dương Nham Phong, Lạc Minh Khải đánh mắt ra hiệu cho Hường Kiệt thử tiến lên xem xét thái độ của đối phương. Hạ Niệm Ý thì đứng bên cạnh Lạc Minh Khải.

Bọn họ đứng cạnh nhau, tất nhiên cũng có người đến chào hỏi. Thái độ Lạc Minh Khải không thay đổi, vẫn có chút lạnh lùng như cũ. Tuy rằng chuyện lễ nghi chẳng có ai sai trái, Hạ Niệm Ý vẫn nhận ra Lạc Minh Khải không muốn giao tiếp với người này, đành phải nâng ly rượu đồ lên, cười nói, “Hôm nay là sinh nhật Lục lão gia, vào một ngày vui vẻ thế này mà bàn chuyện làm ăn thì không phải phép rồi!” Nói xong đem ly rượu của mình cộng vào ly của Ngô tổng, “Vẫn nên uống rượu thì hơn, Ngô tổng thấy sao nhỉ?”

Ngô tổng ngượng ngùng cười, đành phải cùng Hạ Niệm Ý uống vài ly.

Hường Kiệt trở lại không lâu sau đó, Dương Nham Phong đối với sự nịnh nọt của người khác hình như đều không để ở trong lòng, đối với ai cũng lạnh nhạt, không muốn mua nợ vào người(4)

(4): Câu này mình chém nhé T_T Nghĩa gốc là chỉ có “mua nợ”, nhưng mình nghĩ nghĩa câu này có thể là do Dương Nham Phong ngại phiền phức nên mình để vậy như vậy nha.

Lạc Minh Khải gật đầu, xem ra Dương Nham Phong cũng không thích người khác có ý lấy lòng. Lạc Minh Khải và Hạ Niệm Ý cùng bước lên, giờ phút này thấy người vây quanh mình đã rời đi, Dương Nham Phong mới liếc mắt nhìn Lạc Minh Khải, mặt mày tràn đầy ý cười. Đối với người bạn cùng lứa có thực lực này, nội tâm anh ta tương đối tán thưởng, “Đã lâu không gặp.”

Dương Nham Phong nhìn Hạ Niệm Ý bên cạnh Lạc Minh Khải, “Sớm nghe nói trợ lý Hạ bên cạnh Lạc tổng không chỉ có mưu trí và khả năng phán đoán tốt, hơn nữa lại còn rất xinh đẹp. Trước đây không có cơ hội quen biết, sau đúng thật là danh bất hư truyền!”

“Đương tổng quả khen rồi, so với Dương phu nhân, nhan sắc này của tôi quả thật chỉ đáng tìm cái hổ mà chui xuống thôi.” Hạ Niệm Ý cười với người phụ nữ kế bên Dương Nham Phong, “Đa của Dương phu nhân đẹp thật đấy, thật sự khiến người khác hâm mộ quá nhé.” Nói xong liền cùng vợ của Dương Nham Phong tán gẫu về một số loại sản phẩm chăm sóc thân thể.

Chuyện nhỏ vặt linh tinh của phụ nữ, đàn ông luôn không có hứng thú gì lớn. Dương Nham Phong liền để vợ của mình sang một bên để trò chuyện với Hạ Niệm Ý, nhân tiện để cô ấy không cảm thấy nhàm chán nữa.

Tuy rằng sắc mặt Lạc Minh Khái không có thay đổi gì lớn, nhưng vô cùng hài lòng với Hạ Niệm Ý. Dương Nham Phong không muốn người khác vì việc đầu trâu mà tận lực xu nịnh anh ta, có thể khiến cho vợ anh ta thoải mái, vậy đương nhiên anh ta cũng có thể vui vẻ theo.

“Nghe nói cậu và Lục Diên Chiêu là bạn học?” Khi Dương Nham Phong nghe tin này có phần không dám tin, tính cách hai người này chính là trống đánh xuôi kèn thổi ngược(5).

(5) Trống đánh xuôi kèn thổi ngược: Ví tình trạng mỗi người với mỗi cách làm trái ngược nhau, không có sự phối hợp nhịp nhàng, thống nhất.

Lạc Minh Khái gật đầu, “Đương tổng nắm bắt thông tin nhạy thật đấy.”

Quả thực trong nước rất ít người biết về mối quan hệ giữa Lạc Minh Khái và Lục Diên Chiêu.

Đúng lúc này Lục lão gia bước lên trên bục nói chuyện, nội dung không có gì mới mẻ, đầu tiên là cảm ơn các vị khách có mặt, rồi lại cảm thán một chút về những chuyện nhân sinh trên thương trường nhiều năm qua, cuối cùng hi vọng mọi người ở đây có thể vui chơi thoải mái. Sau đó Lục lão gia dẫn theo Lục Diên Chiêu đi tiếp chuyện các khách mời.

Mộc Lương Tây ngồi một bên, cô nhìn Lạc Minh Khái và Hạ Niệm Ý trước tiên, sau đó nhìn về phía Lục Diên Chiêu đứng bên cạnh Lục lão gia. Nét cười của người đó hòa thuận vui vẻ, nhưng nụ cười luôn luôn không thấy đáy.

Cô cầm rượu lên nhấp hai ngụm.

“Lương Tây?”

Mộc Lương Tây quay đầu, liền nhìn thấy Nhâm Niệm đứng kế bên mình. Nét mặt Nhâm Niệm có chút phức tạp, nhưng dù phức tạp thế nào, Lương Tây vẫn nhìn ra sự thương xót và tiếc thương. Nếu nói ban đầu cô không có suy nghĩ nào khác đối với sự xuất hiện cùng lúc của Lạc Minh Khái và Hạ Niệm Ý, thì giờ khắc này, cô không khỏi có chút hận ý.

Trong lòng cô rất rõ ràng, Lạc Minh Khái làm như vậy có phần là cố ý. Nguyên nhân so với việc anh làm lúc bọn họ đi du lịch cũng giống nhau, đó là anh đang làm cho cô hết hy vọng, làm cho sự ái mộ cô dành cho anh biến mất. Về phần nguyên do, bản thân cô không muốn nghĩ sâu thêm nữa.

Bởi vì Mộc Lương Tây thà rằng Lạc Minh Khái là một người đàn ông không tìm không phổi, để bạn gái cũ, tiểu tam xúc phạm vợ mình, cô thà rằng như vậy, chứ không cần Lạc Minh Khái hồ thẹn trong lòng. Cô hi vọng bản thân không có tình cảm với anh, như vậy khi Lạc Minh Khái bóc trần mục đích ban đầu của anh, cô cũng không quá đau buồn... Suy cho cùng việc yêu một kẻ thù luôn mong mình nhà tan cửa nát, là một chuyện khiến người ta sụp đổ biết bao.

Nhưng giờ phút này, khi trên mặt Nhâm Niệm xuất hiện sự cảm thương, cô không thể không thừa nhận hận ý của mình. Mặc kệ mục đích của Lạc Minh Khái có ra sao, thì trong mắt người khác, chính cô lại là một người vợ không được chồng yêu thương...

Mộc Lương Tây giả vờ rất giỏi, không hề đề cập đến Lạc Minh Khái, chỉ cùng Nhâm Niệm trò chuyện qua lại. Chỉ có điều khi đánh ánh mắt về phía hội trường, chạm phải ánh mắt của Lục Diên Chiêu, y lập tức lộ ra chút ý cười nghiền ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Dường như Nhâm Niệm ngầm muốn tìm hiểu cuộc sống hiện tại của Lương Tây, nhưng sợ hỏi huych tẹt ra lại khiến cho Lương Tây không tiện mở miệng, mà không hỏi lại không an tâm. Mộc Lương Tây thì vờ như không nghe thấy câu hỏi của Nhâm Niệm, ngược lại nhanh chóng lèo lái sang chuyện khác, hỏi chuyện của Nhâm Niệm và Chu Gia Trạch. Mộc Lương Tây làm như vô ý tìm hiểu chuyện của người khác, chẳng qua là muốn Nhâm Niệm không đề cập đến chuyện của mình. Suy nghĩ trong đầu rất quái lạ, Mộc Lương Tây chẳng muốn cùng người nào nói những chuyện có liên quan đến Lạc Minh Khái. Lạc Minh Khái đã từng cho cô những điều tốt đẹp nhất, còn những chuyện xấu xí liên quan đến người tốt đẹp này, tất cả những điều ấy cô giấu sâu trong đáy lòng, bản thân cô hiểu rõ là được rồi, không cần phải nói với người khác.

Sau khi Nhâm Niệm rời đi, Mộc Lương Tây vẫn ngồi y nguyên ở chỗ đó. Đã có không ít người biết được sự tình khuất bên trong, vô số lần họ nhìn qua

Lương Tây đều bộc lộ ra một chút thương hại. Bởi vì Lạc Minh Khải bên kia mang theo Hạ Niệm Ý đi xã giao với mọi người, miệng thì anh bảo là trợ lý, nhưng tất cả mọi người đều dễ bị lừa như vậy.

Lương Tây nhấp ly rượu từng ngụm từng ngụm, động tác từ tốn mà tao nhã. Cho dù trong giờ phút này, cô vẫn như trước, là một cô công chúa xinh đẹp không cho phép bất kì kẻ nào mạo phạm, ngồi ở chỗ đó như một đóa bách hợp trong u cốc trống trải, tĩnh lặng u buồn.

“Tiểu thư, mạo phép mời cô khiêu vũ một điệu có được không?”

Tay Lương Tây vẫn giữ chiếc ly chân cao rỗng, cô hơi nâng mắt, tầm mắt vừa khéo chạm phải ánh mắt vương vít ý cười của Lục Diên Chiêu. Ánh mắt y rất sáng, luôn có thể khiến cho người khác bất giác nghĩ đến bầu trời giăng đầy sao của đêm mùa hạ, với cả không thể nghi ngờ, vì y vốn dĩ chính là một ngôi sao sáng rực rỡ.

Một bàn tay Lục Diên Chiêu để ở sau người, bàn tay còn lại làm động tác mời, vẫn đang mỉm cười nhìn cô. Một Lương Tây nở nụ cười, ánh mắt lướt nhanh qua chiếc áo nhung bên trong bộ âu phục của y. Rất không đúng lúc, cô vừa mới thấy trên tạp chí có người mẫu cũng mặc cái áo nhung này, giá cả đắt đỏ vô cùng.

Điều bộ “nhà giàu mới nổi”, trong lòng Một Lương Tây thầm nói xấu y như vậy, nhưng khi đứng lên cảm nhận được khí chất của y thì cô cảm thấy mình không chỉ phạm tội nói xấu người ta, mà còn là phỉ báng kiêu luôn cả trọn mắt nói dối. Khí chất cao quý thể này làm sao cũng không che dấu được người khác.

Một Lương đặt tay mình vào tay Lục Diên Chiêu, “Thật lấy làm vinh hạnh.”

Cô mỉm cười vừa phải, xinh đẹp và đoan trang chiếm lấy nửa phần, nhưng chẳng thể nhìn thấu nơi sâu trong đáy lòng cô. Ý cười của Lục Diên Chiêu lại càng đậm, thể này giống như cô đang mang một chiếc mặt nạ đầy giả tạo trên mặt vậy. Nhưng y không chán ghét, bởi vì y là người duy nhất biết được diện mạo thật ẩn bên dưới lớp mặt nạ này.

Một Lương đi theo Lục Diên Chiêu đến giữa sàn nhảy, Lục lão gia nói để cho những người trẻ tuổi chơi những gì họ thích, sau khi nói xong liền đi đến chỗ mấy người bạn già của mình hàn huyên. Nhạc đã mở một lúc lâu, đoạn đầu thì giai điệu nhạc siêu chậm, tuy rằng lúc này vẫn là nhạc trữ tình xưa cũ, song tiết tấu cũng đã không còn chậm rãi nữa.

Lục Diên Chiêu và Một Lương Tây mặt đối mặt khiêu vũ với nhau, y chăm chú nhìn hàng lông mi dài của cô, không nhìn được cười, “Đừng quay đầu lại.”

Một Lương Tây giương mắt nhìn y, nhưng quả thật không hề quay đầu lại. Người này có một trò lại bày nhiều lần đến vậy, nhưng vẫn như cũ chẳng hề thấy nhàm.

“Em thật sự không quay lại à?” Lục Diên Chiêu giả bộ làm vẻ mặt kinh ngạc, cơ thể lại càng dựa sát vào Một Lương Tây, “Không muốn nhìn biểu cảm hiện giờ của ông xã em sao?”

“Trong mắt tôi có anh rồi, tâm tình đâu mà ngắm người khác nữa chứ?” Lương Tây hơi hást cảm lên, khẽ cười thành tiếng với y.

“Thật sự không thèm nhìn luôn sao? Được dịp tốt thế mà...”

Lục Diên Chiêu dứt lời, nhanh chóng kéo cô di chuyển, vừa đứng một trăm tám mươi độ, phương hướng của bọn họ rất nhanh đã thay đổi. Tầm mắt Lương Tây vừa nâng lên, thật sự có thể nhìn về phía của Lạc Minh Khải. Giờ phút này anh đang nói chuyện với người khác, dường như có thần giao cách cảm, Lạc Minh Khải liếc mắt về phía bên này một cái, nhưng vồn vện cũng chỉ liếc một cái rồi liền quay đầu đi.

Không đợi Một Lương Tây có phản ứng, Lục Diên Chiêu lại xoay người cô một vòng, liên tục xoay mấy cái, đem cô xoay tới tận bên kia. Y còn nghiêm túc đánh giá thần sắc của cô, chỉ sợ sẽ bỏ sót một chút gì.

“Khó chịu lắm à?” Y nhướn mi, ánh mắt cũng không phải không chút để tâm giống như lúc nãy nữa.

Lương Tây vẫn mang theo nét cười như cũ, nhìn thẳng y, “Sao phải khó chịu?”

“Bên cạnh hẳn vừa có người đẹp bầu bạn đấy.” Lục Diên Chiêu đột nhiên kè sát cô, cúi đầu nói bên tai cô.

Lương Tây nhìn vào đôi mắt y, “Thì bên cạnh tôi cũng có mỹ nam bồi mà, như vậy chẳng phải rất công bằng sao?”

Vũ khúc kết thúc, Một Lương Tây từ trong tay Lục Diên Chiêu xoay ra, gật gật đầu với hẳn, ra hiệu không tiếp tục nữa, sau đó quay người bước đi. Lục Diên Chiêu đứng yên tại chỗ, có phần hứng thú đánh giá bóng dáng của cô.

Lạc Minh Khải bên kia đang cầm chặt ly rượu trong tay, về mặt bất định nhìn Lục Diên Chiêu. Y dường như nhận ra ánh mắt của Lạc Minh Khải, quay người lại đối diện với Lạc Minh Khải rồi đi về phía anh.

Lạc Minh Khải và Lục Diên Chiêu cùng du học chung một nước, cũng cùng là học trò của một giáo sư. Vị giáo sư này kinh nghiệm phong phú, địa vị trong giới tài chính cũng không phải tầm thường, khi ông phá lệ coi trọng hai người du học sinh từ Trung Quốc thì vài sinh viên bản địa vô cùng không phục, mà sự bất phục này càng ngày càng tăng lên. Vị giáo sư kia biết rõ ràng, nhưng cũng chẳng giải thích vì sao lại coi trọng hai người sinh viên này đến thế. Trong tiết học thực hành, giáo sư mang tới không ít tài liệu về những ngân hàng sắp phải phá sản giao cho các sinh viên của mình, yêu cầu mỗi sinh

viên phân tích vì sao ngân hàng lại phá sản và phải làm thế nào để tìm ra biện pháp đảo ngược tình hình, ông cho thời hạn là một tháng.

Một tháng sau, hoàn thành yêu cầu của vị giáo sư kia chỉ có hai người: Lạc Minh Khải và Lạc Diên Chiêu.

Khi Lạc Minh Khải sắp về nước, lúc anh ra đi vị giáo sư này đã hình dung anh là một nhà đầu tư tài chính mang dáng dấp của thợ săn, sau khi nhìn chuẩn con mồi, quan sát thật kỹ tử huyệt của nó, lập tức một phát bắn trúng.

Mà khi Lạc Diên Chiêu chuẩn bị rời đi, vị giáo sư này lại đánh giá y là tùy tâm sở dục(1), y có đầy ắp sự tự tin. Sau khi nhắm trúng con mồi rồi, chẳng những sẽ không chớp lấy thời cơ mà hành động, trái lại sẽ nói cho con mồi của mình biết: Tao đã sẵn sàng để “thịt” mầy rồi đấy. Hơn nữa dưới tình huống như vậy, y vẫn có thể thành công. Nhưng đây cũng là nhược điểm của Lạc Diên Chiêu, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên(2). Nếu tự tin mà biến thành tự phụ, vậy thì đây cũng không phải kết cục người khác muốn nhìn thấy.

(1) Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: Nghĩa là, trên trời còn có trời, trên người còn có người. Tương đương “Vô quýt dầy có móng tay nhọn” của Việt Nam mình.

(2) Tùy tâm sở dục : Nghĩa là người làm bất cứ điều gì mình muốn, tùy ý, muốn làm gì thì làm.

“Từ lúc không gặp đến giờ vẫn khỏe chứ?”, Lạc Diên Chiêu bình tĩnh đứng bên cạnh Lạc Minh Khải, khoe miệng cong lên mang theo ý cười có vài phần cợt nhả. Ánh mắt y rơi xuống người phụ nữ phía sau Lạc Minh Khải, vẻ mặt như kiểu bỗng nhiên ngộ ra, rồi lập tức mang ánh mắt ấy dời lên người Lạc Minh Khải, “Bạn học một thời, không biểu lộ chút mừng rỡ nào ư?”

Lạc Minh Khải không nói gì, vẫn bình thản nhìn Lạc Diên Chiêu như cũ.

Tất nhiên là Lạc Diên Chiêu không để tâm đến thái độ của Lạc Minh Khải, ngược lại còn nhìn về phía Hạ Niệm Ý – người đang đánh giá mình, “Rất vui được gặp cô. Trăm nghe không bằng một thấy nha Hạ tiểu thư, so với trong tưởng tượng của tôi cô còn đẹp hơn nhiều.”

Hạ Niệm Ý có hơi sững sốt, không biết mình nên phản ứng như thế nào.

Lạc Minh Khải xoay người lại, nhìn Lạc Diên Chiêu đang cười trào phúng đến cực điểm, không hiểu sao trong lòng lại chán nản. Trong khoảng thời gian du học, không ít bạn học đều biết Lạc Minh Khải còn có bạn gái ở trong nước đang đợi anh trở về. Hiển nhiên là Lạc Diên Chiêu cũng biết.

Hạ Niệm Ý quan sát thần sắc Lạc Minh Khải, do dự hồi lâu mới xoay người bước đi.

Về mặt của Lạc Minh Khải lãnh đạm, khí chất lạnh lùng, không nói một câu mà đi đến một chỗ ít người, Lạc Diên Chiêu nhường nhường mi rồi đi theo.

“Tại sao lại nhúng tay vào Mộc thị?” Hai tay Lạc Minh Khải đặt trên lan can, ban công rộng rãi bày ra đủ mọi loại hoa, giờ phút này hương hoa tràn ngập, nhưng tâm trạng của anh cũng không khá hơn.

Lạc Diên Chiêu lộ ra nét cười xấu xa, “Tại vui chứ sao.”

Lạc Minh Khải nhíu mi, “Vậy à?”

“Cậu coi Mộc Lương Tây như một con ngọc. Một mặt thì lấy cô ấy, mặt còn lại thì nghĩ nên làm sao để phá tan tành Mộc thị. Mà cậu cũng biết đấy, người như tôi lại hay thương hoa tiếc ngọc, bây giờ lòng thương xót đang tràn trề đây này.” Lạc Diên Chiêu khoa trương vỗ ngực.

“Tránh xa cô ấy một chút.” Ngờ ngời của Lạc Minh Khải mang theo cảnh cáo.

Lạc Diên Chiêu chắc chắn hai tiếng, “Vợ yêu như hoa như ngọc, cậu không trân trọng thì cũng không cho phép người khác trân trọng à? Như vậy không phải hơi quá đáng rồi sao?”

Lạc Minh Khải trừng mắt liếc Lạc Diên Chiêu một cái, “Cậu nhất định phải như vậy?”

Lạc Diên Chiêu gật đầu.

Ý của Lạc Minh Khải rất đơn giản, nếu như Lạc Diên Chiêu nhất định phải chen chân vào chuyện của Mộc thị, vậy thì về mặt ý nghĩa bọn họ sẽ trở thành đối thủ chân chính.

Lạc Diên Chiêu quay về rồi lại đắc ý như đỉnh đóng cột thế này khiến cho Lạc Minh Khải hoài nghi, “Từ trước đến nay cậu chẳng làm chuyện gì không công cả.”

“Cái gì cũng có ngoại lệ.” Lạc Diên Chiêu thu lại nụ cười bắt cần, “Lạc Minh Khải, không bằng chúng ta đấu một ván đi?”

Lạc Minh Khải không trả lời, chỉ để lại cái bóng lưng cho Lạc Diên Chiêu. Lạc Diên Chiêu lại có một ít căng thẳng, rõ là bịp bợm. Nếu như y không nói thêm một câu cuối cùng, e rằng Lạc Minh Khải chắc chắn sẽ càng thêm nghi ngờ mục đích của y. Vừa rồi, tất cả đều là Lạc Minh Khải thăm dò. Có thể khiến cho Lạc Diên Chiêu ra tay, thì lý do y ra tay tuyệt đối đáng giá, đến tột cùng thì Mộc thị có gì giá trị để Lạc Diên Chiêu tung đòn. Nhưng nếu Lạc Diên Chiêu muốn mượn Mộc thị để sống mái với Lạc Minh Khải một phen, mục đích không phải là cứu vớt Mộc thị, vậy tất nhiên không phải bình luận thêm gì nữa.

Lục Diên Chiêu âm thầm kinh hãi, thảo nào Mộc Lương Tây nôn nóng đề y sớm xuất hiện ở trước mặt Lạc Minh Khải như vậy, có lẽ Mộc Lương Tây cũng sợ Lạc Minh Khải nghi ngờ chăng?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

“Chớ có tiếp xúc gì với Lục Diên Chiêu đấy.” Sau khi Lạc Minh Khải đi ra đại sảnh mới nói như thế với Mộc Lương Tây.

Dường như anh rất mất hứng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Lương Tây rồi rầm lại, “Là anh ta chủ động đi đến...” Nói nửa chừng, cảm thấy anh vốn chẳng muốn nghe mình giải thích cái gì, anh chỉ cần dặn có một câu như vậy để cho cô phải nhớ kỹ, hơn nữa làm theo đúng yêu cầu của anh là được rồi.

Cô cúi đầu, có hơi ừ ừ khuất. Rõ ràng là chẳng liên quan gì tới cô mà anh lại nói cô như thế, cứ như là do cô cố tình trêu chọc Lục Duyên Chiêu vậy. Lạc Minh Khải định mở miệng nói gì đó, nhưng nghĩ đến quan hệ của mình với cô, lập tức nhếch môi.

Cô thất vọng về anh, hận anh, chán ghét anh, có lẽ, đối với bọn họ mà nói thì đây mới là kết quả tốt nhất.

Sau khi đi ra khỏi khách sạn, Lạc Minh Khải mới lại nói chuyện với cô, “Tôi gọi điện thoại bảo tài xế đến đón em về.”

Mộc Lương Tây chột ngắc đầu lên nhìn anh, trên khuôn mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Tôi còn một bữa tiệc.”

Lương Tây nhìn xuyên qua anh, thấy cách đó không xa là Hạ Niệm Ý với Hường Kiệt. Lúc này Hạ Niệm Ý đang ngồi vào xe của Hường Kiệt. Bấy giờ Lương Tây mới gật đầu, “Anh đi đi, em tự gọi điện cho tài xế đến đón về...” Cô hơi bối rối, mới nói tiếp, “Chú ý đến thân thể nhé, uống rượu ít thôi, có thể không uống thì cố gắng tránh không uống...”

Về mặt của cô lo lắng rõ rệt, cô có thể nói ra những lời này, ngược lại tựa như con dao nhỏ đâm vào tim anh. Anh không ở lại lâu hơn, xoay người đi về phía chiếc xe.

Bên kia Hạ Niệm Ý ngồi trong xe, xuyên qua cửa kính nhìn hai người đó. Mãi cho đến ban nãy, chính xác mà nói là vừa mới đây, Hạ Niệm Ý có phần đắc chí. Cho dù vợ trên danh nghĩa là của Lạc Minh Khải là Mộc Lương Tây thì thế nào? Người đi theo cạnh Lạc Minh Khải là cô. Biểu tình của người khác khi nhìn cô, rõ là hoàn toàn mặc định cô chính là người phụ nữ của Lạc Minh Khải, còn Mộc Lương Tây được xem là cái gì?

Nhưng giờ khắc này thì sao? Cho dù vô số lần Hạ Niệm Ý tự nói với mình Mộc Lương Tây chỉ là vợ trên danh nghĩa của Lạc Minh Khải, nhưng người cùng Lạc Minh Khải xuất hiện lại là Mộc Lương Tây, cô chỉ có thể đứng ở một bên rất xa.

Đó là cách đối đãi của người vợ và người chồng... Đó mới được tính là vợ chồng.

Hạ Niệm Ý nôn ra một tràng. Cô ghen tị, thực sự ghen tị, ngực nóng như lửa đốt. Nhưng tư lượng của cô không kém, chút rượu vừa rồi còn lâu mới đủ để làm cho cô cảm thấy khó chịu.

Mộc Lương Tây đứng tại chỗ, nhìn theo xe Lạc Minh Khải đã chạy đi.

“Người đẹp, có cần tôi đưa em về nhà không?”

Lục Diên Chiêu hạ cửa kính xe xuống, nhìn chằm chằm Mộc Lương Tây đang đứng ven đường. Đèn đường chiếu xuyên qua khe hở trên lá cây phủ xuống bên người cô, tạo thành nhiều vệt lốm đốm, khiến cho thân ảnh của cô càng lộ ra vẻ mê hoặc. Có lẽ y hẳn là phải giấu mỹ nhân này ở một nơi thâm sâu kín đáo, không nên để cho người khác thưởng thức.

Mộc Lương Tây không để ý đến thái độ và nụ cười của y, lập tức mở cửa xe ngồi vào trong. Cô mang giày cao gót rất lâu nên chân có hơi nhức, bây giờ mới cởi giày ra, chân trần khẽ đung đưa.

Lục Diên Chiêu lia mắt liếc nhìn cô một cái, “Chắc chắn, đây là chuyện mà thực nữ làm à?”

Lương Tây lười biếng dựa vào ghế ngồi, xe xin thật là thoải mái, so với nằm trên giường nhà mình cũng không khác mấy, “Chẳng phải anh đã nói là ghét nhất điệu bộ thực nữ yếu điệu của tôi còn gì?” Nói xong nhẹ nhàng liếc nhìn y, mê hoặc đến cực điểm.

“Vậy có cần tôi dạy em là tôi thích nhất điệu bộ gì của em hay không?” Lục Diên Chiêu híp mắt lại khiến nụ cười cũng lộ ra tia tà ác.

Mộc Lương Tây quan sát hai mắt y, đột nhiên nhòm dậy rồi đưa hai tay ôm lấy cổ y, hôn lên mặt y một cái.

“Trẻ nhỏ đúng là dễ dạy.”

Mộc Lương Tây lại lấy tay vuốt ve cổ y, lấy ngón trỏ chọc chọc trên mặt, “Đã có bao nhiêu cô gái ôm qua rồi?”

“Ghen huh?”

Lương Tây mô phỏng động tác “No”, “Tôi chỉ muốn biết bao nhiêu cô gái không tình mắt như thế thôi.” Cô nói xong liền cười ha ha, ngồi lại chỗ ngồi của mình vẫn cứ cười mãi.

Lục Diên Chiêu không cảm thấy có chuyện gì đáng để cười, “Gan ngày càng lớn nhì, vậy sao không túm chồng mang về nhà đi?”

Lương Tây hừ một cái, “Anh biết rõ trong lòng chồng tôi không có tôi, vậy mà còn đả thương tôi nữa. Có ý đồ gì đây hả?”

Cô dùng cách hát để bày tỏ những lời này làm cho toàn thân Lục Diên Chiêu nổi da gà, “Sao em không đi ca kịch đi nhì?”

“Tại sợ không có người xem đó.” Cô vẫn cười, không mấy may điểm xia tới việc y cố tìm ra ngọn nguồn mục đích.

Cô biết, Lục Diên Chiêu vẫn canh cánh trong lòng chuyện cô gả cho Lạc Minh Khải. Y cho rằng cô ngu không ai bằng, chính cô cũng cho là rất ngu xuẩn nhưng vẫn muốn thử xem. Lục Diên Chiêu liên tục thuyết phục nhưng không có kết quả, thậm chí còn vì thế mà ngó lơ cô suốt một tháng, cũng không chịu nhận điện thoại của cô.

Hiện tại cô sống không tốt, Lục Diên Chiêu lặng lẽ nhìn, nghĩ vậy lại làm y vui vẻ. Lời này chính là điển hình cho câu “Không nghe lời người lớn, chịu thiệt là đương nhiên(1)”. Nhưng ngay cả bây giờ, có người hỏi cô sau khi gả cho Lạc Minh Khải có hối hận không, thì cô vẫn như trước đưa ra câu trả lời khẳng định, cô không hối hận. Thậm chí dù có quay trở lại, thì cô vẫn sẽ gả cho Lạc Minh Khải.

(1) Câu gốc là “Không nghe lão nhân ngôn chịu thiệt ở trước mắt”

Người khác không hiểu, nhưng cô biết, người đàn ông kia từng là giấc mộng của mình, mộng đẹp đến mức ban đêm cô đến nằm mơ cũng cười thành tiếng, rồi sau đó mặt đỏ bừng, một phần vui sướng đó, chỉ có mình cô biết rõ. Cô gái ngốc nghếch hỏi đó thậm chí thương trộm nhớ một thiếu niên như thế nào, chỉ mỗi cô biết thôi.

Lục Diên Chiêu không chờ Mộc Lương Tây về Hoa Hồng Viên, mà là mang cô đến căn hộ của y. Mộc Lương Tây rất thành thạo đi tắm rửa, mặc áo ngủ vào rồi đi ra. Lục Diên Chiêu thì ngồi trên sân thượng, trước mặt y đặt một cái bàn tròn, có một chai rượu vang đỏ trên bàn, cái ly bày trước mặt y đã chứa một ít rượu vang đỏ.

Lục Diên Chiêu luôn thích uống chút rượu vang đỏ trước khi đi ngủ. Vừa uống vừa xem thể thao hoặc là các bản tin về tài chính kinh tế. Những chuyện y làm rõ ràng khó thể tưởng tượng nổi, nhưng bởi vì người đang ngồi là y, vì vậy liền hiện ra phong cách tao nhã.

Lục Diên Chiêu thấy Lương Tây đi tới phía mình, híp mắt nhìn mảng da trắng nõn tinh tế dưới cạp cổ cô, “Định cảm ơn tôi như thế nào đây?”

“Hm?” Lương Tây khó hiểu nhìn y nhưng động tác trên tay không dừng lại, cầm chai rượu vang đỏ chuẩn bị rót vào cái ly rỗng.

Đột nhiên Lục Diên Chiêu buông cái ly trong tay xuống, đưa tay kéo lấy tay cô, cô liền ngã nhào vào trong lòng y. Lục Diên Chiêu gục đầu xuống vùi vào cổ cô, không ngừng hít hà. Hơi thở xa lạ truyền đến, toàn thân Mộc Lương Tây bắt đầu trở nên cứng đờ, cô gặt gao không chế bản thân mới không để mình đẩy y ra. Nhưng y cũng không có ý ngừng lại hay buông ra, khi y đem cánh môi dán trước ngực cô, Mộc Lương Tây hưng hăng đẩy y ra, hàm ý cảnh cáo trong mắt dày đặc.

Lục Diên Chiêu nhìn Mộc Lương Tây trước mặt đang hưng hăng trừng mắt nhìn mình, hoàn toàn coi nhẹ sự tức giận của cô. Đây là chuyện vừa rồi y nghĩ đã làm, không phải, là chuyện mà đã nghĩ phải làm từ lâu về trước rồi.

Khi đó Lục Diên Chiêu vẫn ở nước ngoài, ngay cả khi tất cả việc học hành đều đã hoàn tất xong xuôi, vẫn không muốn quay về nước. Y rất hiểu mình quay về nước thì sẽ gặp phải cái gì, buộc phải tiếp nhận doanh nghiệp của gia đình mình, ở trên thương trường anh lừa tôi gạt. Ngoài mặt cười cười nói nói trái ngược với lương tâm, cũng giống như hát tuồng vậy. Mấy người anh của y đều sống như vậy, một đám người đeo cái mặt nạ dày, mãi mãi cũng không nghe được một lời nói thật lòng.

Y chưa bao giờ ngây thơ như thế cho rằng mình có thể lẩn tránh một cuộc sống thế này, Lục gia cho y cuộc sống thiên kiều chi tử, về tình về lý, y nên dùng giá trị của bản thân để phát triển gia tộc này. Có đạt được ắt có trả giá, chỉ là y hy vọng đem cuộc sống vô kỷ hạn như vậy trì hoãn lại một chút.

Y chưa từng nghĩ sẽ gặp Mộc Lương Tây, gặp phải một cô gái bình thường hoặc cũng có thể nói là bất thường như vậy. Y chỉ tham gia vũ hội cùng với đám bạn của mình mà thôi, người bên đó tương đối cởi mở. Nói là vũ hội, nhưng sau lưng cũng làm không ít trò. Mà y chỉ muốn uống rượu ở nơi nào đó thôi, nhưng không hiểu tại sao, cô liền xuất hiện ở trước mặt y.

Đó là một cô gái không giống những người khác, y nghĩ như thế, nhưng mà đừng hiểu lầm nhé... Sự không giống người khác này, không phải nói về khí chất cao quý của cô, cũng không phải vì cô có vẻ ngoài đẹp đẽ, mà là do cô đi nhầm chỗ. Đi lung tung đến đây, vậy mà kì diệu là cô lại vào được, đứng im nơi đó không nhúc nhích, dường như đang do dự có nên đi ra ngoài hay không.

Cô rất nhút nhát, thậm chí vẫn không không chế được tâm trạng đang sợ hãi, tay có hơi run rẩy, mặt cũng bắt đầu trở nên cứng ngắc. Nhìn cô như vậy, Lục Diên Chiêu đột nhiên liền cảm thấy thú vị, chẳng phải thực sự rất thú vị sao? giữa một nơi đầy tiếng hoan hô cười nói, trong chốn tình chàng ý thiếp, một cô gái không thích hợp đứng một bên, giống như một con thỏ nhỏ bị thương đang chờ người đến cứu giúp.

Phát hiện ra cô, không chỉ có mình Lục Diên Chiêu.

Lục Diên Chiêu hí mắt, từ trước đến nay y muốn người thế nào, thì phải là người thế ấy. Cô gái này rất thú vị, càng thú vị hơn đó là, y biết tên của cô... Mộc Lương Tây.

Lạc Minh Khải đã về nước rồi, nhưng đối với tất cả tin tức của Lạc Minh Khải thì Lục Diên Chiêu vẫn thăm dò mọi chuyện từ lớn đến nhỏ. Tuy y không chịu thừa nhận, nhưng Lạc Minh Khải vẫn là đối thủ duy nhất của y suốt nhiều năm qua, vậy mà vẫn không có cơ hội để so bì cao thấp. Lục Diên Chiêu lại âm thầm dò la biết hết mọi thứ của Lạc Minh Khải, vì tương lai của bản thân mà tìm cơ hội. Người Trung Quốc chẳng phải có câu ngôn ngữ là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng ư?

Khi Lục Diên Chiêu nhận được tin tức, Lạc Minh Khải đã cưỡng chế thu mua hai xí nghiệp cứng cựa và xóa sổ nhiều bộ phận để bán đi, tàn nhẫn mà thu mua, thủ đoạn cực kỳ cường ngạnh.

Tuy Lục Diên Chiêu và Lạc Minh Khải ở chung với nhau không nhiều (ở chung này nghĩa là ở gần nhau nhé, chứ không phải sống chung đâu) nhưng cũng hiểu tính tình của Lạc Minh Khải. Trong những trường hợp bình thường, anh ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy, nhưng một khi con người ta làm chuyện khác thường, thì hẳn là có tồn tại nguyên nhân đặc biệt. Vì thế Lục Diên Chiêu cho người bắt đầu theo hai xí nghiệp kia, điều tra lý do vì sao Lạc Minh Khải lại làm như thế. Từ rất nhiều chuyện có liên quan, Lục Diên Chiêu vừa phỏng đoán vừa loại trừ, cuối cùng cũng xác định được, nếu Lạc Minh Khải là con trai của Lạc Thịnh Hoa, thế thì tất thấy âu cũng là dễ hiểu.

Khi Lục Diên Chiêu lấy được phần tư liệu, y tiện thể nhìn thoáng qua, biết được con gái Mộc Chính Nguyên là Mộc Lương Tây. Bởi vì xưa kia bày ra cái bẫy hại người của Lạc gia, mà Mộc Chính Nguyên lại là đầu sỏ, người lúc trước nhúng tay vào đã bị trừng phạt và phải trả cái giá vô cùng thê thảm, vậy thì chắc chắn Mộc Chính Nguyên là mục tiêu tiếp theo của Lạc Minh Khải...

“Cược một ván đi.” Lục Diên Chiêu hí mắt nói với bạn bè của mình.

“Cược cái gì?”

Lục Diên Chiêu uống cạn rượu bên trong ly, “Cược tôi có thể khiến cô ấy chủ động hôn tôi.”

Một đám người cười ồm lên rồi đánh cược, nữ sinh kia rõ ràng là siêu nhát gan, có thể khiến cho cô hôn một người xa lạ trong khoảng thời gian ngắn thì cũng quá khó khăn rồi.

Lục Diên Chiêu lại nở nụ cười, như vậy rất khó hả? Y lại rất dễ dàng để chinh phục đấy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Mộc Lương Tây đứng tại chỗ, nhìn người đẹp tóc vàng mắt xanh xác lão cười ồm lên. Mà toàn thân cô lại đổ mồ hôi lạnh, chân cẳng cũng cứng ngắc lại. Cô hối hận vì đã xuất hiện ở đây. Giờ đây cô giống như một gốc cây sống trong bóng râm, hàng năm sinh trưởng ở nơi không có ánh mặt trời. Cho dù có yếu đuối đến nhường nào, cô cũng đã quen thuộc cách sống như vậy, càng ngày càng sợ ánh sáng, nghĩ thậm chí muốn trốn vào tháp ngà của mình.

Lúc trước, trong đầu cô chợt có một ý nghĩ, cả đời cô không thể cứ mãi như vậy được. Không có bạn bè, không có người yêu, thậm chí quên luôn cả cách nói chuyện, toàn bộ thế giới chỉ có một mình cô. Trong một khoảng thời gian rất dài, cô nảy sinh một loại ảo giác, là cô đang sống ở một thế giới hư cấu, mọi người bên cạnh cô cũng đều là hư cấu, chỉ có mỗi mình cô thực sự tồn tại. Những người đó nói chuyện, âu đã, tranh cãi âm ỉ, yêu đương, cười vang, hình ảnh có thể đánh sâu vào võng mạc của cô, âm thanh cũng có thể kích thích lỗ tai của cô. Nhưng cô luôn cho rằng tất cả những sự vật này đều là hư vô, cách cô rất xa rất xa, thế giới này thực ra chỉ có một mình cô, người bên ngoài chỉ là ảo giác.

Bị loại cảm giác kỳ lạ này trói buộc, tinh thần cô càng ngày càng sa sút, đến nỗi rất lâu rồi cô không còn mở miệng nói chuyện. Cô muốn thay đổi cách sống hiện tại của mình một chút, thay đổi thái độ với cuộc sống này. Trong lúc xúc động liền đi tới nơi này, ở đây có vũ hội, hẳn là sẽ có rất nhiều người.

Tới nơi, quả nhiên có thật nhiều người. Bỗng nhiên cô cảm thấy sợ hãi, thậm chí hối hận, cô thà rằng bản thân một mình trốn trong phòng đóng cửa không ra, cũng không muốn ở lại đây. Rất nhiều người đang nhìn cô, những ánh mắt này giống như trở thành vũ khí, khiến cô muốn chạy trốn thật nhanh.

“Hi, rất hân hạnh được gặp cô...” Lục Diên Chiêu mới vừa tới gần cô, thì phát hiện cô như bị trúng độc mà nhìn chằm chằm mình.

Lương Tây xoay người muốn trốn, cô hối hận, vô cùng hối hận.

Lục Diên Chiêu bắt lấy cánh tay của cô không cho chuẩn đi. Trong tư liệu của y có viết cô rất nhút nhát và mắc chứng sợ đám đông... Quả là danh bất hư truyền.

“Mộc tiểu thư, cô tính chạy đi đâu vậy?” Lục Diên Chiêu mở miệng cười, ánh mắt nheo nheo lại.

Lương Tây từ trong tay y giấy dựa muốn thoát ra, dùng ánh mắt thù địch trừng y, nhưng nghĩ lại, đột nhiên nhớ tới y kêu mình là “Mộc tiểu thư”, sắc mặt nhất thời thay đổi. Cô đã suy nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, y có thể là một tên khốn nạn, y xuất hiện ở đây là để hại mình, có lẽ ai đó đã thuê y đến để hại cô... Trong vô số loại khả năng đó, chỉ có một khả năng bình thường hơn một chút, chính là y biết cô.

“Anh... Sao anh lại biết tôi?” Cô nói ra những lời này, trong giọng nói thỉnh thoảng run run, mồ hôi trên trán nhỏ giọt chảy ròng ròng, từng giọt từng giọt tứa ra.

Vốn dĩ thái độ ban đầu của Lục Diên Chiêu là hứng thú, nhìn bộ dạng cô như trúng phải độc, đúng là cũng cảm thấy giỡn rất nhây. Y chỉ tro đám bạn bên kia cách đây không xa của mình, “Tôi đang cực với đám bạn, cần cô giúp đỡ. Nếu cô đồng ý, thì tôi sẽ nói cho cô sao tôi lại biết cô, Mộc Lương Tây tiểu thư.”

Mộc Lương Tây mở to hai mắt nhìn y, quan sát y hồi lâu, cuối cùng mới mở miệng, “Anh muốn tôi giúp cái gì?”

Lục Diên Chiêu chỉ vào mặt mình, “Nào, hôn tôi một cái đi, tôi sẽ trả lời cô.”

Mộc Lương Tây đáp trả y bằng cách nhanh chóng xoay người chạy trốn chết. Giờ khắc này cô xem y như dã thú, nếu không nhanh chóng chạy thoát, thế thì cô có thể sẽ bị thương tổn đến mức không thể tưởng tượng.

Lục Diên Chiêu bị phản ứng của cô làm cho sững sốt hai giây, chợt nghe tiếng cười ồm ồm của đám bạn, y cũng không ảo não, buông ly rượu xuống, lập tức đuổi theo. Tốc độ của y rất nhanh, hai ba bước đã bắt được Mộc Lương Tây, nét cười trên mặt y dần phai nhạt, sắc mặt y bình tĩnh, chỉ có ánh mắt hơi thâm trầm, “Mộc Lương Tây, tôi cam đoan, hôm nay cô mà cứ bỏ đi như thế, tuyệt đối sẽ hối hận cả đời.”

Lương Tây không nghe thấy y nói cái gì, chỉ lo giấy dựa, muốn từ trong tay y vùng ra.

Yếu đuối như vậy, so với một con thỏ còn không bằng, Lục Diên Chiêu bắt đầu cảm thấy chán ghét, y mạnh mẽ đẩy cô một cái, tiếng nói lạnh băng đánh úp về phía cô, “Nếu cô không bận tâm an nguy của người nhà mình, không để ý cơ nghiệp mấy chục năm của cha cô, muốn một ngày nào đó cửa nát nhà tan, vậy thì cô cứ đi đi, tôi xem cô trốn được bao lâu...”

Đúng vậy, Mộc Lương Tây muốn chạy đi, muốn nhanh chóng thoát ra, nhưng cô chỉ đi được hai bước liền ngừng lại. Lục Diên Chiêu nhắc đến cha mẹ cô, đó là những người yêu thương cô nhất, hiểu rõ cô nhất đời này, nếu không có cha mẹ, có lẽ cô căn bản sống còn không nổi. Cô còn sống đến giờ, là vì muốn làm cho cha mẹ mình an tâm. Cô một mình tới nơi này, đã phải sử dụng rất nhiều dũng khí mà không ai biết được. Trước đó, khi vẫn còn ở trên máy bay, cô vẫn luôn chảy nước mắt, có lẽ cô là loại phụ nữ yếu đuối đến mức vô cùng, từ lúc bắt đầu khóc trên máy bay, mãi cho đến khi xuống máy bay vẫn còn đang khóc thút thít. Cô không dám đem tình trạng của mình nói cho cha mẹ biết, chỉ có thể một mình chấp nhận, một mình đến đất nước xa lạ này, để cho bản thân tự sinh tự diệt...

Nếu nói trên thế giới này còn có cái gì đáng giá để cô lưu luyến, thì nhất định chính là cha mẹ cô. Cuộc đời này của cô thật có lỗi với hai người họ, bọn họ đem tất cả yêu thương dành cho cô, nhưng cô lại không thể hồi báo được điều gì.

Giờ khắc này, cô bàng hoàng, lo lắng, sợ hãi... Cô biết chính bản thân mình thật bệnh hoạn, ngay cả việc tiếp xúc với người khác cũng có thể sợ đến như vậy, giống như ngoài cô ra, tất cả mọi người là thú dữ đáng sợ.

Cô xoay người, chậm rãi chống lại ánh mắt của Lục Diên Chiêu, không phải cô không sợ hãi, chỉ là cô nghĩ, nếu có thể vì cha mẹ của mình, cho dù vượt qua giới hạn gì cũng đều có thể, thậm chí cho dù y đang nói dối cũng không sao cả.

“Anh... Có ý gì?” Cô run run hỏi y.

Lục Diên Chiêu không phải là người có tính nhẫn nại, thái độ của cô vừa rồi đã chọc giận y, giờ phút y xem cô như một con thú cưng, không đúng, là xem cô giống như một truyện cười, hân híp mắt nhìn cô, một kẻ yếu đuối, không xứng được người khác thương hại cùng giúp đỡ. Y chỉ chỉ mặt mình, không ai có tư cách đòi hỏi người khác phải giúp đỡ, cô muốn y giúp thì phải trả giá, vừa rồi y bị mất mặt trước đám bạn mình... Cô phải để y lấy mặt mũi của mình về, có vài kẻ nhiều chuyện cũng đã chạy tới hóng hớt, y biết rõ.

Lương Tây sắp bật khóc, Lục Diên Chiêu lại càng nổi giận, bao nhiêu phụ nữ vây quanh y, y đều keo kiệt không thèm phản ứng, chuyện tốt này rơi trúng người cô, cô lại có cái kiểu giống như y muốn giết cô vậy...

Lương Tây nhanh nhẹn hôn phớt nhẹ lên mặt y, “Lời nói vừa rồi, anh có ý gì?”

Lục Diên Chiêu đã từng được người ta hôn qua rất nhiều lần, cũng đã thử qua rất nhiều kiểu hôn, nhưng lúc này đây, nụ hôn không được tính là hôn này, khắc sâu vào trí nhớ y, y ngoài việc cảm thấy mặt hơi lạnh một chút, còn lại cũng chẳng có cảm giác gì. Trong lòng còn âm thầm hoài nghi, cô thật sự là một khối băng ư, làm sao có thể lạnh như vậy...

Y vươn tay sờ lên mặt mình, “Có người nhắm vào Mộc thị, trước tiên có thể nói để cha cô chuẩn bị sẵn sàng rồi đây.”

Lời này nói cũng là dư thừa, Lục Diên Chiêu đã từng phân tích, dựa theo tốc độ với thủ đoạn thu mua hai xí nghiệp trước của Lạc Minh Khải, thì đối với

Mộc thị, tuy rằng tình hình của Mộc thị có phức tạp hơn một chút, nhưng nếu Lạc Minh Khải đủ tàn nhẫn, tuyệt đối có thể thu mua Mộc thị trong vòng ba năm. Y nói lời này, chỉ là để hoàn thành giao dịch vừa rồi của y cùng Mộc Lương Tây “Trà giả và thu hoạch”.

Thấy y muốn bỏ đi, Lương Tây lại chủ động tiến lên giữ chặt lấy cánh tay y. Lục Diên Chiêu hừ một cái, không có ý định cùng cô dây dưa, căn bản không bận tâm tới cô, tiếp tục trở lại cuộc vui. Lương Tây cũng không mở miệng mà đi theo sau y, Lục Diên Chiêu không thèm để ý đến cô, Lương Tây lại càng gắt gao đi theo y.

Lục Diên Chiêu cùng đám bạn quây đến rạng sáng, uống không ít rượu, còn cùng mấy người đẹp nhảy vài điệu. Rót cuộc chờ mãi đến khi y muốn đi về, lại phát hiện Mộc Lương Tây vẫn như trước đi theo mình, không kiềm được tức giận, “Cô muốn cái gì?”

“Vì sao chứ?” Bây giờ cô đã rất bối rối, thầm nghĩ nếu y có thể nói cho mình mấy tin tức này, vậy thì y chắc chắn phải biết rõ ràng ai muốn hại gia đình cô, nhất định y biết rất nhiều chuyện.

“Anh làm sao biết có người có ý nhắm vào Mộc thị? Người đó là ai, tại sao phải nhắm vào người nhà của tôi... Làm sao anh biết? Lúc này anh nói đùa cho xong đúng hay không... Không đúng, chắc chắn anh biết rất nhiều, anh nói cho tôi biết được không, anh nhất định rất rõ ràng...”

Sắc mặt cô trắng bệch, nhưng vẫn như cũ kéo y không buông.

Lục Diên Chiêu không phải là người thích làm việc thiện, nhắc nhở cô một câu cũng đã xem như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, dựa vào cái gì còn phải phá lệ tặng kèm phúc lợi? Y lại đẩy cô một cái, có trời cao làm chứng, y thật sự chỉ dùng có một chút sức, thế mà cô lại ngã mạnh về phía sau, lao đảo vài bước, vấp và lảo đảo đứng vững, lại còn nôn mửa một trận...

Lục Diên Chiêu muốn đi cũng không được, mà không đi cũng chẳng xong, rõ là cô gái phiền toái đến cực điểm. Bây giờ y đang tự trách mình tự dưng lại đi trêu chọc cô, y đến gần cô, thấy cô rốt cục nôn xong rồi, sắc mặt cô như vẫn trắng bệch không chút huyết sắc, lệ trong mắt như dòng suối chảy xuống.

Cô nhìn y, ánh mắt không còn bùng cháy mãnh liệt nữa, đến nỗi khiến y cảm thấy nó chẳng có tiêu cự. Cô giống như bị người ta ném vào trong đám dân du cư, không thuộc sở hữu của ai, chỉ có thể lưu lạc mà tự sinh tự diệt, Lục Diên Chiêu bỗng nhiên có chút mềm lòng.

Y kéo cô, chẳng hề bận tâm cô đang giãy dụa, “Tôi đưa cô về.”

Y thỏa mãn yêu cầu của cô, đem hết thân tin tức mà y biết được nói cho cô nghe. Lấy thủ đoạn của Lạc Minh Khải, anh ta đã đem hai xí nghiệp nuốt chửng không chừa, thì đối với Mộc thị chỉ càng thâm hơn. Ai bảo Mộc Chính Nguyên là người lúc trước khởi xướng đưa Lạc gia vào trường? Không đúng, phải là xem như chủ mưu, ngay cả ở trong pháp luật, chủ mưu cũng là tội nặng nhất.

Lương Tây hỏi y có nhầm hay không, có phải tất cả đều là y đoán hay không, sự thật thực ra có thể không phải như vậy.

Lục Diên Chiêu lại chỉ cười lạnh, “Mộc Lương Tây, bây giờ Thịnh Á đang trong thời gian im hơi chờ thời cơ. Cô tin không, chờ Lạc Minh Khải qua thời gian yên ắng này rồi về nước, hẳn sẽ trực tiếp cầu hôn cô? Cô chắc chắn sẽ đồng ý, như vậy có thể khiến Mộc thị nhanh chóng tan tành, giảm bớt nhiều phiền toái cho Lạc Minh Khải, người nhà cô cũng không thể từ chối, dù sao kết quả cũng giống nhau cả...”

Cô lại khóc, Lục Diên Chiêu chưa từng gặp người nào lại ư khóc như vậy.

Lục Diên Chiêu sẽ không hùa hạ phụ nữ, mang cô về nhà đã là hết lòng hết sức, cô ở trong phòng hẳn vẫn không ngừng khóc. Trước kia y nghe nói nước mắt của phụ nữ có thể phá Trường Thành, chỉ cảm thấy người khác sao có thể khoa trương đến như vậy, nước mắt sao có thể khóc phá Trường Thành, nay sau khi thấy Mộc Lương Tây khóc, y liền nghĩ việc này tuyệt đối là thật...

Mộc Lương Tây khóc mệt, lại từ trong phòng đi ra, cô bước đến trước mặt Lục Diên Chiêu, “Anh có biện pháp có thể cứu được gia đình tôi, đúng không?”

Nếu là người bình thường, làm sao có thể biết được ý đồ của Lạc Minh Khải, huống chi là sự việc của Lạc gia chắc chắn đã được che đậy, Lục Diên Chiêu có thể điều tra được, y nhất định có biện pháp.

Lục Diên Chiêu ném cho Mộc Lương Tây vài tiếng cười châm chọc, “Đừng hỏi tôi có cách nào không. Đầu tiên, dựa vào cái gì? Tôi dựa vào cái gì mà phải giúp cô? Chúng ta không thân cũng chẳng quen, dựa vào cái gì để mà tôi phải phí công đi lo chuyện nhà các người?”

Thật sự là buồn cười, vô duyên vô cớ ai cũng có thể tới cửa nhờ y giúp.

“Anh giúp chúng tôi, anh muốn cái gì cũng đều có thể...”

Lục Diên Chiêu lại cười lên một cách hèn mọn, “Nhưng tôi không thích tiết mưng bán mình cầu vinh.”

Y đánh giá bộ dạng của cô một chút. Xinh đẹp thì có xinh đẹp, nhưng cái tính cách này, không phải loại y thích. Đáng người cũng không đẹp lắm, ngực không đủ lớn, mông không đủ cong, tiến vào showbiz cũng chỉ có thể đóng khung trong cái hình tượng ngọc nữ thuần khiết mà thôi...

Cô lại khóc, Lục Diên Chiêu thật sự hết sức lực, chỉ có thể lấy tay đỡ trán.

Đến khi cô khóc làm y phiền chán đến cực điểm, y mới mở miệng nói:

“Mộc Lương Tây, trên thế giới này không có ai nên giúp ai. Muốn làm cái gì, chỉ có thể dựa vào chính mình!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trí nhớ của Lục Diên Chiêu không tồi, vì thế bộ dạng hai mắt đầm lể của Mộc Lương Tây khi khóc trong ký ức của y hãy còn mới mẻ như trước, y chăm chú nhìn người phụ nữ ngồi trong thư phòng của mình. Cô vẫn mặc bộ đồ ngủ cũ, kiểu dáng bộ đồ ngủ rất đơn giản, làm lộ ra làn da trắng mịn như sữa, dường như còn thật sự mang theo hương sữa mẹ người, khiến cho người ta muốn nhẹ nhàng cắn một cái. Hai tay của cô liên tục gõ bàn phím, tiết tấu nhanh giống như khúc nhạc giao hưởng, nhưng cô đang kiềm nén hết sức giảm bớt âm thanh... Y không thể không dời tầm mắt về phía trước, nhìn chằm chằm vào mặt cô, vài sợi tóc rơi bên mắt cô, nhẹ nhàng lay động. Có vẻ cô cũng cảm thấy khó chịu, lập tức lấy tay vén tóc ra sau tai, sau đó tiếp tục đánh bàn phím.

Chẳng cần nhìn y cũng biết bây giờ cô đang xem những gì. Luôn luôn lấy Mộc thị làm trọng, luôn có liên quan đến Thịnh Á.

Chứng nghiện thuốc lá của Lục Diên Chiêu lại tái phát, y nhìn không được liền đi ra thư phòng. Sau khi y nâng bước, Mộc Lương Tây ngẩng đầu nhìn y một cái, rồi lại tiếp tục dồn toàn bộ chú ý đặt trên màn hình máy tính.

Nhiều năm về trước, Lục Diên Chiêu nhất định sẽ không nghĩ tới Mộc Lương Tây trừ khóc ra thì chả làm được cái gì kia lại biến thành bộ dạng như ngày hôm nay, cũng tựa như hiện tại y nhìn Mộc Lương Tây, làm sao cũng không cách nào đem cô và nữ sinh mít ướt khóc đến nỗi mặt lem nhem vài năm trước đặt cùng một bàn cân. Nhân sinh quá đổi diệu kỳ, chỉ cần có cơ hội, thì một người có thể thay đổi nhanh đến nỗi khiến người ta chóng mặt.

Lục Diên Chiêu đứng trên ban công, vừa hút thuốc lại vừa giũ cột chính mình. Y nói, Mộc Lương Tây biến thành như hôm nay, công lao của y là lớn nhất.

Y đâu phải nhà hảo tâm, từ trước đến giờ vẫn vậy, không mưu tính nhúng tay vào bất kì chuyện gì của Lạc Minh Khải, dù cho y quả thực muốn đổi đầu với Lạc Minh Khải, để xem xem rốt cuộc ai lợi hại hơn ai. Nhưng y lười, nếu như không cần thiết thì tuyệt đối sẽ không tự đi rước phiền phức. Vì thế sau khi Mộc Lương Tây yêu cầu như vậy, y vẫn trưng ra cái bản mặt trơ trơ, không cự tuyệt. Nhưng trong lòng đang cười nhạo cô gái này quả thật ngốc không thể tưởng, chuyện vừa phức tạp lại còn liên lụy tùm lùm như thế, vậy mà cô lại đi cầu xin một kẻ xa lạ chẳng có quan hệ gì với cô giúp, thì người ta dựa vào cái gì phải giúp cô? Cuộc đời chứ có phải phim truyền hình đâu, ai bảo rằng một người làm vào khốn cùng thì người khác phải cứu vớt?

Lục Diên Chiêu nhanh chóng ném Mộc Lương Tây vào một xô, định mặc kệ cô. Nhưng những nơi y có mặt, Mộc Lương Tây cũng xuất hiện, cho dù là lúc y đang “chim chuột” với gái gú...

Lục Diên Chiêu coi thường Mộc Lương Tây đến nỗi khiến mấy cô ả bốc lửa bên cạnh y còn cảm thấy không chấp nhận được, cười quở mắng y đúng chỗ có phong độ đàn ông tí nào, làm khó một cô gái nhỏ như thế. Bọn họ đều cho rằng Mộc Lương Tây bị y vứt bỏ, mới bình minh còn quần quít bên y, còn Lục Diên Chiêu thì chắc do đang câu cái gì đó mà không phát tiết được, nên không thèm quan tâm đến Mộc Lương Tây.

Cho đến một ngày, y mới nổi hứng đến đây. Nhưng cô cứ đi theo mình khắp nơi, nên sự hứng thú đó liền chuyển thành việc nên làm sao để “bơ” cô đi, sau đó thông khoái bay nhảy một ngày. Quái lạ, sau khi trở về lại phát hiện cô đứng dưới tầng cây ngô đồng bên dưới căn hộ của y.

Hôm đó Lục Diên Chiêu quẩy rất high như thường lệ, nhưng lúc quay về liền thấy bóng dáng quen thuộc kia. Cô tựa người vào thân cây, bàn tay không ngừng xoa vào nhau, miệng thở ra khói. Cô rất lạnh, trên cổ cũng chẳng mang khăn choàng, hé ra khuôn mặt nhợt nhạt. Bóng dáng gầy gò tựa như tờ giấy màu, đang thuận theo gió lạnh năm nay mà lay động. Đầu óc y ớn lạnh vài giây, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại tiêu sái đi tới trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu nhìn y, khóe môi cong thành nụ cười.

Sắc mặt của cô trắng bệch, nhìn giống hệt như lúc vừa rồi y còn chưa đi đến.

“Mộc Lương Tây, tôi thấy bắt đầu vui rồi nhé. Nhưng điều kiện đầu tiên là cô phải kham nổi vị trí tôi giao cho cô.”

Đúng vậy, y lại muốn bày ra trò bịp khác. Khi dạy dỗ một học sinh thông minh hiếu học, nếu học sinh này mà thành tài, thì người thầy chẳng có gì đáng để ca tụng, vì học sinh này vốn dĩ thông minh. Nhưng giáo dục một người học sinh nhất gan tri trệ còn hạn hẹp không tả nổi thì, nếu thành công, tất cả đó đều là công lao của người thầy này.

Bắt đầu từ ngày đó, mọi việc của Mộc Lương Tây, đều do Lục Diên Chiêu sắp đặt.

Y dạy cô cách nhận biết đủ loại bảng biểu, còn cả phân tích các bảng số liệu, tất cả những gì y học được, đều dạy lại cho cô “học trò” nhỏ này. Tính tình y không tốt, số lần cô bị y mắng không chỉ đếm trên đầu ngón tay, mỗi lần như thế cô đều lặng lẽ trốn đi mà khóc. Mỗi ngày lúc y kiểm tra lại kiến thức của cô, có thể nhìn thấy trên bề mặt tài liệu tham khảo có vết lẹ động lại.

Mà quả thật Lục Diên Chiêu cũng không phải người thầy tốt, một người thầy tốt sẽ không vì tung tăng bay nhảy ở bên ngoài chưa đã đời, mà quay về nỗi đóa với học trò của mình.

Mỗi lần Mộc Lương Tây bắt đầu trốn tránh về mặt tâm lý, cự tuyệt những lúc y bắt cô đọc tư liệu, y cũng chỉ lạnh lùng nhìn cô, “Mộc Lương Tây, cô cứ tiếp tục chùn bước nữa đi, chờ chút nữa để Thịnh Á ăn tươi nuốt sống Mộc Thị luôn. Vẫn là câu nói ấy, những hành động của một kẻ hèn nhát chẳng khác nào tự mình trừng phạt mình, cô suy nghĩ thấu đáo đi.”

Y khỏi cần nhìn mặt cô thì y cũng biết, chắc chắn cô lại đang khóc rồi.

Từ lúc đầu bài xích, cô dần bắt đầu tiếp nhận, rồi đến mức thuận thực nhuần nhuyễn. Thậm chí cô ngày đêm học tập, những chỗ không hiểu, mỗi khi thảo luận cùng với y, ngay cả khi y đã ngủ rồi, cô cũng sẽ chẳng thêm bận tâm gì mà chạy đến phòng y, kéo y dậy để hỏi tường tận.

Trong một khoảng thời gian nào đó, Mộc Lương Tây và Lục Diên Chiêu đều ở chung một chỗ. Mỗi ngày đưa ra đủ loại giả thiết về khủng hoảng tài chính, tìm kiếm phương pháp giải quyết, không ngừng đặt giả thiết, không ngừng nghĩ ra cách giải quyết. Lục Diên Chiêu đưa cho cô mấy tài liệu về các doanh nghiệp đã phá sản vì kinh doanh thua lỗ gần đây, bảo cô tìm ra nguyên nhân, cũng thông qua đó tìm ra biện pháp hữu hiệu nhất để thay đổi tình hình.

Từ từ, Lục Diên Chiêu tận dụng các mối quan hệ của mình, để Mộc Lương Tây tiếp xúc với vài bài thực nghiệm quy mô lớn. Y biết, bên trong trường học nổi tiếng, trước khi học sinh tốt nghiệp đều phải làm một bài thực nghiệm. Bài thực nghiệm này không phải lấy thành công làm tiêu chuẩn, mà là xem xét phản ứng của các học sinh khi gặp sự cố, các hồ sơ được đề cập đến, đều là hồ sơ thật về các công ty, doanh nghiệp gần đây, khiến cho đám học sinh lao đao một phen. . .

Sau khi Mộc Lương Tây đã quen thuộc với một vài hồ sơ tài chính thực tiễn, Lục Diên Chiêu đưa Mộc Lương Tây theo tham gia một số buổi gặp gỡ, giới thiệu cho cô vài vị có máu mặt trong giới tài chính. Sau đó y sẽ lặn mất tăm, để Mộc Lương Tây tự thân vận động đi học hỏi làm sao để đạt được nguồn lợi mà mình mong muốn.

Lục Diên Chiêu bỏ xó không đếm xỉa đến Mộc Lương Tây mấy tháng như thế, y vẫn quen thuộc với lối sống buông thả thường ngày, sau đó lại đi khảo sát việc học hỏi của Mộc Lương Tây.

Lục Diên Chiêu từng ngầm kinh hãi, từ sau khi cô chậm rãi bước ra ngoài, rất nhiều việc này nọ đều không cần y đề cập hay nhắc nhở gì, bản thân cô vừa nghe đã hiểu ngay. Đã không còn là con nhỏ mà y cho rằng trời sinh vô cùng ngu si dốt nát rồi.

Nhưng cô vẫn có nhược điểm, đó là không đủ tàn nhẫn. Trên thương trường, nếu bạn không đủ nhẫn tâm, người khác sẽ không ca ngợi bạn lương thiện, chỉ có bị họ cho là nhu nhược dễ bắt nạt mà thôi.

Về phương diện này, Mộc Lương Tây là một người đầy lòng nhân ái. Nếu trong công ty có nhân viên kỳ cựu cao tuổi, cho dù người đó không phù hợp với chức vụ họ đang đảm nhiệm, cô vẫn cứ cho rằng người ta đáng thương, liền giữ đôi phương lại. Còn đối với người biển thủ tiền bạc, khi biết được do họ không thể trả nổi tiền thuê nhà, cô cũng tha rằng tự mình chịu thiệt. . . Cái tính cách này của cô, sau khi bị Lục Diên Chiêu mắng mấy lần, vẫn sửa không được.

Lục Diên Chiêu mang về rất nhiều động vật tàn tật, động vật bệnh nan y, hoặc là động vật bị người ta móc mắt mất, tay chân đã bị cắt đứt, những con vật nhỏ này phát ra tiếng kêu hự hự đầy thảm thiết.

Lục Diên Chiêu lấy con dao nhỏ ra, buộc cô tự tay vẽ nên dấu chấm hết cho sinh mệnh của những con vật này.

Đây là môn học gian nan nhất, bởi vì Mộc Lương Tây lại khôi phục tình trạng như ban đầu, tự nhốt mình trong phòng, ngày qua ngày không ngừng khóc thút thít.

Cũng không biết bắt đầu từ ngày nào, cô tựa hồ như biến thành một Mộc Lương Tây khác mà y không hề quen biết.

Trong trí nhớ của Lục Diên Chiêu, dường như là bắt đầu từ ngày nào đó. Cô bị y đẩy mạnh vào trong một cái lồng sắt, bên trong lồng sắt có một con bò. Lục Diên Chiêu bảo cô giết chết con bò đó, nếu không thì đừng đi ra. Lục Diên Chiêu cũng chỉ là phát cáu vì cô vẫn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, chỉ muốn dọa cô một chút.

Y ngồi ở phía trước, quan sát hành động của cô

Cô ngồi ở trong lồng, chỗ cô chọn là một góc khuất trong lồng sắt, cô chỉ ngồi thu lu một đống, vùi mặt vào đầu gối. Lục Diên Chiêu không biết có phải cô đang khóc hay không, bởi vì cơ thể cô vẫn chưa run rẩy. Cô chỉ trầm mặc ngồi đấy, ngay cả đầu cũng chẳng ngẩng lên.

Cái động tác quai gở này vẫn duy trì một ngày một đêm. Cô không khóc, cũng chẳng la hét để được ra ngoài, vẫn giữ nguyên động tác kia. Điều này khiến Lục Diên Chiêu bắt đầu lo lắng về tình trạng của cô. Nhưng Mộc Lương Tây chợt di chuyển, cô ngán đầu lên, cầm lấy con dao đặt cách cô không bao xa.

Một nhát, cô đâm về phía yếu đuối nhất trên cơ thể con bò, một nhát trí mạng.

Dao trên tay cô, dính đầy máu. Nhưng trong ánh mắt cô, không có lấy một chút hối hận.

Nếu không có khả năng trốn trong tháp ngà để yếu đuối mãi, vậy thì chỉ có thể tự biến mình trở thành một chiến sĩ kiên cường, bảo vệ những người mình muốn bảo vệ.

Mộc Lương Tây từ trong lồng sắt đi ra, trên cơ thể cô, trên tay, trên mặt, khắp mọi nơi đều dính đầy máu, nhưng động tác của cô vừa nhanh chóng vừa quyết đoán, không mảy may chút hối hận nào. Thậm chí cô còn cười với Lục Diên Chiêu

Nụ cười kia, cả đời Lục Diên Chiêu cũng sẽ không quên. Cười đến mức lãnh đạm như vậy, không có bất kỳ tạp chất nào. Dường như vẫn đơn thuần như thế, chỉ là trong đơn thuần lộ ra lãnh ý.

Y nghĩ, cô đã trở nên khác trước, rồi cuộc cũng đã khác trước rồi. Vừa vui sướng, song lại có chút rầu rĩ.

Mộc Lương Tây trở nên độc lập mà có chủ kiến. Rất nhiều việc, cô vẫn thương lượng với y như cũ, nhưng cũng có rất nhiều việc, ngay cả cô đang làm gì y cũng chẳng rõ lắm. Cô biết một số nhà tài chính mà ngay cả Lục Diên Chiêu còn không biết, thậm chí quan hệ của Mộc Lương Tây và bọn họ cũng không tồi, cô làm một vài vụ đầu tư lớn nhỏ, cô cũng không phân tích sổ sách mỗi ngày giống người khác mà cứ đầu tư. Cô chỉ muốn tìm mọi cách để biết được ông trùm tài chính hiện nay cảm thấy hứng thú với ngành nghề nào, có ra tay hay không, một khi ra tay, người khác mua cái gì, cô liền mua cái đó.

Về sau, bỗng nhiên một ngày nọ, cô nói với y, “Tôi muốn về nước.”

“Cô muốn làm gì?” Lục Diên Chiêu bình tĩnh chăm chú nhìn cô.

“Lúc trước Lạc Minh Khải đã cho người điều tra tin tức của tôi, như vậy hẳn là anh ta đã định động tay vào Mộc thị rồi.”

“Thì cô đi trước hẳn một bước...”

Lương Tây lắc đầu, “Tôi chờ anh ta chủ động xuất hiện trước mặt tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Lục Diên Chiêu còn chưa hút xong liều thuốc, đã bị Mộc Lương Tây kêu vào thư phòng. Thanh âm của cô không gắt cũng chẳng nóng nảy, nhưng không có nghĩa chuyện cô sắp nói ra không quan trọng. Bây giờ y đã dần hiểu được, cô chính là loại phụ nữ cho dù trời sập cũng không thay đổi sắc mặt.

“Anh nhìn xem, lạ thật đấy...” Sau khi Lương Tây rê chuột nhấp vào, mới nhận ra tâm tư Lục Diên Chiêu đã bay tận chốn nào rồi, liền lấy ngón trỏ chỉ một chuỗi những con số trên màn hình máy tính.

Khóe miệng Lục Diên Chiêu lộ lên nụ cười, y mặc áo ngủ, ánh mắt nhú lại, toàn thân toát lên vẻ lười biếng, anh nghiêng người nhìn cô, “Em thấy tôi có chỗ nào để ngồi không?”

Vị trí trước máy tính bị cô chiếm đóng, về mặt y biếng nhác đến cực điểm, không để tâm đến lời nói về sự nhầm lẫn của Mộc Lương Tây. Cô nam quá nữ ở chung một phòng, đã vậy lại còn có người cố tình tạo ra bầu không khí ám muội... Mộc Lương Tây nghiêng đầu quan sát y vài giây, “Chứ anh muốn ngồi ở đâu?”

“Tôi muốn ngồi ở đâu sao, còn có thể ngồi ở đâu nữa?” Trong âm thanh mang theo mùi nguy hiểm.

“Đây là điều hiển nhiên, đâu sao tôi có cầu xin... Này!...”

Lời nói còn chưa thoát ra đầu lưỡi, Lục Diên Chiêu đã kéo cô từ chỗ đó lên, nhanh chóng ngồi phịch xuống, tay cũng ôm cô ngã vào lòng y. “Thời tiết bắt đầu lạnh rồi đấy, thấy tôi tốt chưa, còn sưởi ấm cho em nữa chứ. Không cần cảm ơn.”

Cơ thể Mộc Lương Tây cứng ngắc, nhưng vẫn không đẩy y ra. Người đàn ông này thù dai, cô mà đẩy y ra, y sẽ canh cánh trong lòng mãi. Nếu không đáp ứng mong muốn của y, rất nhiều chuyện sau này sẽ không được như ý.

Thấy cô không giãy dụa, Lục Diên Chiêu mới thu lại ánh mắt dán chặt lên người cô nãy giờ.

Bắt đầu từ khi nào, sự chú ý của cô đi đâu mất rồi? Nhất định không phải ban đầu, khi đó trong lòng y vô cùng khinh thường cô, người gì mà sinh mệnh tựa như con kiến vậy. Không phải giống tính cách, chỉ là y hệt như con kiến, người ta nhẹ nhàng động vào, cô sẽ lập tức chết, mạng sống yếu đuối đến độ không chịu nổi một đá kích bé xíu.

Chẳng sợ sau này cô có thay đổi hay không, thì y cũng chưa từng bị cô hấp dẫn. Sức hút thực sự, là khi cô trở nên lạ lẫm đến nỗi khiến y nhìn không thấu, là khi cô làm việc còn quyết đoán hơn cả y. Ngạc nhiên nhất là sau khi cô về nước không bao lâu thì gọi điện báo “tin vui” cho y, rằng cô sắp kết hôn với Lạc Minh Khải. Cuộc gặp gỡ kết thúc bất ngờ làm sao, cô thậm chí còn có thể thân nhiên gọi điện cho y, khiến cho Lạc Diên Chiêu thật sự hoài nghi, rằng đến tận cùng cô có biết mục đích của Lạc Minh Khải chính là phá hủy Mộc gia hay không. Lạc Diên Chiêu phản đối không có hiệu quả, cô trở thành người phụ nữ độc lập quyết đoán rồi, nên bỏ ngoài tai ý kiến của người khác.

Lạc Diên Chiêu thấy cô không nghe lọt tai lời khuyên răn của y, nên để cô tự mình chuốc lấy đau khổ. Nhưng cho đến hiện tại, Lạc Diên Chiêu mơ hồ hoài nghi, đến tận cùng mục đích thật sự của cô là gì?

Lương Tây vươn tay chỉ chỉ vài chỗ trên màn hình máy tính, Lạc Diên Chiêu nhìn vào, y tiện tay ghi lại chuỗi số liệu phía sau, mày nhẩn lại sâu hoắm, “Em đừng có mà hành động hấp tấp đấy!”

Bất kì lúc nào Lạc Minh Khải đều theo dõi đường đi nước bước của Mộc thị, thì bọn họ làm sao lại không lưu tâm đến hướng đi của Thịnh Á. Nay họ đã nắm được chút tin tức, nhưng lại nửa thật nửa giả, xem ra Lạc Minh Khải đã phát hiện rồi, nếu không cũng sẽ không che giấu như vậy.

Lương Tây gạt đầu, hẳn là cô cũng biết, chẳng qua là muốn y xác nhận lại lần nữa.

Thấy cô không có nửa phần thất vọng, ý cười của Lạc Diên Chiêu phơi phới, lấy tay sờ mặt cô, “Nửa đêm nửa hôm em ở nhà người đàn ông khác, không sợ chồng em ghen à?”

Y định giễu cô một chút, nhìn vẻ mặt bình tĩnh không chút gợn sóng của cô, dường như sẽ không một ai có thể tác động đến cảm xúc của cô nữa. Dù cho, cô gần y như vậy, thậm chí còn ngồi trong lòng y, tay y có thể cảm nhận được độ ẩm của cơ thể cô, nhưng giống như đang cách xa cô vạn dặm vậy.

Lương Tây quay đầu nhìn thẳng về phía y. Lúc này, nếu Lạc Minh Khải thật sự trở lại Hoa Hồng Viên, thậm chí Hoàng nhất định sẽ báo cho cô biết. Thậm chí cho dù Lạc Minh Khải biết cô không ở nhà, cô có thể tìm ra vô số lý do. Cô trong lòng Lạc Minh Khải chẳng qua chỉ là cô gái ngây thơ, còn lưu luyến vòng tay cha mẹ, tranh thủ lúc chồng không ở nhà thì về nhà mẹ đẻ, hết sức bình thường, có gì phải sợ? Huống chi, cô đã quan sát Hạ Niệm Ý, cô ta không cam tâm đến vậy, lấy người như Hạ Niệm Ý, hẳn là sẽ tìm mọi cách để cho Lạc Minh Khải hết đường về nhà.

“Để anh ta ghen cũng được,” Lương Tây ôm lấy cổ y, “Anh quan trọng hơn anh ta...”

Lạc Diên Chiêu bỏ tay cô xuống, y vẫn cười nhưng ánh mắt lại lạnh đi trông thấy, “Tôi quan trọng như vậy, sao em còn đi lấy người khác?”

“Đáng ghét, chẳng phải có câu ‘Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con’ à!” Âm thanh của cô toát ra sự mỉa mai.

Lúc nào cũng như vậy, vẻ mặt này, giọng nói này, biểu cảm này, khiến Lạc Diên Chiêu cảm thấy vô cùng nguy hiểm. Cô như thể biến thành Xà Nữ, nhưng y biết rõ, ngay từ đầu cô đã không phải. Cô đôi khi y luôn luôn có một loại ảo giác, cô từ lúc bắt đầu đã là Xà Nữ, chỉ là cô biến hóa thành tiểu bạch thỏ đến trên y...Khiến cho y “luyện” cô trở thành bộ dạng như hôm nay.

Cái cô gái mà chỉ biết khóc lóc sợ hãi nhìn y kia đâu rồi? Đến tận cùng là do cô nguy trang quá hoàn hảo, hay từ đầu đến cuối chỉ là ảo giác của riêng mình y?

Bàn tay phải của Lạc Diên Chiêu nắm lấy tay trái của cô, “Tự nhiên nghĩ lại, mắc mớ gì đến tôi đâu mà tôi phải giúp em?”

Chả không có lợi ích gì, y có thêm quan tâm!

“Không phải anh nói hay lắm sao? Tôi có thể nhượng một nửa cổ phần của tôi ở Mộc Thị cho anh. Chỉ cần chúng ta có thể chơi anh ta một ván thật đau, mấy thứ đó không thành vấn đề.”

“Thứ tôi không thiếu nhất chính là tiền.”

Lạc Diên Chiêu nói như vậy, Lương Tây có hơi sững sốt, cô giãy dụa cũng không thoát được vòng tay của y, chỉ có thể mặc theo ý y. Nhưng y là người khai chuyện, nói vậy hẳn là y đã biết được điều gì đó, thế nên cô nờ nọ cười sáng như ánh mặt trời, “Vậy không biết cái gì mới có thể khiến Lạc Thiếu của chúng ta hài lòng đây?” Tay phải của cô vẽ một vòng trên ngực y.

“Sao em lại kết hôn với Lạc Minh Khải?” Y càng ép sát người cô, “Đừng có nói điều nhé, bây giờ em không trốn được tôi đâu.”

Mộc Lương Tây cúi đầu, suy tư một lúc, “Tôi yêu anh ta.”

Quả nhiên, Lạc Diên Chiêu nghe xong mặt liền hiện lên vẻ cười cợt...

Lương Tây không để ý tới thái độ của y, kể hết ra rằng làm sao mà cô và Lạc Minh Khải quen biết, thậm chí cả những chuyện ngốc nghếch cô từng làm cũng nói cho y. Thời đại học, cô chăm chú chữ nghĩa để viết bức thư tình này đến bức thư tình khác cho Lạc Minh Khải, nhưng mà một chữ anh cũng chẳng thấy anh hồi đáp, hóa ra là anh đã có bạn gái rồi...

“Sau đó?” Lạc Diên Chiêu cảm thấy có chút hứng thú.

“Sau đó sao?” Mộc Lương Tây cười cười, “Lúc ấy tôi cũng không biết anh ta đã có bạn gái, rồi Hạ Niệm Ý cũng biết, cô ta dẫn theo một đám côn đến đánh tôi, bắt tôi tránh xa Lạc Minh Khải ra... Hồi đó tôi nhất lăm, bị Hạ Niệm Ý răn đe như vậy, cũng không dám đến trường nữa, ầm ỉ đòi nghỉ học.”

Bố mẹ thương tôi nên cho tôi ra nước ngoài... Còn về sau, anh biết rồi đấy...”

Lục Diên Chiêu có vẻ đắm chiêu, “Hình như tôi hỏi em vì sao kết hôn với Lạc Minh Khải mà?!”

“Anh không hiểu phụ nữ gì cả, trong tim người phụ nữ nào cũng ôm một giấc mơ, mơ về chuyện tình hoàng tử công chúa... Tôi cũng vậy, tôi từng hy vọng có thể cùng Lạc Minh Khải nói chuyện yêu đương nam nữ, để có một ngày, tôi có cơ hội ở cùng với người đàn ông tôi từng ái mộ kia, vậy thì tại sao không kết hôn?”

Cô dừng một lát, “Tôi chỉ muốn thỏa mãn giấc mơ đó thôi.”

Lục Diên Chiêu nhìn chăm chăm cô như muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng Lương Tây cũng chống lại ánh mắt của y, không một chút trốn tránh, “Được rồi, tôi thừa nhận, tôi có mơ mộng, muốn đánh cược một ván xem Lạc Minh Khải có thể nào yêu tôi hay không. Nếu anh ta có thể yêu, vậy thì những thù hận có thể giải quyết dễ dàng, mà bản thân tôi có thể hoàn thành giấc mộng thời thanh xuân một cách trọn vẹn... Đáng tiếc, cũng chỉ là giấc mơ mà thôi.”

Tiếng nói của cô vang lên mang theo muộn phiền, Lục Diên Chiêu gật đầu, cô đang nói hết ngọn ngành cho y biết.

Lương Tây cup mắt, tựa hồ rất ưu thương. Chỉ có chính cô biết, trong lời nói của mình, thật giả lẫn lộn, thậm chí ngay cả bản thân cô cũng không rõ ràng, lời mình nói cái nào là thật, cái nào là giả... Chẳng qua sau khi cô nói hết tất cả, lòng trống trơn, nhẹ bẫng. Cô tình nguyện những gì cô vừa nói, chính là những gì xảy ra trong cuộc đời cô trước khi ra nước ngoài... Nếu là như thế thì thật tốt biết bao, nhưng điểm tàn nhẫn nhất của cuộc đời chính là vĩnh viễn sẽ không có “Nếu”.

Nhưng nghĩ nhiều như thế làm gì, quan trọng là Lục Diên Chiêu tin cô.

Mộc Lương Tây quay về Hoa Hồng Viên hai ngày, mà bóng dáng Lạc Minh Khải cũng chưa thấy, thím Hoàng thì vẫn chăm sóc cô như trước. Lương Tây ôm Tiểu Mỹ Nữ nằm trên giường, đôi mắt Tiểu Mỹ Nữ nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, thế nên cô đọc được tia bi thương trong ánh mắt Tiểu Mỹ Nữ.

“Em đang thương hại chị sao?” Mày Lương Tây nhủ lại, gắt gao nhìn Tiểu Mỹ Nữ không tha.

Tiểu Mỹ Nữ kêu meo meo đứng lên, Lương Tây ôm nó vào lòng, vuốt ve một hồi. Tay cô không tự chủ được đặt trên cổ nó, đột nhiên bóp thật chặt. Ấy vậy mà Tiểu Mỹ Nữ không giãy dụa, cũng không kêu thành tiếng...

Lương Tây buông tay ra, hô hấp của Tiểu Mỹ Nữ trở lại bình thường, nhưng không chạy đi nơi khác, mà chui rụt vào lòng cô.

Lương Tây vuốt ve lưng của Tiểu Mỹ Nữ, “Chị nói dối đấy... Em biết vì sao chị ra nước ngoài, phải không? Đừng thương hại chị, chị tuyệt đối không đáng thương tí nào đâu...”

Sáng hôm nay Lương Tây chỉ nằm bẹp trên giường, nhận mấy cú điện thoại, chủ yếu đều là gọi hỏi chỉ thị của cô. Đêm đen kéo đến, cô nhìn chăm chăm khoảng không ngoài cửa sổ, tro mắt chứng kiến ánh sáng chuyển thành bóng tối ra sao.

Đêm đen như mực.

Một chiếc điện thoại khác của cô đột nhiên đổ chuông.

Cô nhanh tay với lấy điện thoại, nhìn vào màn hình, là số điện thoại riêng của Lạc Minh Khải.

Ấn phím trò chuyện.

“Vâng, xin chào... Thật ngại quá, tôi lấy nhầm điện thoại rồi.”

Lấy điện thoại riêng của Lạc Minh Khải, vừa mới nói một câu lại vội vàng ngắt kết nối. Lương Tây cảm điện thoại của mình, lấy nhầm sao? Hạ Niệm Ý làm sao có thể bất cẩn đến vậy chứ? Hẳn là cố tình rồi, cô ta cố tình dùng điện thoại của Lạc Minh Khải gọi cho cô, ý là muốn thông báo cho cô biết đã trễ thế rồi mà Lạc Minh Khải vẫn còn đang ở chỗ cô ta...

Lương Tây có thể chắc chắn, hẳn là hành động bây giờ của Hạ Niệm Ý là nhanh tay xóa nhật ký cuộc gọi. Cô ta đang mong cô đi tìm Lạc Minh Khải mà một khúc hai nháo ba thất cổ sao?

Cô ta rút cuộc cũng nhịn không được mà tuyên chiến với cô, Lương Tây cười cười vuốt ve Tiểu Mỹ Nữ đang ngoan ngoãn dụi trong lòng mình. Cô đã chờ đợi ngày này, chờ rất lâu.

Nhưng, bỗng nhiên, bàn tay đang vuốt ve Tiểu Mỹ Nữ chợt cứng lại.

Trong ngực sao lại đau đớn thế này? Như thế nào lại có một dòng chua xót ấm nóng đang chảy ra?

Mộc Lương Tây, sao mày lại có thể ảo tưởng về người đàn ông đó được chứ? Ngay từ đầu chẳng phải mày đã tự nói với chính mình, tuyệt đối không thể có chút tình cảm gì với anh ta sao? Vậy thì mày đau cái gì? Sao lại khó chịu?

Cô dùng sức đánh lên giường, khiến giường run lên. Tiểu Mỹ Nữ mở to hai mắt nhìn cô, dường như mới bị dọa sợ nên mau chóng nhảy từ giường xuống

đất...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Edit: Minh Nghi

Beta: Viiio

Tin tức Mộc thị “chiêu mộ” Lục Diên Chiêu làm tổng giám đốc đồng loạt xuất hiện trên các tạp chí lớn. Các cơ quan truyền thông chính thống đoán già đoán non về việc này, một mặt thì đoán là Mộc Chính Nguyên mắc bệnh hiểm nghèo, nếu không thì tại sao trong thời điểm này ông lại giao công ty cho một người không mang cùng họ? Mặt khác thì lại suy đoán quan hệ giữa Mộc gia và Lạc Minh Khải đang lục đục, bằng không làm sao ngay cả con rể trong nhà cũng không cần, đi chọn người ngoài... Giới truyền thông đang nhao nhao suy đoán tìm kiếm sự thật, cũng muốn thăm dò xem thái độ của Mộc Chính Nguyên, Lạc Minh Khải, kể cả Lục gia, nhưng tất cả đều không thu hoạch được gì.

Trong buổi họp báo công bố của Mộc thị, Mộc Chính Nguyên và Lục Diên Chiêu cùng tham dự, trả lời đủ loại câu hỏi cánh nhà báo đặt ra, Lục Diên Chiêu bày tỏ, y nhất định sẽ dốc hết sức lực để nâng Mộc thị lên một tầm cao mới.

Lạc Minh Khải ngồi trước máy tính, xem buổi họp báo này phát sóng trực tiếp. Mộc Chính Nguyên kéo Lục Diên Chiêu về làm tổng giám đốc của Mộc thị, quả thực anh không ngờ tới điều này. Sự hoài nghi của Mộc Chính Nguyên quá sâu, ấy vậy mà không hề biết tình hình của Lục Diên Chiêu thế nào liền đem tất cả giao vào tay y, huống chi đây còn là cơ nghiệp một tay ông dốc sức tạo nên. Nhưng theo Lạc Minh Khải biết, Mộc Chính Nguyên và Lục Diên Chiêu vẫn chưa âm thầm gặp mặt nhau, vậy thì Mộc Chính Nguyên tìm Lục Diên Chiêu như thế nào?

Biết đâu cũng không phải là Mộc Chính Nguyên tìm tới Lục Diên Chiêu, mà là Lục Diên Chiêu tự mình dâng lên cửa, có thể được sự cho phép của Mộc Chính Nguyên, thế thì nhất định Lục Diên Chiêu đã thể hiện năng lực của mình khiến Mộc Chính Nguyên tín nhiệm, những dự án mà gần đây Mộc thị làm khác xa với tác phong từ trước đến giờ của Mộc Chính Nguyên, vậy hẳn đây là “bút tích” của Lục Diên Chiêu rồi?

Chỉ có một khả năng duy nhất, là Lục Diên Chiêu nhúng tay vào, và đạt được kết quả như mong muốn, vậy nên Mộc Chính Nguyên mới có thể đồng ý giao Mộc thị cho y. Bằng không thì một Mộc Chính Nguyên đã quen thuộc với cái thương trường anh lừa tới gạt như vậy, sao có thể dễ dàng dâng vị trí tổng giám đốc của mình cho kẻ khác?

Lục Diên Chiêu thực sự muốn đối đầu với mình.

Trên mặt Lạc Minh Khải có sự lo lắng mơ hồ, nhưng hưng phấn nhiều hơn. Nhân sinh trên đời, có thể gặp được một kỳ phùng địch thủ thế này, thật sự vô cùng kích thích, đồng thời, cũng rất may mắn.

Buổi họp báo kết thúc, Mộc Chính Nguyên lập tức tháo nịt cười trên mặt xuống, chả buồn đếm xỉa tới loạt câu hỏi của giới truyền thông, lên xe về nhà. Đối với việc mời Lục Diên Chiêu đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc của Mộc thị, tất nhiên là Mộc Chính Nguyên không quá đồng ý, ông tự nhận toàn bộ công ty đều vận hành tốt, người của ông cũng hoàn toàn đáng tin cậy. Tại thời điểm này mà thay nhân lực, đối với công ty mà nói hẳn là một sự tổn thất, đó là việc hoàn toàn không cần thiết, nhưng Mộc Lương Tây kiên trì, cho dù Mộc Chính Nguyên thấy không ổn, cũng vẫn nghe theo.

Dọc đường đi cảm xúc của Mộc Chính Nguyên căng như dây đàn, Lương Tây tự làm hết thảy, ông hoàn toàn không nhìn thấu, không biết con gái rốt cuộc đang làm những gì. Nhưng sâu trong lòng, ông tình nguyện tin tưởng tất cả những gì Lương Tây làm. Lương Tây lặng lẽ làm chuyện này, hoàn toàn trái với lẽ thường, nhưng cuối cùng thành công mỹ mãn, chẳng những giải quyết ổn thỏa vấn đề thiếu hụt tài chính của công ty, mà còn đạt được lợi ích to lớn, việc này làm cho ông có phần đắc ý.

Không ít bạn bè đều từng hoặc công khai hoặc ngầm ngầm thấy đáng tiếc cho ông, Mộc Chính Nguyên ông cả đời không có con trai, thậm chí có người còn đề nghị ông vợ đại một người đàn bà đẻ sinh con cho, bạn bè của ông không thiếu người làm như thế, đừng nói bốn năm chục tuổi, cho dù người sáu bảy chục tuổi vẫn ôm theo mấy em xinh tươi mới mười tám đôi mươi. Mỗi lần như vậy Mộc Chính Nguyên đều coi mấy lời đó như gió thoảng mây bay, người khác làm sao có thể hiểu ông được. Mộc Lương Tây là do Lương Cần liễu mạng mới sinh ra, sức khỏe Lương Cần không tốt, khi bà mang thai tháng thứ năm, bác sĩ đề nghị bà tốt hơn là không nên sinh đứa trẻ này ra, sức khỏe của bà không thích hợp đẻ nó, nhưng Lương Cần liễu chết sinh nó ra, bà nói nhất định phải giữ lại dòng dõi vì Mộc gia.

Bởi vì Lương Cần sinh phải con gái, bố mẹ Mộc Chính Nguyên chả buồn gặp mặt con dâu, đến cả khi Lương Cần ở cũ cũng tỏ thái độ với bà, nhất là sau khi biết sức khỏe Lương Cần không dễ dàng sinh con, liền ám chỉ Mộc Chính Nguyên ly hôn với Lương Cần. Đối với hành vi của cha mẹ mình, Mộc Chính Nguyên biết nhưng cũng lờ đi, vốn dĩ không đáng phải bận tâm. Ông làm việc cật lực nhiều năm như vậy, bố mẹ ông chưa hề giúp đỡ cái gì, vậy mà khi cuộc sống ông vừa khá lên đôi chút, lập tức đến tận cửa bảo ông giúp đỡ em gái, rồi lại giúp cả ông anh không nên thân kia... Mộc Chính Nguyên đồng ý cấp chi phí dưỡng lão hàng tháng, để cho ông bà cụ khỏi xuất hiện thường xuyên trước mặt mình.

Khoảng thời gian đó, mỗi ngày Lương Cần đều lấy nước mắt rửa mặt, bà chỉ sinh được một cô con gái, gia đình bên chồng lại không thích bà, bên mẹ đẻ lại càng không thể trông cậy điều gì, cho dù bây giờ chồng có yêu thương mình, nhưng ai có thể đảm bảo nhiều năm về sau? Mộc Chính Nguyên hiểu nỗi

lo lắng của vợ, ông không nói gì với vợ mình cả, ngay lập tức đến bệnh viện thất ổng dẫn tình, đời này ông sẽ không có thêm đứa con nào khác, ông chỉ có một đứa con gái với Lương Cần mà thôi.

Sau khi Lương Cần biết được việc đó, bà ôm ông khóc lớn một lúc rồi nói, “Mộc Chính Nguyên, kiếp này em thật có phúc mới gặp được anh...”

Phải là người không có tài đức gì như ông làm sao có thể gặp được người vợ như vậy mới đúng. Thời đại học, bà là nữ thần trong lòng mọi người, nhưng cuối cùng nữ thần lại chọn ông – chàng trai nghèo kiết xác. Tuổi trẻ, ông toàn tâm toàn ý muốn đem lại cho vợ mình cuộc sống hạnh phúc nhất, lúc tuổi già thì muốn cho con gái có một cuộc sống thoải mái sung túc nhất.

Dọc đường đi Mộc Chính Nguyên suy nghĩ như vậy, hốc mắt không kìm được có chút đỏ. Đời này ông đã trải qua rất nhiều chuyện, tuy rằng Lương Tây chưa bao giờ nói gì, nhưng ông biết, hôn nhân của con gái mình không hạnh phúc.

Khi Mộc Chính Nguyên về nhà, Lương Cần có phần bất ngờ, “Sao anh về sớm vậy?” Bà rót một ly nước ấm, đi qua chỗ chồng mình.

“Thằng nhóc bên Lục gia ấy, đời tư phức tạp, anh thấy nó...” Ông nói rồi cầm lấy ly nước vợ mình đưa qua, lại lắc đầu, cho dù ông có tán thành năng lực của Lục Diên Chiêu, những vẫn không có tí hảo cảm. Thanh niên trẻ tuổi bây giờ, chỉ thích dựa vào gia thế cao quý để nâng thân phận mình lên, chứ thoát khỏi cái bóng của gia đình thì còn lâu mới được như vậy.

“Đã như vậy rồi, sao anh còn đồng ý?” Lương Cần không nhịn được nở nụ cười, đi đến phía sau ghế sofa, xoa bóp vai cho Mộc Chính Nguyên

Mộc Chính Nguyên để ly nước lại trên bàn trà, “Lương Tây yêu cầu như vậy, ắt là có lý lẽ của nó...” Ông nghĩ đến những lời con gái từng nói, một số dự án của Mộc thị lúc trước cũng có phần của Lục Diên Chiêu cô và Lục Diên Chiêu ngầm qua lại, bọn họ quen nhau ở nước ngoài, về nguyên nhân cụ thể cô cũng không nói rõ ràng.

Lương Cần cũng lắc đầu, “Nói cho cùng, anh cũng chỉ là sợ con bé còn trẻ, bị người khác lừa gạt... Nhưng lại muốn thử xem rốt cuộc nó có thể điều hành Mộc thị được hay không?”

Quả không hổ là vợ chồng lâu năm, ông suy nghĩ gì, vợ ông cũng đều biết.

Nhưng Lương Cần còn hơi lo lắng, “Anh không sợ cơ ngơi mà anh nhọc công gây dựng bị con gái chúng ta quấy hư luôn sao?” Nhiều năm cố gắng như vậy, nếu thật sự bị thiệt hại một lần, không biết ông sẽ như thế nào.

Quả nhiên gương mặt Mộc Chính Nguyên lộ ra nét thống khổ, sau đó thờ dãi “Chúng ta chỉ có một đứa con gái, tất cả những gì có được tất nhiên phải để lại cho nó rồi. Dù nó có quấy hư, thì người khác cũng đâu có ai được hỏi, đúng không?”

Lương Cần lắc đầu, chỉ đành bó tay với lời nói của chồng mình, thật chẳng biết có nên khen ông lạc quan quá hay không. Bà vỗ vai chồng mình, “Thư giãn đủ rồi thì đi lên lầu đi, Lương Tây chờ anh trong thư phòng đấy.” Bà biết nếu nói sớm, ắt là ông sẽ đi lên thư phòng ngay, cho nên chờ ông nghỉ cho khỏe rồi nói sau.

Mộc Chính Nguyên sững sốt, lập tức đứng dậy đi lên lầu hai.

Mộc Lương Tây thích đọc sách, bây giờ đang nhìn một số quyển sách cũ của Mộc Chính Nguyên, cũng rất thú vị, toàn bộ đều là sách dạy về đạo lý đối nhân xử thế. Cánh cửa mở ra, Lương Tây lập tức bỏ sách xuống, từ trên ghế đứng lên, đi qua phía Mộc Chính Nguyên, kéo cánh tay ông như khi còn bé tí, “Hôm nay bố vất vả rồi, bố mau ngồi xuống, để con gái cưng chăm sóc bố.”

Nói là chăm sóc, cũng chỉ là đám lưng, bóp vai cho ông.

“Bố không mệt đâu.” Mộc Chính Nguyên lắc đầu, để cho cô khỏi mất công.

Lương Tây cười theo Mộc Chính Nguyên rồi từ sau lưng ôm lấy ông, “Cũng đúng, sức khỏe bố tốt như vậy, người có thể sống đến trăm tuổi tất nhiên sẽ không dễ dàng thấy mệt rồi.”

Mộc Chính Nguyên bị con gái chọc cười, “Nói đi, muốn nói gì với bố nào?”

Lương Tây cắn môi, nhưng nếu những lời này không mau nói, có lẽ sẽ về sau sẽ để lại tai họa, “Con muốn xin bố chuyện này.”

Sắc mặt cô nghiêm túc, Mộc Chính Nguyên cũng nhíu mày, sợ cô gặp chuyện gì rắc rối.

“Bố, con muốn nói là, bố có thể đừng bận tâm đến chuyện gì của con và Lạc Minh Khải được không?” Thấy ông bán tín bán nghi, Lương Tây cuối người xuống nắm tay ông, “Bố ơi, con không thể giải thích lý do rõ ràng cho bố, nhưng con muốn nói, bất kể con và anh ấy có kết cục như thế nào, tốt hay xấu, bố cũng không cần can thiệp vào.”

“Có phải nó làm chuyện gì có lỗi với con không?” Trong nháy mắt Mộc Chính Nguyên nổi giận đùng đùng gạt tay con gái ra. Hôn nhân của con gái mình, tất nhiên ông sẽ để tâm, mỗi lần Lương Tây nói về Lạc Minh Khải đều là nói tốt. Nhưng cái thằng trời đánh kia, dường như chưa bao giờ để con gái ông ở trong lòng.

Lương Tây lại kéo tay Mộc Chính Nguyên, “Bố ơi, chuyện tình cảm phức tạp lắm, con không thể giải thích trong chốc lát được. Cũng không phải là anh ấy làm chuyện gì có lỗi với con, con chỉ lo lắng trước cho tương lai thôi. Con mong bố đừng can thiệp vào chuyện của con với Lạc Minh Khải, bất kể là

con và anh ấy có hạnh phúc hay không, bố cũng không cần ra tay. Thật sự đấy, con xin bố.”

Mộc Chính Nguyên hơi nhếch môi, kết luận là con gái mình bị oan ức.

Lương Tây đứng lên, ôm lấy Mộc Chính Nguyên, “Bố ơi, lý do con nói ra như vậy, không phải vì bảo vệ Lạc Minh Khai, mà là muốn nói cho bố biết, con gái của bố không vô dụng tí nào. Cho dù hôn nhân của con có gặp trắc trở gì, thì xin bố hãy tin tưởng con, con vẫn có thể xoay chuyển tình thế.”

Ngực Mộc Chính Nguyên khó chịu một hồi, đây là con gái bảo bối của ông, cục cưng quý báu từ bé đã được ông nâng niu trong tay, ông cưng nó thương nó, không bận tâm nó là tiểu công chúa cái gì cũng không biết cả. Nhưng bây giờ nó nói cho ông biết, cô có thể tiếp nhận tất cả cản trở, có thể đơn độc chống đỡ con bão táp này.

Cô có thể, bố mẹ không cần phải bảo vệ, lo lắng cho cô.

“Bố à, nguyện vọng lớn nhất của con chính là có thể bảo vệ bố và mẹ.”

Hôm nay Mộc Lương Tây không quay về Hoa Hồng Viên mà ở lại nhà. Lương Cần tán gẫu với con gái một lúc, nghe con gái kể chuyện tểu lâm không biết từ đâu ra, bị chọc cười ha ha không ngừng. Cho đến khi đã khuya mới về phòng mình.

“Hôm nay anh và con bé nói chuyện gì thế?” Lúc này Lương Cần mới hỏi chồng.

Lúc này Mộc Chính Nguyên mới đem những gì Mộc Lương Tây nói kể cho vợ mình nghe.

Lương Cần trầm mặc một lúc lâu, “Cứ làm như Tiểu Tây muốn đi. Con bé nói như vậy nhất định là có chuyện nó muốn làm, nếu anh thật sự làm gì Lạc Minh Khai, có lẽ sẽ làm hỏng kế hoạch của nó, bằng không con bé chắc chắn sẽ không vì nói mấy câu mà đặc biệt về nhà một lần.”

Mộc Chính Nguyên gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Sao em lại nói con như thế...” Kỳ lạ...

“Có lẽ là em nghĩ sai rồi!” Lương Cần cười áo khoác rồi lên giường.

Một lúc sau Mộc Chính Nguyên mới duỗi tay chạm vào mặt vợ mình, bà mới khóc, ông lặng lẽ lau nước mắt vương trên mặt cho bà.

“Sao lại như vậy chứ...” Rốt cuộc Lương Cần cũng không kiềm chế được, khóc rống lên trong lòng chồng mình.

Hai người toàn tâm toàn ý muốn cung chiều Tiểu Tây, yêu thương cô. Nhưng cô lại đau đớn đủ đường, ngay cả hôn nhân cũng không như ý.

Mộc Lương Tây ngồi trên sofa trong phòng khách, chân co lại, trong tay cầm tờ báo giải trí, tin tức giải trí mới mẻ, dù sao cũng có thể làm cho cảm giác của cô nhẹ nhõm hơn, khiến cô nghĩ những năm tháng còn hâm mộ mấy ngôi sao thần tượng. Khi đó cô cũng vậy, rất thích xem một bộ phim, bán loạn nhân vật nam chính thâm tình trong đó, hâm mộ cô gái được nam chính coi như viên ngọc quý mà nâng niu trong tay. Ban đêm trước khi ngủ, sẽ túm chăn cười ngây ngô một mình, tưởng tượng về một ngày cô cũng có thể gặp được một soái ca như vậy, xem mình như bảo bối mà che chở yêu thương trong tay, nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy khiến cô thẹn thùng, mặt vừa đỏ lại vừa nóng.

Những năm tháng ấy đều đã một đi không trở lại. Cô nói bố đừng quan tâm đến hôn nhân của mình, cũng chẳng phải muốn làm gì cả, chỉ là hy vọng một ngày nào đó mà cô và Lạc Minh Khai chấm dứt rồi, bố mẹ mình có thể chuẩn bị tâm lý vững vàng. Điều duy nhất cô quan tâm lo lắng hiện giờ là cảm xúc của bố mẹ.

Bố mẹ toàn tâm toàn ý yêu thương cô. Bây giờ cô đã trưởng thành, hẳn là nên bảo vệ lại bọn họ

Mộc Lương Tây ít nhiều cũng biết những chuyện bố mình làm bên ngoài. Trên thương trường vô tâm tàn nhẫn, đặc tội người khác không ít. Cô không có bất kì bình phẩm nào về việc này. Có lẽ trong mắt người khác, bố cô là một kẻ độc tài khát máu, nhưng trong mắt cô, bố là người chồng, người cha tốt nhất trên thế gian này.

Tiểu Mỹ Nữ nép vào người Mộc Lương Tây, Lương Tây để tờ báo xuống, nhẹ tay khẽ vuốt ve Tiểu Mỹ Nữ, ngán đầu nhìn thoáng về phía phòng bếp, thím Hoàng đang nấu canh theo lời dặn của cô, hẳn là sắp xong rồi. Cô vỗ đầu Tiểu Mỹ Nữ, nó biết điều nhảy khỏi ghế sofa, tự mình chạy ra sân chơi.

Thím Hoàng đem canh đã ninh xong bỏ vào bình giữ nhiệt, hơi nóng thoát ra, khiến căn phòng lạnh lẽo dường như ấm áp hơn đôi chút. Lương Tây vút tờ báo trong tay xuống dưới gầm bàn trà, ở đó để một chồng báo chí tạp nham thật dày, báo giải trí có, tạp chí thời trang này nọ cũng có... Hàm ý trong ánh mắt Lạc Minh Khai khi nhìn thấy đống báo này không phải Lương Tây không biết, vì biết nên cô mới càng làm.

Trong mắt Lạc Minh Khai, cô chính là một người phụ nữ nhảm chán vô dụng.

Thím Hoàng đem bình giữ nhiệt đẩy về phía trước một chút, vẫn không nhìn vào ánh mắt cô, hành động này làm cho Mộc Lương Tây nở nụ cười, “Thím sợ tôi? Sợ tôi cái gì chứ?” Làm như cô ăn thịt người không bằng?

Thím Hoàng nhanh chóng lắc đầu.

Ngay cả khi không gian chỉ có hai người họ, thím Hoàng vẫn lui đi ngay, không muốn đối mặt với Mộc Lương Tây. Lương Tây thấy thím Hoàng không nói chuyện, cũng không miễn cưỡng, xách bình giữ nhiệt ra khỏi nhà. Có lẽ ngay cả thím Hoàng cũng cho rằng loại phụ nữ như cô rất kinh khủng nhỉ, trước mặt thế này, sau lưng thế nọ. Mang hình tượng Bạch Liên Hoa(1), cô thừa biết, bây giờ người đời ghét nhất mấy cô gái giống như cô vậy, ngoài

mặt yếu đuối mong manh, tâm địa lại như rắn rết. Ừ thì cứ chán ghét đi, mỗi người có một cách sống khác nhau, đây chính là cách sống của cô.

(1) Bạch Liên Hoa: Hình tượng mang tính châm biếm, kiểu nữ chính trong truyện Quỳnh Dao, nghĩa gốc chỉ các cô gái bề ngoài mềm yếu nhu nhược, tâm địa thiện lương như Thánh Mẫu, hiện tại dùng để mỉa mai những người có vẻ ngoài như vậy nhưng trong tim thì như rắn rết.

Lương Tây bảo tài xế đưa cô tới Thịnh Á, nhờ kinh nghiệm vài lần, cô ra vào rất thuận lợi.

Mộc thị bắt tay với Lục Diên Chiêu, vẫn là một sự chấn động với Lạc Minh Khải. Anh mở vài cuộc họp, chuẩn bị một số mảnh dề phòng và để phản đòn. Mặc dù Lục lão gia thâm tổ thái độ sẽ không quân Lục Diên Chiêu nữa, mọi hành động của Lục Diên Chiêu cũng không có nghĩa là đại diện cho Lục gia. Nhưng lấy sự coi trọng của Lục lão gia đối với Lục Diên Chiêu, tuy rằng ngoài mặt không để tâm nhiều chuyện, nhưng hiển nhiên vẫn có tính toán. Dựa vào việc Lục Diên Chiêu hợp tác với Mộc thị trong lúc này, rèn dũa Lục Diên Chiêu. Nếu Lục Diên Chiêu “ăn nên làm ra”, thuận tiện đặt nền móng cho Lục lão gia trọng dụng sau này, dù thất bại, cũng có thể đem sự cao ngạo của Lục Diên Chiêu “mài mòn” đi một chút. Nếu Lục Diên Chiêu thực sự lâm vào khốn cảnh, Lục lão gia tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Kể từ đó, Lạc Minh Khải không chỉ phải đối phó với Mộc thị, mà còn phải đề phòng Lục gia.

Khi Mộc Lương Tây tới, cuộc họp vừa kết thúc không bao lâu. Ở nơi công cộng thái độ của cô luôn luôn hòa nhã, cho dù không tuân theo cái gọi là “Điều lệ quy định trong công ty” của đối phương, thì cũng nở nụ cười thuần khiết, khiến lòng người sinh hảo cảm. Thế nên thư ký mới tốt bụng nói cho cô biết, quả thực gần đây Lạc Minh Khải bận bịu nhiều việc, còn về phần bận rộn việc gì thì chẳng biết được.

Lương Tây tỏ ý cảm ơn, cũng biết vị thư ký này có ý kéo dài thời gian như vậy, là để kịp gọi điện nội bộ báo cho Lạc Minh Khải biết là cô tới đây. Cô đã từng đẩy thẳng cửa đi vào, to gan lớn mật như vậy hẳn là đã khiến cho vị thư ký này kinh hãi quá rồi.

Cô mang bình giữ nhiệt vào trong, đã nhiều ngày Lạc Minh Khải không về Hoa Hồng Viên, lúc này cô đến đây, hoàn toàn hợp tình hợp lý. Người như Lạc Minh Khải, đối nhân xử thế quả thực rất hồ hởi, ngoài đối tác kinh doanh ra cũng không thích kết giao với người lạ, nhưng đối với người phụ nữ này anh không nhẫn tâm nổi... Anh chán ghét cô, cứ mỗi lần cô xuất hiện trước mặt anh với bộ dạng như thể “bị thương”, anh lại mềm lòng. Cho dù anh có làm rất nhiều chuyện để khiến cô mất hết hy vọng, nhưng khi mặt cô hiện lên nét bi thương, anh sẽ càng vì những thương tổn lúc trước mà áy náy với cô, thậm chí thậm nhận định chính Lạc Minh Khải anh đã khiến người “vô tội” như cô rơi nước mắt. Hết thấy những ủy khuất và bi ai sâu sắc của cô đều do Lạc Minh Khải anh gây nên.

Đây mới là lý do thật sự Lạc Minh Khải không muốn gặp cô.

Khi Lương Tây nghĩ như vậy, lại thống hận bản thân mình, tình cảm và toan tính nơi cô dường như đã khó có thể phân biệt rạch ròi. Ngay cả bản thân cô cũng không biết cảm xúc của mình đến tột cùng là thật hay giả, nếu là thật, thì sao cô lại có thể thanh thản mưu tính từng bước, còn nếu là giả, thì sao ngực của cô lại đau đớn đến thế?

Cô mở cửa ra, không muốn bản thân suy nghĩ nhiều.

Động tác mở cửa của cô chậm rãi, hết như tính cách cẩn thận của cô vậy. Sau khi vào, vừa do dự không biết nên nói gì đồng thời quan sát về mặt của anh, hình như anh hơi gầy đi, là vì công việc hay cái gì khác?

Cô nhíu mày, giờ phút này lộ ra vẻ lo lắng, cô lo cho chồng mình. Cửa sổ thủy tinh sau lưng Lạc Minh phản chiếu hình bóng của cô, vệt bóng này vừa đến trước bàn làm việc của anh, chiếu vào mặt kính nhỏ đặt trước bàn. Anh không cần ngẩng đầu lên, cũng thừa biết về mặt hiện giờ của cô.

“Anh gầy quá.” Tiếng nói của cô so với trước kia còn bé hơn, sợ sệt nhìn anh, thử đi qua chỗ anh, “Em mang canh theo bồi bổ sức khỏe cho anh.”

Lúc này Lạc Minh Khải mới chậm rãi ngẩng đầu lên, Có phải cho dù anh có cùng với Mộc thị âm thầm sôi sục ngắt trời, cô vẫn duy trì nguyên dáng vẻ hiện giờ? Ở trong lòng cô, không có cái gì gọi là “ân oán tình thù”, chỉ có cô lo lắng cho chồng của mình, đây là toàn bộ cuộc sống của cô...

Thấy anh không có phản ứng gì, Lương Tây mím môi, “Em tự làm đó... Anh”

“Ừ.” Bây giờ Lạc Minh Khải bỏ bút trong tay xuống.

Lương Tây nở nụ cười, khuôn mặt rõ ràng cũng lộ nên vẻ sinh động. Gương mặt cô cũng không phải thuộc loại quá xinh đẹp, chỉ là khi nào nhớ đến, tựa như đóa hoa đang nở rộ dưới ánh nắng mặt trời, ướt át tươi đẹp, rất ôn nhu. Lạc Minh Khải nhanh chóng thu ánh mắt mình lại, giống như đang che dấu gì đó.

Mở bình giữ nhiệt ra, hơi nóng lập tức bốc lên, Lương Tây lấy cái chén nhỏ mình mang tới đặt trên bàn, dùng muỗng múc canh ra.

“A...” Cô hét lên một tiếng ngăn ngui, hơi nóng tỏa ra, tay cô hơi cứng lại, cầm cái muỗng cũng không xong, muỗng rơi vào trong bình giữ nhiệt, nước canh bắn tung tóe ra làm phồng tay cô, cái chén trên tay còn lại cũng rơi xuống bàn, nước canh nóng càng tràn lan tung tóe.

Lạc Minh Khải cả kinh, lập tức đứng dậy nắm bàn tay bị phồng của cô, muốn nhìn thử xem có phải bị phỏng nghiêm trọng lắm không. Nhưng Mộc Lương Tây nhanh chóng rút tay mình ra, rồi lấy tay lau phần tài liệu bị nước canh làm ướt trên bàn.

Tay vừa lau cô lại còn khóc nức nở mở miệng, “Làm sao bây giờ... Làm sao đây?...”

Về mặt của cô như gặp phải đại họa, bởi vì biết anh không thích mình, cho nên mới mang bình canh tới lấy lòng anh. Nhưng chẳng những không lấy lòng được, mà còn làm ướt hết tài liệu của anh, nhất định anh sẽ càng không ưa mình thêm. Tim Lạc Minh Khải chợt sinh ra chút không nở, vì sao cô phải

sống dè dặt như thế? Nếu Mộc Chính Nguyên xem cô như nàng công chúa mà bảo bọc, thế thì sao cô chẳng may mắn chút “ý thức công chúa” nào hết vậy?

“Không cần lau đâu.” Lạc Minh Khải kéo tay cô qua, ngắm soi một lúc, hình như không bị phỏng, chẳng qua tay hơi đỏ một tí, tay còn lại thì có chỗ bị ửng hồng lên.

Trong nháy mắt vừa rồi, anh chỉ thầm nghĩ xem tay cô có bị phỏng hay không, hoàn toàn chẳng để tâm đến những tài liệu này bị ẩm ướt ra sao, suy nghĩ đầu tiên trong đầu không lẽ được người. Sắc mặt anh càng lúc càng sa sầm, càng lúc càng siết chặt tay của Lương Tây

Cửa bị đẩy ra, Hạ Niệm Ý sững sờ nhìn hình ảnh này đập vào mắt, tay Lạc Minh Khải đang cầm tay Mộc Lương Tây. Ánh mắt cô ta chợt tròn to, tựa như mình đã nhìn lầm rồi. Hạ Niệm Ý đi vào, cũng khiến Lạc Minh Khải xóc lại tinh thần, buông tay Mộc Lương Tây ra.

“Thật xin lỗi, tôi... Tôi không biết trong văn phòng của Lạc tổng có người.” Hạ Niệm Ý ôm tập tài liệu dày cộm, nhưng không có ý định đi ra, vẻ mặt cũng có phần cứng cỏi.

“Em chỉ mang một ít canh đến, không quấy rầy hai người làm việc đâu.” Lương Tây mỉm chặt môi, nhanh chóng thu dọn mọi thứ trên bàn, xách bình giữ nhiệt bước ra ngoài.

Lương Tây đứng trước cửa thang máy, nhắm tính thời gian. Khi chuẩn bị bước vào trong thang máy, Hạ Niệm Ý vẫn đứng sau lưng Mộc Lương Tây. Lương Tây nhìn cô ta một cái, Hạ Niệm Ý lạnh nhạt mở lời, “Không ngại nói chuyện chứ?”

Vì thế Mộc Lương Tây đi theo Hạ Niệm Ý lên sân thượng của Thịnh Á, sàn rất cao, gió tạt vù vù tới, khắp nơi tràn ngập lạnh lẽo. Nhưng ánh mắt Hạ Niệm Ý đang nhìn Mộc Lương Tây, so với đợt gió này còn lạnh hơn, giống như từng thanh đao đang chém tới.

“Trợ lý Hạ, cô tìm tôi có việc gì sao?” Lương Tây lên tiếng trước, ánh mắt giao với ánh mắt của Hạ Niệm Ý, không sợ hãi tránh đi.

Trợ lý, định nghĩa Hạ Niệm Ý như thế.

Hạ Niệm Ý nhìn cô chăm chăm, sau đó nhìn bình giữ nhiệt trong tay Mộc Lương Tây, không thể không nói, một màn vừa rồi trong văn phòng cũng đủ làm cho Hạ Niệm Ý hận nghiêng răng nghiêng lợi rồi, “Sao cô lại đến công ty?”

“Tôi muốn đến thì đến thôi!” Mộc Lương Tây thậm chí còn bật cười, ánh mắt cũng có chút đơn thuần.

Hạ Niệm Ý giận run người, bàn tay gắt gao siết thành nắm đấm, “Mộc tiểu thư, hay là để tôi kể cho cô nghe một câu chuyện cũ nhé!”

Hai người đứng hứng gió, tóc của Lương Tây bị gió thổi tán loạn, lay động theo chiều gió. Cô đành chịu thôi, có người muốn kể chuyện xưa, mà lại mặc kệ xem người khác có hứng thú nghe hay không.

“Tôi và Lạc Minh Khải biết nhau từ thời trung học. Khi đó, thành tích của anh ấy luôn luôn xuất sắc và đứng đầu, mà người như tôi lại không chịu kém cạnh. Trước khi phân ban, thành tích của tôi vẫn nhất lớp, nhưng sau khi phân ban xong, gặp anh ấy rồi, mọi thứ liền thay đổi, tôi luôn đứng thứ hai, nhưng tôi vẫn không chịu thua... Sau đó anh ấy nói, anh ấy bị thu hút bởi sự quyết tâm của tôi.”

Câu chuyện cũ tuyệt vời biết bao! Kẻ đứng nhất người về nhì, tựa như là nghiệt duyên mà người đời hay nói, nhưng đôi này lại không vậy. Để có được trái tim của người về nhì, kẻ đứng nhất cố tình học kém, rồi thì người về nhì vươn lên vị trí số một, chàng trai ấy còn cố tình dùng cách đặc biệt để cho cô gái biết hạng nhất là do anh ta nhường cho. Thế là cô gái đi tìm chàng trai hỏi vì sao, chàng trai trả lời với cô gái rằng: Vì cậu.

Sau đó theo logic, thì chàng trai và cô gái đến với nhau, trở thành cặp tiên đồng ngọc nữ điển hình trong trường, thành tích lúc nào cũng xuất sắc. Vì cô gái, chàng trai và cô gái cùng nhau thi vào một trường đại học, cũng vì cô gái mà trì hoãn thời gian xuất ngoại, rồi sau khi chàng trai sang nước ngoài, cô gái đau khổ chờ đợi chàng trai ở quê nhà...

Nếu kết thúc của câu chuyện cũ này không phải là chàng trai sum họp với cô gái, thế thì sẽ làm biết bao người tiếc nuối...

“Cảm động quá.” Mộc Lương Tây đánh giá đúng trọng tâm.

“Tôi nói chuyện này ra không phải để cô cảm động, mà là để cho cô rõ, tình cảm lúc đó của Lạc Minh Khải và tôi, tình yêu bao nhiêu năm như thế của chúng tôi, không phải cô có thể phá hoại được. Mộc Lương Tây, cô thông minh thì tránh xa anh ấy một chút, tôi vốn không muốn làm cô tổn thương, nhưng cô cũng phải hiểu, không có người phụ nữ nào muốn thấy người đàn ông mình yêu ở chung một chỗ với người phụ nữ khác.” Hạ Niệm Ý nói một lèo ra những lời này, trong lòng cô ta thật nhẹ nhõm, đây là gì cô ta vẫn luôn muốn nói.

Cô ta và Lạc Minh Khải cùng nhau bao nhiêu năm như vậy, dựa vào cái gì mà Mộc Lương Tây có được người cô ta yêu? Thế giới này thật sự quá bất công, chỉ vì Mộc Lương Tây có gia thế tốt, có cơ duyên xảo hợp, cho nên Lạc Minh Khải phải cưới Mộc Lương Tây, nhưng người đàn ông kia, là tất cả tình yêu của cô ta, là hạnh phúc và may mắn mà kiếp này cô ta có được, cô ta phải đấu tranh vì mọi thứ của bản thân mình.

Hạ Niệm Ý nói xong rất kích động, Lương Tây có thể thấy gương mặt của cô ta đỏ lên, cũng bởi nói quá nhanh nên lồng ngực phập phồng. Đánh giá đúng trọng tâm, nhan sắc Hạ Niệm Ý không tồi, dáng người cũng rất đẹp, cũng có khí chất ngời ngời, suy ra, con mắt nhìn người của Lạc Minh Khải cũng tinh lắm ấy chứ.

“Thì tôi nói, chuyện tình xưa của hai người rất cảm động.”

“Mộc Lương Tây, cô nghe có hiểu lời của tôi không?”

Lương Tây quay sang, lạnh lùng nhìn Hạ Niệm Ý, “Thì tôi đã nói là câu chuyện rất cảm động mà,” Cô tiến lên từng bước, càng bước tới gần Hạ Niệm Ý, vốn dĩ hai người đều đứng trước lan can, đột nhiên Lương Tây ôm chặt Hạ Niệm Ý, đẩy cơ thể của cô ta về phía ban công. Hạ Niệm Ý bị đẩy nên trở tay không kịp, khi tay chân cô ta còn đang liên tục dẫy dụa, bàn tay kia của Lương Tây đã bóp cổ Hạ Niệm Ý.

Hạ Niệm Ý sợ hãi trừng mắt nhìn Mộc Lương Tây, còn Lương Tây thì lại nở nụ cười với cô ta, “Câu chuyện thật cảm động. Nhưng trong câu chuyện đó, nam chính lấy người khác, cũng đã chứng minh tất cả những thứ kia chỉ là ảo tưởng của cô gái thôi. Nam chính không yêu cô ta đến thế, nếu không thì tại sao lại kết hôn với cô gái khác, đúng không?”

Lương Tây buông Hạ Niệm Ý ra, không thèm đếm xỉa đến người vừa bị dọa đến toàn thân run lấy bầy, lập tức quay đi.

Hạ Niệm Ý đứng yên tại chỗ, hành động ban nãy của Mộc Lương Tây vừa mau lẹ vừa hung hăng. Sau khi bóng lưng Mộc Lương Tây đi khuất, cô ta không tin nổi, tất cả những gì vừa xảy ra có phải sự thật hay không. Có lẽ Mộc Lương Tây bị mình chọc giận mới như thế, chứng tỏ những lời kia của mình có ảnh hưởng đến Mộc Lương Tây... Cô ta tự an ủi như vậy.

Câu nói cuối cùng kia của Mộc Lương Tây, khảm sâu và tâm Hạ Niệm Ý.

Lạc Minh Khải không yêu cô ta như vậy, bằng không anh nào có đi lấy người khác, điều này mới là giẫm trúng vào cái chân đau của cô ta.

Lương Tây bước vào trong thang máy, nhìn chằm chằm thân ảnh phản chiếu của mình. Cô tự nói với bản thân, rằng mình vẫn còn trẻ tuổi, vẫn xinh đẹp, ngày mai vẫn sẽ long lanh tươi sáng, không cần phải lo âu điều gì.

Chốc lát, cô lại nghĩ đến Hạ Niệm Ý, trước đây người phụ nữ đó không ưa mình, sự khó chịu viết thẳng lên mặt, nhưng lúc trước cũng không dám mạnh miệng như thế với cô. Xem ra hẳn Hạ Niệm Ý có được cái gì từ Lạc Minh Khải rồi, bằng không nào dám tự cho mình là người phụ nữ của Lạc Minh Khải, còn huênh hoang trước mặt cô như thế...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Vây, Hận Là Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.